

Lục Tường Vi

Contents

Lục Tường Vi	1
1. Chương 1: Hàng Xóm Trúc Mã	2
2. Chương 2: Kẹp Tóc Bướm Bướm	5
3. Chương 3: Tường Vi Màu Xanh	9
4. Chương 4: Hái Hoa Cài Tóc	12
5. Chương 5: Tuổi Trẻ Cuồng Vọng	16
6. Chương 6: Đêm Leo Cửa Sổ	19
7. Chương 7: Công Em Về Nhà	23
8. Chương 8: Khó Dằn Lòng Nỗi	26
9. Chương 9: Thời Gian Hạnh Phúc	30
10. Chương 10: Nhiệt Độ Của Người	34
11. Chương 11: Dù Đắng Nhưng Vẫn Ngọt	37
12. Chương 12: Tình Khó Kiềm Nén	40
13. Chương 13: Lòng Dứt Khoát	44
14. Chương 14: Trái Qua Phong Sương	46
15. Chương 15: Tình Yêu Không Thay Đổi	50
16. Chương 16: Mưa Qua Trời Trong	55
17. Chương 17: Cuộc Sống Bình Thường	59
18. Chương 18: Tình Nồng Như Hoa	61

Lục Tường Vi

Giới thiệu

Editor: Tinhvăn Thể loại: nam mặc đồ nữ, âm áp, 1×1, HE Câu chuyện kể về một mối tình đẹp chốn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luc-tuong-vi>

1. Chương 1: Hàng Xóm Trúc Mã

Kha Thanh Hán cầm cái xẻng về nhà, đi tới góc tường phía tây, phát hiện chỗ đó mọc một đám cây Tường Vi. Nhìn xem hoa nhỏ hồng nhạt nở rộ, hần nhú mảy cầm xẻng thuận tay xúc gốc Tường Vi.

“Một sách, anh tan học rồi à!”

Cửa gỗ bên cạnh két một tiếng, truyền đến thanh âm dễ nghe. Kha Thanh Hán nghiêng đầu nhìn lại, một thiếu niên mười bốn, mười lăm tuổi mặc váy liền thân, màu cũ kỹ không che giấu được sức sống thanh xuân.

Tầm mắt Kha Thanh Hán bắt gặp nhìn hướng bím tóc rũ trước ngực thiếu niên, có loại xúc động muốn giật mái tóc kiểm tra.

“Ừm.”

Kha Thanh Hán ít nói, thiếu niên rất hiểu, không thèm để ý đối phương lạnh lùng, cười tươi. Thấy cái xẻng trong tay Kha Thanh Hán, cậu nói.

“Tường Vi nở rất đẹp, sao anh phải xới nó lên chứ?”

Kha Thanh Hán liếc mắt Tường Vi bị đào lên một nửa, lại nói với thiếu niên.

“Không xới.”

Thiếu niên nghe xong, cười càng tươi.

“A Hán.” Bà Kha nghe tiếng nói chuyện đi tới cửa sân, liếc thấy thiếu niên cách vách, mặt cứng đờ, nói với Kha Thanh Hán. “Ông khó lọt, con mau đi sửa.”

Kha Thanh Hán lẳng lặng gặt đầu, cầm cái xẻng đi vào trong sân. Lúc bước vào cửa chốt ngừng, hần lại liếc thiếu niên đứng ở cửa cách vách. Vốn nụ cười ảm đạm lại nở rộ, thiếu niên há miệng không tiếng động phun ra mấy chữ.

Nhéch môi, Kha Thanh Hán thấp giọng nói.

“Buổi tối cho em.”

Nói xong Kha Thanh Hán chốt nghe mẹ kêu to thúc giục, không chần chờ nữa bước vào trong nhà.

“A Hán, con đi học không thường ở nhà, có nhiều chuyện không biết. Người kia, ở trong thôn có nhiều lời đồn lắm.” Bà Kha vịn cái thang, nhìn xem thiếu niên đứng cạnh mái hiên nhạt gạch ngói vụn, một bên lẩm nhảm. “Con đó, đừng quá thành thật, có một số người...”

Kha Thanh Hán sửa ống khói, đột nhiên lên tiếng cắt đứt mẹ lải nhải.

“Xong rồi. Con đi ăn cơm tối.”

Bà Kha giận trách. “Thằng bé này...” Đành bắt đắc dĩ lắc đầu.

Kha Thanh Hán cũng thấy không thoải mái. Mẹ nói người kia, chính là ở cách vách từ nhỏ cùng hần lớn lên, Hồng Vi. Hần không thấy Hồng Vi có gì đáng sợ khiến người tránh như bệnh dịch.

Trong mắt Kha Thanh Hán, Hồng Vi là đứa trẻ số khổ, làm hần thấy đau lòng, nhịn không được muốn nâng niu trong bàn tay.

Mẹ Hồng Vi sinh cậu xong rong huyết qua đời. Cha là người thật thà giữ mình, lớn tuổi, đi đứng không tốt, bình thường hay bị người trong thôn lấn lướt, chỉ có thể nhịn.

Hồng Vi không học xong tiểu học liền bỏ học làm việc. Cậu tay chân nhanh nhẹn, chịu khó lại có tài, hai ba năm sau tuy trong nhà còn rất khổ, nhưng không đến mức giống trước kia ngay cả cơm cũng ăn không đủ no.

Ngày nay Hồng Vi bị người trong thôn chê cười khinh thường, chẳng qua vì...cậu cứ mặc đồ nữ.

Hồng Vi sinh ra thân thể không tốt, thầy tướng số nói cậu bạc mệnh khó nuôi. Ông Hồng chỉ có một đứa con trai, đương nhiên không nỡ, liền nghe theo lời ông già, từ nhỏ nuôi Hồng Vi như con gái.

Thế nên khi Hồng Vi còn nhỏ gần như không có bạn chơi. Mẹ chết sớm, cha yếu đuối, bình thường có một đám con nít không hiểu chuyện khi dễ nhục mạ, bị người kêu cậu là ‘con hoang’.

Có mấy đứa nhóc hay kéo tóc cậu trên cột, sau này Kha Thanh Hán nhìn gai mắt đánh chúng vài trận, dạy cho bài học nhớ đời, sau đó Hồng Vi không bị ăn hiếp nữa.

Chẳng qua, cuối cùng không có ai muốn chơi với cậu.

Hồng Vi không thêm để ý, quần quýt hàng xóm của mình, ngoài miệng ngọt ngào kêu “Anh Thanh Hán.” Thời gian lâu, Kha Thanh Hán từ từ quen việc đối phương quay quanh mình. Tới tuổi đi học, hắn còn mang theo Hồng Vi nhỏ hơn mình hai năm cùng nhau đến trường, tan học, mãi đến khi hắn học xong cấp hai.

Kha Thanh Hán là học sinh trọ ở trường. Trường học đặc biệt xa, vì tiết kiệm chi phí đi đường, một tháng hắn mới về nhà một chuyến. Trong ba năm nay, hắn và Hồng Vi tiếp xúc cực ít, giật mình phát hiện năm đó đứa trẻ gây yếu thích khóc đã trưởng thành từ khi nào.

Tính cách Hồng Vi không còn là mềm yếu dễ bắt nạt.

Có lần nghỉ học Kha Thanh Hán về nhà, Hồng Vi nói gia đình người kia cùng nhà cậu chung một ruộng không phúc hậu, đem nửa bên ruộng đào hết còn muốn chiếm ruộng nhà cậu trồng đậu nành.

Ông Hồng không muốn gây chuyện, cậu không sợ ai hết, cầm xẻng chạy xuống ruộng xúc hết đậu nhà người ta.

Người ta thấy cậu hung hăng khó chơi, lại đuối lý trước nên đành rút đầu không dám nói lời nào.

Thấy Hồng Vi nói chuyện bộ dạng kiêu ngạo, Kha Thanh Hán nhin không được muốn cười, mắt bắt giác nhìn chăm chăm đối phương đến ngây ra. Người này ngồi trên gò đất, vấy theo gió đập chồn, bím tóc to và dài ở sau lưng lắc lư, khiến cậu toát ra sức sống thanh xuân.

Nhưng bởi vì Hồng Vi mặc đồ như vậy mới chậm rãi bị bàn tán.

Theo quy củ, khi cậu mười hai tuổi nên cạo tóc. Ai biết Hồng Vi chết sống không muốn cắt tóc. Lúc kia còn đi học, cậu mặc đồ nam, đợi lúc bỏ học cậu biết dùng máy may trong nhà, bắt đầu đem một vài quần áo cũ cắt bỏ lần nữa sửa lại, còn chọn màu sắc rực rỡ, làm thành đủ loại váy.

Vài năm sau, người trong thôn thấy cậu thắt bím quần tóc, có khi mùa đông lạnh ở ngoài quần phủ riếp dài, rất nhiều người không quen mắt, ở sau lưng xì xầm nhiều hơn.

Kha Thanh Hán nghe lời đồn, tuy không hiểu tâm lý Hồng Vi nhưng rất nhanh gỡ cái kết. Hắn và Hồng Vi cùng nhau lớn lên, biết đối phương cực kỳ thích làm đẹp. Còn đồ nữ thì có lẽ vì Hồng Vi luôn bị ông Hồng nuôi như con gái, thời gian lâu cho mình thật là gái.

Lúc mới bắt đầu Kha Thanh Hán từng cố gắng mịm mờ nhắc nhở Hồng Vi một chút, bị đối phương dùng ánh mắt bi thương ngăn chặn. Hắn còn nhớ Hồng Vi dùng tiếng nói yếu ớt lại kiên cường chất vấn.

“Anh Thanh Hán cũng xem thường em?”

Chỉ một câu này, từ nay về sau Kha Thanh Hán không nhắc tới cách ăn mặc của cậu nữa. Kỳ thật Hồng Vi vẫn là Hồng Vi trong lòng hắn, dù đối phương biến mình thành con gái cũng không phải là chuyện xấu xa gì.

Dù sao hắn rất thích Hồng Vi kết tóc, thật muốn cắt đứt mái tóc dài rồi trong lòng lại luyến tiếc.

“A Hán.” Trên bàn cơm, ông Kha uống vài hớp rượu trắng, miệng ngậm đồ ăn nói không rõ ràng. “Bán mấy cuốn sách của mày đi, không chừng đổi được vài đồng tiền.”

Kha Thanh Hán cúi đầu và cơm.

Thấy Kha Thanh Hán không nói tiếng nào, bà Kha than thở, lại lẩm nhảm.

“A Hán, con đã lấy được bằng tốt nghiệp trung học. Trong nhà gánh nặng, phải biết hiểu chuyện, đừng lo học hành nữa...”

Lúc này ông Kha mạnh vỗ mặt bàn, lực mạnh đến mức chân bàn lắc lư, quát bà Kha.

“Nói dai quá! Cả ngày chỉ biết nói, nói, nói, ăn một bữa cơm cũng không yên!” Thấy bà Kha ngậm miệng, ông hung tợn trừng mắt Kha Thanh Hán. “Còn mày nữa, rảnh rỗi thì đi trong ruộng làm việc, đừng học bài, cứ ở trong nhà giở sách thì giống cái gì!”

Kha Thanh Hán như không nghe thấy lời cha mẹ, nuốt xuống ngụm cơm cuối cùng, buông bát đĩa, phun ra mấy chữ.

“Con đi tắm.”

Nói xong hắn không để ý ông Kha tức giận, tiện tay cầm khăn mặt đi khỏi nhà.

Giờ là đầu tháng sáu, trời nóng bức. Trong thôn già trẻ đàn ông đều trực tiếp đi nhà tắm lớn gần đó.

Kha Thanh Hán đi chân đất, quần ngắn, trên vai giắt khăn mặt hướng chỗ nhà tắm lớn. Đi đến ngõ nhỏ bên cạnh, không đụng phải người nào, hắn chuyển bước chân vòng qua tường nhà mình đi vào cửa sau nhà Hồng Vi, nhẹ nhàng đẩy cửa nhỏ nửa khép.

Cửa sau nhà Hồng Vi nằm ở nhà bếp, Kha Thanh Hán vừa vào liền thấy bếp lò bốc hơi nước, trong nồi phát ra tiếng ùng ục.

“A?”

Hồng Vi đang nhúm bếp lò rướn cổ lên, thấy Kha Thanh Hán liền nở nụ cười.

“Thanh Hán, anh tới rồi!”

Kha Thanh Hán đi tới sau bệ bếp, ngồi xổm bên cạnh Hồng Vi.

“Ai, anh qua bên kia ngồi đi, trong này nóng lắm.” Hồng Vi tiện tay túm rơm tay kia đẩy Kha Thanh Hán.

“Anh nhúm bếp lò giúp em.” Kha Thanh Hán thấy trán Hồng Vi chảy mồ hôi, cầm khăn mặt trên vai lau cho cậu.

Hồng Vi ngẩng đầu, cười mắt cong cong.

“Không cần.”

Đợi Kha Thanh Hán lau xong mặt mình, cậu nhét rơm vào lòng bếp, lại dùng cặp gấp than sắp xếp lại than, kéo đối phương cùng đứng lên.

“Chờ lát nữa thì được rồi.”

Kha Thanh Hán mặc cậu kéo tay mình, theo bước chân đối phương cùng ngồi bên cạnh giường. Nhà Hồng Vi có hai gian phòng đất, nhà chính là chỗ ăn cơm đãi khách và chỗ ông Hồng ngủ. Giường chiếu của Hồng Vi thì ở trong nhà bếp.

Đầu giường là một tủ bát cũ, bên kia tường dựng cái bàn đã tróc sơn. Trên bàn đặt vài thứ lặt vặt, còn có hộp trang điểm đồ hồi môn năm đó của bà Hồng.

“Chú Ba không ở nhà?” Kha Thanh Hán chăm chú nhìn Hồng Vi. Người này đang ở trước gương loay hoay mái tóc hơi rối.

Cầm dây hoa cột lại mái tóc, Hồng Vi một bên trả lời.

“Tía đi tắm rồi.” Cậu nhìn trái nhìn phải tắm gương xong quay đầu hỏi Kha Thanh Hán. “Vây được không?”

Kha Thanh Hán không hiểu hoa có gì đẹp, nhưng thấy Hồng Vi mặt mày vui sướng, bất giác gật đầu.

Lúc này Hồng Vi lộ ra nụ cười thật tươi, tới gần Kha Thanh Hán, bò hướng đối phương, hai tay túm cánh tay hắn, nhõng nhẽo nói.

“Quà đâu?”

Kha Thanh Hán bỗng nhớ tới mục đích đến đây, vội vàng từ trong túi quần móc ra kẹp tóc hình con bướm. Dù ánh sáng trong phòng hơi tối cũng có thể thấy trên kẹp tóc lấp lánh điểm sáng.

Hồng Vi thấy, cực kỳ yêu thích, vội cầm lấy kẹp tóc, lại sợ không cẩn thận làm hư, động tác cực nhẹ nhàng.

“Anh Thanh Hán.” Hồng Vi ngấm nghĩa nửa ngày mới vui sướng ngẩng đầu. “Cái kẹp này thật đẹp.” Nói xong cậu đi soi gương cài trên đầu, đột nhiên ngừng động tác, nghi hoặc nhìn hường Kha Thanh Hán. “Cái này chắc ít nhất mấy đồng tiền? Anh lấy đâu ra tiền?”

Kha Thanh Hán không biết giải thích thế nào, cứng ngắc đáp.

“Tiết kiệm sinh hoạt phí.”

“Xạo!” Hồng Vi lập tức phản bác. “Trừ tiền đi đường ra, tía anh đâu có cho sinh hoạt phí!”

Kha Thanh Hán nheo mắt. Hồng Vi nói đúng là thật. Hắn đọc sách trọ ở trường, trừ đường xa phải ngồi xe dùng tiền, cha cho tiền đi xe ra sẽ không có tiền tiêu vặt. Bình thường ăn cơm trong trường đều là gạo và dưa muối chính hắn mang theo, ở căn tin trường học nấu.

Hồng Vi thấy hắn nửa ngày không nói, sắc mặt không tốt nhét kẹp tóc trở về tay Kha Thanh Hán.

“Anh không nói rõ thì em không cần kẹp này!”

Kha Thanh Hán biết tuy Hồng Vi thích dựa dẫm mình, nhưng kỳ thật rất hiểu chuyện, tiết kiệm. Hôm nay hắn không nói rõ ràng làm sao có cái kẹp này, chỉ sợ Hồng Vi thật sự không chịu nhận.

2. Chương 2: Kẹp Tóc Bướm Bướm

Nhìn Hồng Vi vẻ mặt kiên quyết, Kha Thanh Hán nắm kẹp tóc trong lòng bàn tay, không thể không giải thích nguồn gốc tiền mua cái kẹp.

“Anh dạy kèm bạn học một khóa học kỳ, cha mẹ cậu ta cho anh một trăm ba mươi đồng tiền.”

Hồng Vi có chút ngoài ý muốn.

“Học bù?”

“Ừm.” Đem cài tóc lại nhét vào tay Hồng Vi, Kha Thanh Hán kể ngắn gọn. “Là đồng học ở trấn trên, nhà rất giàu, thành tích không tốt lắm, thi toàn quốc hơi khó. Trong nhà hắn có quan hệ, nói chỉ cần hắn có bằng tốt nghiệp cấp ba là được, sau đó có thể tiến bộ đội, rồi hắn tới tìm anh.”

“Vốn đã định sẵn mỗi ngày anh dạy kèm một tiếng đồng hồ cho một trăm đồng tiền. Sau đó thi toàn quốc, thành tích của hắn không tệ, cha mẹ hắn hài lòng nên cho thêm ba mươi khối.” Kha Thanh Hán mỉm cười. “Anh nhớ sắp tới sinh nhật em, ngày trên trấn mua kẹp tóc này.”

Lúc trước hắn tự hỏi mua lễ vật gì mới làm Hồng Vi vui vẻ. Đợi khi hắn thấy trong lớp cả đám nữ sinh quay quanh một bạn nữ, riu rít nói kẹp tóc trên đầu bạn học kia rất đẹp, mỗi người đều cực kỳ hâm mộ. Hắn chợt nghĩ, Hồng Vi thích mặc đẹp, nếu tặng kẹp tóc thì chắc sẽ rất vui.

Nói đến cũng xấu hổ, Kha Thanh Hán vốn không biết đi đâu mua kẹp tóc như vậy, nhân lúc không ai lên hỏi nữ sinh kia.

Nghe xong lý do của Kha Thanh Hán, Hồng Vi yên tâm, vui vẻ loay hoay cái kẹp, miệng xuýt xoa khen.

“Anh Thanh Hán thật giỏi, chỉ dạy kèm người ta đã kiếm một trăm ba mươi đồng tiền! Trách không được cứ tuyên truyền phải học hành...” Đang nói cậu đột nhiên nghĩ đến điều gì, cau mày. “Anh Thanh Hán... có thi lên không? Mỗi năm anh đều đứng ba hạng đầu, lên cấp 3 chắc không thành vấn đề.”

Kha Thanh Hán im lặng.

Hồng Vi thấy hắn biểu tình mờ mờ hiểu ra, thanh âm trầm xuống.

“Anh không thi lên! Có phải vì...bác trai không cho anh đi?”

Kha Thanh Hán khẽ thở dài, mắt nhìn kẹp tóc, nhẹ nói.

“Tiểu Vi, cài tóc cho anh xem đi.”

Hồng Vi không thèm để ý hấn, nói thẳng.

“Bác trai thật là thiên cận! Anh có thành tích tốt như vậy, chỉ là đọc sách tốn ít tiền, chờ anh lên cao trung hai năm sau tốt nghiệp, khi ấy tìm công tác tốt, cả nhà anh sẽ không cần ở đây vất vả làm ruộng. Sao bác trai có thể...”

“Không sao.” Kha Thanh Hán giơ tay vuốt lông mi Hồng Vi, nhẹ giọng nói. “Không học bài cũng tốt, anh ở nhà, từ nay về sau có thể luôn chăm sóc em.”

Hấn thật muốn học, nhưng nếu học tiếp, hấn không muốn thi cấp 3 mà hy vọng vào đại học. Nhưng cấp 3 cha còn không chịu, sao có thể trả số tiền lớn vậy cho hấn học hết đại học. Cuối cùng dù trong tay hấn có ít tiền, tự trả được tiền học phí cấp 3 nhưng không đi thi.

Về nhà cũng tốt, Kha Thanh Hán thầm nghĩ. Hấn đích thực không cách nào yên lòng Hồng Vi. Từ nhỏ hấn đã quen che chở đứa trẻ này, mấy năm nay không ở nhà, đối phương chịu thiệt không ít, không có cả người tâm sự. Hôm nay hấn đã trở lại, có thể giúp đỡ việc lớn việc nhỏ cho nhà Hồng Vi.

Hồng Vi tiếp tục lẩm bẩm.

“Bác trai thật sự là, rõ ràng thân thể khỏe mạnh lại chỉ biết thượng cẳng chân hạ cẳng tay, cả ngày đánh bài uống rượu. Chuyện trong ruộng đều quăng cho bác gái và anh, còn hờ chút là đánh anh.” Nói xong chân mày cậu càng nhíu chặt.

Kha Thanh Hán vốn là tâm tình nặng nề bị cậu lải nhải một hồi, bất giác giảm bớt nhiều. Thấy Hồng Vi bộ dạng tức giận bất bình, dù người bị nói là cha mình nhưng hấn lại thấy có chút thú vị, và cảm động được người quan tâm.

“Nhưng mà...” Nói một hồi sắc mặt Hồng Vi khá hơn chút. “Tuy anh Thanh Hán không thể đi học thật đáng tiếc, nhưng em còn có chút...vui, từ nay về sau có thể mỗi ngày thấy anh Thanh Hán rồi.”

Mặt Hồng Vi biến đỏ hồng.

“Ừ.” Kha Thanh Hán nhin không được đuổi tay ra nhẹ chạm mặt đối phương.

Hồng Vi nghiêng đầu, giọng điệu có chút hờn dỗi.

“Anh Thanh Hán.” Cậu cầm kẹp tóc làm nũng với hấn. “Đây là anh mua, anh cài giúp em đi.”

Kha Thanh Hán cầm lấy kẹp tóc hình bướm bướm, có chút lúng túng.

Hồng Vi thấy hấn ngơ ngác thì bật cười, cầm lại kẹp tóc nói với Kha Thanh Hán.

“Đúng là một sách!” Dứt lời, cậu nhanh lẹ đem cái kẹp cài xéo mái tóc. “Đẹp không?”

“Ừ.”

Hồng Vi nghe vậy cười rạng rỡ, thân thể không tự giác dựa vào cánh tay Kha Thanh Hán.

“Kẹp này bao nhiêu tiền?”

“Bốn đồng.”

“Mắc vậy!” Giọng Hồng Vi đau lòng. “Sau này không cần tiêu tiền vào thứ này, uống phí!”

“Được.”

“Đúng rồi.” Hồng Vi nói nhỏ bên tai Kha Thanh Hán. “Số tiền kia anh có cho bác trai, bác gái không?”

Kha Thanh Hán trả lời.

“Anh không nói.”

Trong nhà bởi vì hấn đi học, cha hết ăn lại nằm nên kinh tế hơi khó khăn. Hôm nay hấn trở về, từ nay có sức lao động, dĩ nhiên gánh nặng nhẹ bớt. Hơn một trăm đồng tiền, không phải hấn không nhờ giao cha mẹ mà là cha ham cờ bạc lạ hay thua, đưa ra chẳng khác nào giao trứng cho ác.

Hồng Vi cười hì hì.

“Anh Thanh Hán học xấu rồi.” Lại nghiêm túc nói. “Nhất định không thể đưa số tiền này cho tía anh, bằng không thì mười ngày nữa tháng, ông ấy đều tiêu hết trên sông bài.”

Kha Thanh Hán tùy tiện ừ, cúi đầu lục túi quần.

“Tìm cái gì đó?”

Sờ soạng chốc lát, ngón tay Kha Thanh Hán đụng tới tờ tiền năm chục đưa đến trước mặt Hồng Vi.

“Đây là năm mươi đồng, em đi mua ít vải, len sợi làm chút quần áo mới.”

Hồng Vi bị kinh sợ, nửa ngày không nhận tiền, lập tức lớn tiếng nói.

“Anh làm cái gì đó?”

“Đã vài năm em không đổi quần áo mới.” Kha Thanh Hán giải thích. “Vải quần áo không giữ ấm, nên đổi hết đi. Em nhận lấy tiền này, anh cũng không cần dùng nó.” Huống chi hắn còn có tám mươi đồng.

Hồng Vi có rất nhiều quần áo, đều là đồ cũ của ông bà Hồng. Khi trời thu đông, áo len vá không ít mụn vải, Kha Thanh Hán nhìn trong mắt, nhớ trong lòng.

“Nhưng mà...”

“Cầm đi.” Kha Thanh Hán cứng rắn nói.

Hồng Vi chần chờ một lát, cuối cùng nhận lấy năm mươi đồng, miệng nói.

“Đợi mua vải và len sợi, cũng giúp anh làm bộ áo bông, quần len.”

Kha Thanh Hán cười.

“Được rồi.” Thấy Hồng Vi còn hơi bất an, anh nhẹ giọng nói. “Tiền này em không cần phải để ý. Vài ngày nay anh ở trong ruộng bắt được không ít rắn, bán lời chút tiền. Chờ tới ngày mùa anh mua mười mấy lồng lươn và lưới đánh cá, mỗi ngày bắt ít lươn, cá đi bán.”

Hồng Vi nghe vậy mắt sáng ngời.

“Đúng là ý hay.”

Kỳ thật cậu cũng nghĩ tới việc bắt cá, lươn, cá chạch kiếm ít tiền mua gia dụng. Nhưng phố qua xa, việc nhà cơ bản đều một mình cậu lo, không rảnh đi đâu.

“Em cũng theo anh đi, lúc xuống ruộng bắt vài con rắn.” Kha Thanh Hán đề nghị. “Tối chúng ta ăn cơm xong liền đi đặt lồng lươn và lưới đánh cá đi, chờ sáng sớm hai ngày sau, anh đem lươn và cá em bắt được cùng đi bán.”

Hồng Vi nghe xong chợt mắt nét cười, hơi do dự.

“Vậy có được không? Tía anh...”

“Không sao, việc nhà và vườn rau có má anh làm. Tía biết anh đi kiếm tiền dĩ nhiên sẽ không ngăn cản.”

Hồng Vi gật đầu.

“Được, cứ quyết định vậy đi! Sau này cực khổ cho anh Thanh Hán rồi.”

“Không cực.” Kha Thanh Hán nhìn ngoài cửa sổ sắc trời tối xuống, nói với Hồng Vi. “Sắp tối rồi, chúng ta cùng đi tắm nhé?”

Hồng Vi cúi đầu.

“Em luôn tắm trong nhà.”

Nghĩ tới điểm đặc biệt của Hồng Vi, người trong thôn thành kiến, Kha Thanh Hán liền biết nguyên nhân, không nói nhiều. Hắn nghe cửa ra vào truyền đến tiếng vang, nói với Hồng Vi.

“Vậy anh đi trước.”

Nói xong không đợi ông Hồng vào phòng, hắn lập tức từ cửa sau chạy ra ngoài.

Ngày hè càng lúc càng nóng, ve kêu tiếng có tiếng không.

Kha Thanh Hán đầu đội mũ rơm, dắt khăn mặt, túm ống quần đi chân trần tới bờ đê. Xa xa liền thấy Hồng Vi chống gậy đi, công giò tre, chắc mới từ vườn rau về lập tức chạy tới.

Hiển nhiên Hồng Vi cũng thấy hắn, chưa đi mấy bước đã đứng im tại chỗ.

“Tiểu Vi, sinh nhật vui vẻ.” Kha Thanh Hán thở ra, mở miệng nói.

Hôm nay là sinh nhật Hồng Vi, sáng sớm hắn đã xuống ruộng vẫn không có cơ hội cùng đối phương nói lời chúc mừng.

Hồng Vi cười.

“Cảm ơn anh Thanh Hán. Hôm nay anh tới nhà em ăn cơm đi!”

Kha Thanh Hán hơi khó hiểu nhìn đối phương.

“Nhà em nuôi gà trống, gây chuyện khắp nơi, thấy người liền mổ, thường xuyên bay đến trên giường của em. Không nói đến suýt làm rách mền, đôi khi còn để lại phân!” Hồng Vi nói. “Hôm trước nó suýt mổ mất bác Vĩ nhà phía đông, vợ ông chạy tới nhà em chửi nửa ngày. Tía tức quá làm thịt con gà, yếm hơn nửa con, còn lại cho em mừng sinh nhật. Buổi sáng nấu gà, nguyên một thau, em và tía ăn không hết, mùa hè không cất kỹ được, giữa trưa anh qua nhà em cùng ăn nhé.”

Kha Thanh Hán bật cười.

“Gà trống nhà em đích thực hiếu chiến hung dữ. Năm kia anh về nhà xong lúc đi học bị nó đuổi theo chạy hơn nửa thôn, sau bị anh hù trở về.”

“Sao em không biết!” Hồng Vi hét lên. “Vốn còn định đợi đến Tết mới giết!”

“Vậy cũng tốt rồi.” Kha Thanh Hán ngẩng Hồng Vi đi ở đằng trước, nhìn bím tóc lắc lư. “Bác Tam và thân thể em không tốt, cần tắm bổ.”

Dứt lời, Kha Thanh Hán rút cuộc nhìn không được giật bím tóc Hồng Vi, vừa lúc Hồng Vi quay đầu, sợi dây buộc tóc màu hồng bị kéo xuống.

“Anh Thanh Hán!” Hồng Vi tức giận. “Anh lại giật tóc em!”

Kha Thanh Hán xấu hổ nhìn dây buộc tóc trong tay, lắp bắp nói.

“...Anh cột lại cho em.”

“Không cần, tay chân anh vụng về.” Hồng Vi giật lại dây buộc tóc, nhanh chóng bện lại phân nửa bím lỏng ra. “Sau này đừng cứ túm tóc em nữa!”

“Rồi.”

“Mỗi lần anh đều nói vậy, sau đó cứ kéo tóc em hoài!”

“...”

“Anh Thanh Hán luôn nói không giữ lời!”

“...”

Dưới bóng cây, một đôi thiếu niên đi càng xa.

3. Chương 3: Tường Vi Màu Xanh

Kha Thanh Hán ăn cơm tối xong, không để ý cha vừa uống rượu liền chửi thề, cầm cái kéo ra sân nhỏ, cắt vài cành hoa Tường Vi ở góc tường, cẩn thận nhỏ gai, sau đó nắm trong tay trốn vào phòng mình.

Hái Tường Vi là vì hôm nay hắn giật loạn tóc Hồng Vi, bị đối phương làm khó bảo muốn hoa Tường Vi màu xanh làm quà xin lỗi. Hắn biết rõ chẳng qua Hồng Vi thấy thích Tường Vi, tiện tay chỉ thôi. Nhưng nghĩ đến lúc ở trường, tiết mỹ thuật hắn còn chút màu nước, thấy sắp tới sinh nhật Hồng Vi, muốn dùng màu nước xanh phết lên Tường Vi, cho Hồng Vi niềm vui bất ngờ cũng không tệ lắm.

Kha Thanh Hán dùng nước hòa tan màu, đầu bút lông chấm màu xanh, nhẹ nhàng phết lên cánh hoa Tường Vi. Đáng tiếc tuy ý nghĩ tốt đẹp, nhưng thực tế cánh hoa chỉ dùng sức mạnh chút sẽ rụng ngay.

Nhìn xem cánh hoa dính vào đầu bút, Kha Thanh Hán đành chán nản từ bỏ. Đang lúc hắn dọn dẹp cành lá trên bàn, ngấm hộp màu nước, chợt nảy sáng kiến.

Từ chỗ sách cũ lấy ra tập vẽ không cần dùng, lại làm vài loại màu nước xanh đậm nhạt khác nhau, Kha Thanh Hán ngồi trước bàn nghiêm túc vẽ trên giấy trắng.

Ngày hôm sau ruộng lúa không có nhiều việc làm, Kha Thanh Hán không đi. Sáng sớm đem rơm và mấy con lợn, cá chạch đã bắt được mang đi bán. Chờ hắn về nhà thì sắp tới trưa mười hai giờ.

Qua loa ăn xong cơm trưa, hắn cầm bức tranh hôm qua thức đêm vẽ đi tới cửa sau nhà Hồng Vi. Cửa sau có vài cây già, Hồng Vi ngồi dưới bóng cây hóng mát, một bên khâu giày.

“Anh Thanh Hán, mau tới thử xem đôi giày vừa chân không!” Hồng Vi mắt sắc thấy Kha Thanh Hán, lập tức vậy tay kêu.

Kha Thanh Hán thấy bên trong đồ hốt rác bên cạnh Hồng Vi có vài đôi giày chưa làm xong.

“Em làm cho anh đôi giày vải.” Hồng Vi lấy ra một đôi đưa tới trước mặt Kha Thanh Hán. “Không biết năm nay chân anh có dài hơn không, trước thử xem.”

“Tiểu Vi.” Kha Thanh Hán thở dài. “Em mệt mỏi như vậy, không cần làm giày cho anh.” Huống chi hiện tại ngày càng ít người làm giày thủ công. Đa số bắt đầu mua dép.

“Không mệt.” Hồng Vi cười hì hì lắc đầu. “Em rảnh mà, không có việc gì làm thì khó chịu.”

Để Kha Thanh Hán ngồi trên ghế, cậu ngồi xổm xuống mặc kệ đối phương phản kháng, nhanh tay giặt dép người ta xuống, lại cầm khăn chùi đất dính trên chân.

Thân thể Kha Thanh Hán cứng đờ.

“Tiểu Vi...”

Hồng Vi ngẩng đầu cười nói.

“Mình làm giày vải mang mới thoải mái. Đợi nửa năm nữa, em làm cho anh thêm đôi giày bông.” Lúc nói chuyện cậu đã mặc giày cho Kha Thanh Hán, lập tức về mặt càng vui sướng. “Hơi lớn chút, vừa lúc chân anh còn dài thêm. Đợi tới mùa thu, thêm đôi đệm dày nữa là vừa.”

Kha Thanh Hán cúi đầu, lặng yên nhìn Hồng Vi vì mình bận rộn, trong lòng bỗng tràn ra vị chua chua ngọt ngọt. Nghĩ tới lúc về nhà, cha hùng hổ cầm tiền sáng sớm hắn kiếm được đi đánh bài, mẹ khóc lóc trốn trong góc phòng than số khổ. Trải qua thời gian dài gánh trách nhiệm nặng nề khiến hắn ngột thở.

May là có Hồng Vi. Chỉ cần ở bên người này, yên lặng nhìn đối phương bận rộn sẽ thấy trong lòng một mảnh yên bình và thoải mái.

“Anh Thanh Hán.” Thử giày cho Kha Thanh Hán xong, Hồng Vi ngồi trở lại trên ghế, tay cầm đế giày, ánh mắt tò mò nhìn trang giấy trong tay người kia. “Anh cầm cái gì đó?”

Kha Thanh Hán lấy lại tinh thần, lập tức mở ra bức tranh gấp làm tư, mỉm cười nói.

“Không phải em muốn Tường Vi màu xanh sao? Đây!”

Hồng Vi khó hiểu cầm tờ giấy, nhìn chăm chú xong lập tức sững sốt.

“Anh vẽ hả?”

“Ừ.”

Trên giấy là vài cảnh Tường Vi nở rộ, giữa cuống lá xanh là nhiều đóa hoa nhỏ xanh nhạt yêu kiều. Bên cạnh bụi hoa, thiếu niên vẫn tóc, mặc váy đỏ, trong tay cầm cái giỏ, cười tươi.

“Đây là...” Giọng Hồng Vi trầm thấp. “Em?”

Kha Thanh Hán khẽ ừ.

“Hoa rất đẹp.” Lát sau, Hồng Vi ngẩng đầu cười tươi, cẩn thận gấp lại bức tranh. “Nhưng bộ dạng em trông xấu quá.”

“...Anh không giỏi vẽ.” Kha Thanh Hán cảm thấy hơi ngại ngùng. “Thiếu cân đối.” Chỉ là hôm qua lúc vẽ Tường Vi, chợt nảy ý nghĩ vẽ người này, đáng tiếc tài vẽ vời của hắn khá tệ.

“Tuy vẽ em xấu đi nhưng em vẫn rất thích.” Hồng Vi cầm bức tranh, nhìn xung quanh, nói. “Em về nhà cất kỹ tranh trong ngăn kéo.”

Kha Thanh Hán đưa mắt nhìn Hồng Vi chậm rãi chạy vào cửa sau, một lát người này lần nữa chạy ra.

“Anh Thanh Hán.” Hồng Vi còn đang nghĩ tới bức tranh kia, hỏi. “Em thấy màu trong tranh rực rỡ, anh dùng cái gì tô màu vậy?”

“Màu nước.” Kha Thanh Hán trả lời. “Khóa mỹ thuật mỗi người được phát hộp màu nước và bản vẽ.” Thấy người này bộ dạng rất tò mò, hắn nói. “Nếu em thích, chỗ anh còn hơn nữa hộp màu nước, cho em hết đó.”

Hồng Vi chần chờ chốc lát mới hỏi.

“Có màu hồng không?”

“Có, vài loại lận.”

“Em...muốn màu đỏ thắm!”

Kha Thanh Hán gật đầu.

“Để anh về nhà lấy cho.”

Nói xong hắn đứng lên đi vào nhà, đem cả hộp màu nước lấy ra.

“A Hán.”

Mới đi tới cửa thì Kha Thanh Hán bị mẹ gọi lại, xoay người thấy bà Kha vẻ mặt ngập ngừng, muốn nói lại thôi.

“Sao vậy má?”

“Con đi nhà kế bên?” Ánh mắt bà Kha rơi vào hộp màu nước trong tay Kha Thanh Hán.

“Dạ.”

“A Hán à...” Bà Kha hít một hơi, thở dài nói. “Trong khoảng thời gian này con luôn đi chung với nhà họ Hồng, làng trên có vài người nhiều chuyện, đồn mấy lời không dễ nghe.”

“Cây ngay không sợ bóng nghiêng.” Kha Thanh Hán lạnh lùng nói.

“Con nói với má thì có ích gì, danh tiếng nhà họ Hồng người kia...” Bà Kha không nói gì thêm, chuyển giọng nói. “Hiện giờ con mới về nhà, lại là người đi học, không ai nói gì. Đợi qua ít ngày, truyền ra mấy lời đồn để tía con nghe được chỉ sợ lại nổi điên. Đến lúc đó tính sao đây?”

Kha Thanh Hán im lặng, chậm rãi mở miệng.

“Những tin đồn kia từ nay má đừng quan tâm nữa. Nếu tía có nghe cũng chẳng sao. Nhà tiểu Vi khó khăn, nó và bác Tam thân thể không quá tốt, con làm hàng xóm, ngẫu nhiên giúp chút chuyện có gì không đúng!?”

“A Hán, sao con cứng đầu vậy chứ!” Bà Kha khó thở.

Bị lỗi nhải gần nửa ngày, rốt cuộc Kha Thanh Hán có thể ra khỏi nhà, đi tới ngoài cửa sau nhà Hồng Vi, đưa hộp màu nước cho cậu.

“Anh không cần màu nước này, em thích thì lấy hết đi.”

Hồng Vi lập tức bỏ xuống việc trong tay, hưng phấn mở hộp ra, kéo Kha Thanh Hán chỉ cách mình sử dụng màu nước, sau đó cầm bút vẽ ở trên giấy phác họa vài cái.

Nhìn người này vẽ mặt tràn đầy vui mừng, Kha Thanh Hán tò mò hỏi.

“Em cũng muốn vẽ?”

“Vẽ hồi nào.” Hồng Vi lăm bằm, cầm cái hộp, mặt mày vui sướng định trở về phòng, lại nói với Kha Thanh Hán. “Giờ anh Thanh Hán có rảnh thì chờ em chốc lát.”

Thấy Hồng Vi tung tăng như chim sẻ làm bộ dạng thần bí, Kha Thanh Hán có chút khó hiểu. Cũng may giữa trưa nắng nóng, tạm thời không thể ra ruộng làm việc, hẩn rảnh rỗi nên gật đầu với Hồng Vi, ngồi trên ghế nhỏ chờ.

Hồng Vi chẳng những về nhà còn khóa cửa sau. Kha Thanh Hán chờ cả buổi không thấy người ra, thật sự tò mò, cao giọng hô.

“Tiểu Vi?”

Hồi lâu sau trong phòng mới truyền ra thanh âm của Hồng Vi.

“Anh Thanh Hán, anh vào đi!”

Lại vang tiếng then cài mở.

Kha Thanh Hán đầu óc mờ mịt đẩy ra cửa gỗ, liếc mắt thấy Hồng Vi ngồi bên giường, nghiêng đầu không nhìn mình, tư thế có chút...thẹn thùng.

“Tiểu Vi?”

Hồng Vi chậm rãi quay đầu, mím môi, xấu hổ cười với Kha Thanh Hán.

Kha Thanh Hán sững sờ, chỉ thấy người trước mắt có chút lạ. Ánh mắt rơi vào môi Hồng Vi – dù ánh sáng hơi tối, hẩn có thể thấy rõ môi Hồng Vi hồng đến lạ lùng.

“Miệng em...”

“Em...” Hồng Vi cúi đầu, ngón tay còn đang chấm màu nước hồng. “Trước kia thấy trên báo nhà bác Hải các cô gái đều tô môi đỏ tươi, rất xinh đẹp...”

Kha Thanh Hán nghe cậu giải thích, lại thấy màu nước hồng liền hiểu là có chuyện gì, lập tức đỏ khốc đỏ cười.

“Anh Thanh Hán, anh thấy em thế nào?” Cuối cùng Hồng Vi ngẩng đầu, cho Kha Thanh Hán thấy đôi môi dùng màu nước vẽ, có chút chờ mong lại hỏi hộp hỏi.

“Tiểu Vi.” Kha Thanh Hán ngồi xuống bên cạnh Hồng Vi, đắn đo một phen mới nói. “Em không tô môi thành màu đỏ cũng đã rất đẹp, màu nước là vật chất hóa học, nếu ăn vào miệng sẽ không tốt.” Nghĩ nghĩ, hẩn bổ sung. “Tô môi, là...son, chờ sau này anh kiếm tiền mua son tốt cho em.”

“Cái gì mà son.” Hồng Vi bật cười. “Cái đó kêu là son môi!”

Kha Thanh Hán không thềm để ý là son hay son môi, khẽ cười.

“Sau này anh kiếm ra tiền liền mua son môi cho em. Màu nước bôi ngoài miệng chắc không dễ chịu, em lau đi.”

Hiển nhiên Hồng Vi có chút luyến tiếc, nhỏ giọng nói.

“Anh Thanh Hán cảm thấy xấu?”

“Đẹp lắm.” Kha Thanh Hán không chút do dự trả lời. “Chỉ là bơi thứ này ngoài miệng không tốt, chùi đi.”

Kha Thanh Hán đã nói vậy, Hồng Vi ngoan ngoãn nghe lời, lấy khăn tay chấm nước bơi sạch màu nước.

“Sau này anh Thanh Hán thật sự sẽ mua son môi cho em?”

“Ừa.”

“Chờ tới khi nào?”

“Không vài năm nữa.” Kha Thanh Hán mỉm cười. “Rồi chúng ta sẽ khá hơn.”

Chỉ nhìn đa số người trong thôn đều có diện là thấy được chất lượng cuộc sống trong thôn cao hơn nhiều.

“Chờ anh mười tám, mười chín tuổi sẽ nghĩ cách làm ăn.”

Hồng Vi cười.

“Em sẽ cùng anh.”

“Ừ, cùng nhau.”

4. Chương 4: Hái Hoa Cài Tóc

Lúc nửa buổi sáng, đa số người trong thôn đều ra ruộng làm việc. Kha Thanh Hán chống gậy tre dài, đứng trên thuyền gỗ, trong thuyền ngồi Hồng Vi.

Hôm nay Kha Thanh Hán tưới nước ruộng lúa, sáng sớm liền chống thuyền, chuyển máy bơm nước lên đầu ruộng. Bờ ruộng nhà họ cách thôn hai dặm. Hai cái thôn có rạch nước, đa phần người ta dùng thuyền gỗ vận chuyển máy bơm, lưỡi liềm, hạt thóc.

Cánh đồng nhà Hồng Vi cách nhà Kha Thanh Hán không xa. Hôm nay Hồng Vi từ sáng sớm đã lên thuyền với Kha Thanh Hán, nói là cắt cỏ nhân lúc buổi sáng trời lạnh. Đợi Kha Thanh Hán tưới xong nước cũng giúp Hồng Vi ngắt cỏ, may là ruộng không nhiều cỏ lắm, không khó làm, tới nửa buổi sáng thì hai người làm xong rồi.

“Ai, nghe nói hoa hồng nhà ông Hai nở đẹp lắm.” Hồng Vi ngồi trên thuyền cùng Kha Thanh Hán nói chuyện. Mắt thấy sắp đến thôn, cậu chỉ sân một nhà. Nhà người này phía bắc có ao nhỏ nên dựa vào nước, không có tường, từ đây liếc một cái liền thấy tình hình trong sân.

“Lúc trước em cũng muốn ở cửa ra vào trồng hoa hồng, nhưng mà...”

Kha Thanh Hán nghe tiếng nhìn qua, đúng thật là một mảng lớn hoa hồng, nở rộ đỏ rực cực kỳ diễm lệ.

“Thích?” Hán hỏi Hồng Vi, nói xong chèo thuyền tới gần bờ, cột lên cọc gỗ.

Hồng Vi cầm giỏ tre và lưỡi liềm của mình, vội vàng theo lên bờ. Thấy Kha Thanh Hán đi tuốt đằng trước, cậu quên mất câu hỏi trước đó của đối phương.

“Anh Thanh Hán, anh không đem máy bơm nước về nhà à?”

Kha Thanh Hán quay đầu cười với cậu.

“Tạm thời không về nhà.”

“Không về nhà thì đi đâu?”

Vài phút sau, Kha Thanh Hán và Hồng Vi đứng ở ngoài tường nhà ông Hai Tín.

“Anh muốn...” Hồng Vi hỏi. “Trộm... hái hoa hồng?”

Kha Thanh Hán gật đầu với cậu.

“Trong nhà ông ta có nhiều hoa hồng như vậy, còn mọc rất nhiều cỏ, hái vài cành sẽ không bị phát hiện.”

“Nhưng cái này phải leo tường mới...” Hồng Vi chưa nói dứt lời Kha Thanh Hán đã phóng người lên đầu tường.

Hồng Vi càng sợ, vội nói.

“Anh Thanh Hán, anh leo vào sân người ta, nếu bị bắt được thì tiêu!”

“Không sao đâu.” Kha Thanh Hán không thèm để ý, ngồi ở đầu tường ra lệnh Hồng Vi một tiếng. “Chờ đó.” Rồi nhảy vào trong.

Trong sân có rất nhiều cỏ, hoa hồng chen chúc một chỗ chiếm nửa cái sân. Kha Thanh Hán cẩn thận hái vài cành, trên thân hoa hồng đều là gai, không dễ hái. Suy nghĩ chốc lát, hắn cao giọng nói với phía ngoài tường.

“Tiểu Vi, đưa lưới liềm của em đây!”

“Dạ!”

Từ trên đầu tường nhận lưới liềm, Kha Thanh Hán cẩn thận cắt từng cây vừa mắt. Khoảng tám, chín cây thì hắn trèo lên tường, đưa hoa hồng vào tay Hồng Vi.

“Bỏ vào trong giỏ.”

Nói xong hắn lại chui vào sân, dùng lưới liềm cắt tận gốc mấy cây bị mình hái, nhặt lên cành lá giấu vào trong đồng gỗ mục chất ở chân tường.

Đợi Kha Thanh Hán về lại trên thuyền, Hồng Vi đi theo phía sau hắn, phập phồng lo sợ nói.

“Anh Thanh Hán, mới rồi em thật sợ có người thấy.”

Kha Thanh Hán đáp.

“Lúc trước anh thấy gia đình này đều làm việc ngoài ruộng, giờ mới nửa buổi sáng, trên đường không bao nhiêu người.”

Hồng Vi ngẩng đầu nhìn, đích thực không có người, vui mừng cầm một đóa hoa hồng.

“Thật đẹp.” Lập tức lại chần chờ. “Chúng ta hái trộm hoa người ta như vậy được không?”

Kha Thanh Hán nói.

“Nhà ông ta sân nhỏ trồng hoa hồng, không có người quản lý, xem ra không quá quan trọng. Đêm nay anh đưa mấy con lươn cho ông Hai uống rượu.”

Hồng Vi cười nói.

“Ai như anh ép mua ép bán.”

“Thuận tiện xin ông Hai đào một gốc cây hoa hồng, đưa cho em trồng trước cửa.”

“Kha Thanh Hán, anh thật là gian xảo!”

Kha Thanh Hán không nói tiếp. Không hỏi đã lấy, tự dưng trộm, dĩ nhiên là hành động xấu, nhưng hắn thích xem Hồng Vi bộ dạng vui vẻ. Tuy nói đưa con lươn cho nhà Hai Tín đào hoa hồng thì chắc chắn không thành vấn đề, nhưng phỏng chừng năm nay mầm không mở được hoa, khiến hắn mở miệng xin hái ít hoa hồng...hắn là con trai, thật là hơi kỳ.

“Tiểu Vi, lên thuyền.”

Kha Thanh Hán chống gậy tre, thuyền nhà họ Bình thường dựa vào bên sân, phải đi lên trước một đoạn đường nữa mới đến.

Hồng Vi cười dịu dàng ngồi trên thuyền, loay hoay cây hoa hồng, chọn lấy một đóa chưa nở hết, dùng lưới liềm cắt thân phía dưới cài lên mái tóc.

Thấy khuôn mặt cười thỏa mãn của Hồng Vi, Kha Thanh Hán cũng mỉm cười, lập tức có loại cảm giác đau lòng khó hiểu – mặt ngoài xem ra Hồng Vi rất dễ thỏa mãn.

Trong khi nói chuyện Hồng Vi vô tình để lộ khiến Kha Thanh Hán đoán được, mấy năm nay người ta đồn đãi quá khó nghe, Hồng Vi lại không có người tâm sự, cho nên lúc mệt mỏi hay rảnh rỗi liền chiếu gương diện đồ, chìm đắm vào thế giới riêng, mới có thể quên đi mệt mỏi và không vui.

“Mấy đóa hoa này về nhà đặt trong chậu rửa mặt trồng.” Hồng Vi nói. “Kỳ thật cắm cây vào trong đất, không chừng có thể sống.”

Kha Thanh Hán lắc đầu.

“Không cần, buổi tối anh xin gốc cây cho em. Hoa hồng không khó trồng, năm sau là có thể ra một đống.”

Hồng Vi nghe xong nhếch môi.

“Vậy em ở nhà chờ tin. Nhưng nếu tía anh biết anh đem lươn cho nhà Hai Tín thì có mắng anh không?”

Kha Thanh Hán nhú mày.

“Hai ngày nay ông ta không về nhà.”

Nghe mẹ nói thì mấy ngày nay cha đổ tay, thắng không ít, mấy bạn bài dĩ nhiên không tha, kéo ông đánh tiếp, thậm chí buổi tối qua đêm tại đó.

Hồng Vi nghe vậy im lặng một lúc lâu.

Thuyền tới gần bên sân, Kha Thanh Hán nâng máy bơm nước lên, Hồng Vi cũng phụ đem máy bơm lên trên xe. Sau đó một người kéo xe đẩy, một người hỗ trợ đẩy cùng nhau về nhà.

Đêm đó Kha Thanh Hán đưa cho nhà Hai Tín hai con lươn nặng cỡ bảy, tám gram, quả nhiên lấy được gốc hoa hồng, không chỉ một hai cây thôi, tất cả đều cho Hồng Vi.

Hồng Vi vui sướng lập tức trồng ở cửa trước và cửa sau vài cọng. Kha Thanh Hán giúp đỡ cùng trồng hoa, đợi khi hẩn về nhà, bà Kha vì chuyện con lươn nói dai dẳng.

Trùng hợp ông Kha say xỉn về nhà nghe một câu.

“Lươn gần hai ký, có thể bán ba, bốn đồng, sao lại tặng cho người ta.”

Lập tức nổi giận, thuận tay cầm cây chổi đập hướng Kha Thanh Hán. Kha Thanh Hán chỉ hơi nghiêng đầu, vai trái bị đập trúng. Bà Kha sợ quá vội diu ông Kha, hai người xô đẩy vào phòng.

Kha Thanh Hán mặt không biểu tình nhúc nhích vai, nhặt lên cây chổi và đồ hốt rác bị lật ngửa, đem đồ trên đất thanh lý xong trở về phòng mình.

Thời gian chậm rãi trôi, từ khi Kha Thanh Hán tốt nghiệp cấp 2 đến nay đã hơn nửa năm. Tuyết lớn rơi mấy trận, sắp tới Tết rồi. Tuy nói mùa đông việc nhà nông nhẹ, nhưng cuối năm có nhiều chuyện. Sửa chữa phòng ốc, quét dọn trong ngoài, việc gì cũng là hai mẹ con Kha Thanh Hán, bà Kha làm, mỗi ngày loay hoay chân không chạm đất. Ông Kha trừ ăn cơm, ngủ ra thì gần như không có mặt ở nhà.

Hơn nửa năm nay, gánh nặng nhà họ Kha đều rơi trên vai Kha Thanh Hán. May là hẩn chịu cực được, sức lực lớn, trước kia làm việc không ít, trong phòng ngoài phòng đều làm hết, không có gì không quen. Lúc không bận quá thì hẩn không để ý bà Kha phản đối, hay đi nhà Hồng Vi giúp đỡ làm chút việc nặng.

Hồng Vi thì càng thêm quan tâm Kha Thanh Hán. Cầm năm mươi đồng mua len sợi, vải vóc, dùng bông nhà mình trồng làm cho cậu và ông Hồng áo bông mới, đồ len, cũng cho Kha Thanh Hán làm một bộ từ đầu đến chân.

Hai thiếu niên mười mấy tuổi, bắt gặp trở thành chỗ dựa duy nhất của nhau.

Gió lạnh thét gào.

Kha Thanh Hán cầm thịt heo, dưới chân giẫm lên bùn bước thấp bước cao đi qua ngõ nhỏ trước nhà, thấy Hồng Vi đứng ở cửa nhà mình dường như đang chờ cái gì.

“Anh Thanh Hán.” Cùng lúc đó Hồng Vi đã cười vẫy tay với Kha Thanh Hán.

“Chờ chút.” Kha Thanh Hán nói với cậu, về nhà mình trước.

Còn hai ngày là giao thừa. Đầu đông có một nhà giết heo, nhà hán đặt mười lăm ký thịt, Kha Thanh Hán lấy thịt trở về, vừa vào nhà bà Kha một bên làm mì một bên sai hán.

“Lấy cân thử cân lại coi có đúng mười lăm ký không.”

Kha Thanh Hán cầm lấy cân nhà mình, xách thịt heo ra.

“Mười lăm ký.”

Bỏ cân xuống, hán đặt thịt heo vào trong giỏ xách, treo lên, rửa tay lau mặt xong lần nữa ra khỏi nhà.

Hồng Vi đan khăn quàng cổ cho Kha Thanh Hán, đợi đối phương choàng xong mới nói.

“Suýt nữa là quên. May lúc trước mua nhiều len sợi, còn sót lại một ít.”

Kha Thanh Hán rũ mi mắt xem khăn quàng cổ trước ngực, vô thức liếc mắt nhà chính. Mỗi lần mùa đông là ông Hồng đi đứng khó khăn, trời lạnh như vậy đều ở trên giường. Hán thấp giọng nói.

“Em mặc giày đi, chúng ta đi một chuyến tới sân trống nhà em.”

“Sân trống? Để làm gì?”

“Đi thì biết.”

Hồng Vi nghiêng đầu, xem xét Kha Thanh Hán ra vẻ thần bí, xoe tròn mắt đảo vài cái, nói.

“Được rồi.”

Sân trống nhà Hồng Vi cách cửa sau khoảng hai, ba mươi kilomet. Trời đông, bên ngoài không mấy người. Kha Thanh Hán dẫn theo Hồng Vi đi vào trước cổng một bên chổng chất gạch ngói, cúi người lật ra mấy miếng ngói mặt trên, cơ thể bỗng đông cứng.

“Sao vậy?” Hồng Vi thấy hán sắc mặt khác lạ, khó hiểu duỗi cổ nhìn.

Kha Thanh Hán nhìn chằm chằm khe hở ngói nát, nửa ngày nói không nên lời. Chỗ đó còn có vài khối thịt vụn đỏ thẫm.

Hồng Vi nhìn một lát thì hiểu ra, lập tức cười ngả nghiêng.

“Anh Thanh Hán, anh thật khờ!”

Kha Thanh Hán bất đắc dĩ đứng dậy, sợ người này cười đến sặc. Hán vỗ nhẹ lưng Hồng Vi, mắt vẫn ngắm chỗ ngói vỡ. Vốn hán lấy thịt heo nhà mình đặt sẵn, nghĩ chắc nhà Hồng Vi không có thịt, lén cất một khối thịt lớn, đi đường vòng giấu thịt ở đây, chỉ chờ đem thịt heo về nhà mang Hồng Vi tới lấy, kết quả...

“Chẳng lẽ anh không biết gần đây có nhiều chó mèo!” Hồng Vi từ từ ngừng cười. “Giấu thịt heo ở đây, chắc chắn không lâu sau sẽ bị chó mèo tha mất.”

Kha Thanh Hán cười khổ.

“Anh biết.”

Nhưng trời lạnh, không thấy chó mèo chạy bên ngoài, hán còn tưởng...Ai biết mới chốc lát không thấy thịt đâu.

Hồng Vi nhẹ tựa vào người Kha Thanh Hán, không hề trêu chọc hán.

“Anh Thanh Hán, anh thật tốt với em. Không có thịt thì thôi, vài ngày trước đại đường chia cá, nhà em cũng chia được hơn mười ký. Hơn nữa năm nay giết một con gà, đồ ăn ngày Tết không tẻ lắm. Lại nói, tuy nhà em nghèo cũng không đến nỗi thiếu ăn.”

Kha Thanh Hán nghĩ đến thịt bị chó hoặc mèo tha đi, vẫn là thấy tiếc của. Nhưng trước mắt không còn cách nào, về nhà lén cất thịt heo thì tổng cộng có mười lăm ký, chỉ sợ dễ dàng bị cha mẹ phát hiện.

“Em quá ồm.” Nhìn cái cằm nhọn của Hồng Vi, Kha Thanh Hán bực mình nói.

Hồng Vi lộ nụ cười tươi, kéo tay Kha Thanh Hán đi hướng nhà mình.

“Nếu em không ồm thì sao anh Thanh Hán đau lòng em chứ!”

“...”

“Ai, ngày mai anh có lên phố không? Nhà em muốn mua chút đồ.”

“Ừm, anh mang giúp em?”

“Không cần, sáng mai anh kêu em, em đi cùng anh.” Hồng Vi nói. “Hiện giờ trừ chuyện chuẩn bị ngày Tết ra trong nhà không có gì bận rộn. Chúng ta đi trên đường, anh phải mời em ăn bánh bao và mô mô nha.”

“Tốt.”

5. Chương 5: Tuổi Trẻ Cuồng Vọng

Tháng chạp hai mươi chín, con phố cũ rêu phong, người đến người đi, có chỗ chật hẹp chen chúc đến mức không thể đi qua. Kha Thanh Hán và Hồng Vi thức dậy thật sớm, may mắn kịp mua xong đồ trước nhiều người.

Nhà họ Kha đã sớm mua hết đồ vật cần cho năm mới, nhưng lần trước bà Kha đi phố xong trên đường về nhà đánh mất pháo tre và giấy đỏ, Kha Thanh Hán chỉ phải đi chuyển nữa. Còn về nhà họ Hồng, tuy năm mới không ăn Tết lớn như người ta, nhưng rút cuộc cần mua pháo tre, tiền giấy nhang khói dùng để cúng tổ.

Hai người tới tiệm tạp hóa mua xong đồ mới đi ven đường ăn sáng. Kha Thanh Hán thật sự mời Hồng Vi ăn bánh bao và mô mô, sau đó không dừng lại lập tức đi về nhà.

Thời tiết âm u, may là trời không mưa. Lúc hai người đi ngang qua thôn, Kha Thanh Hán giao rõ cho Hồng Vi, mình thì đi tìm nhà vệ sinh. Chờ hắn trở ra trông thấy Hồng Vi thì cảnh tượng trước mắt khiến hắn ngẩn ra. Rõ lẩn lóc cạnh đường nhỏ, Hồng Vi đưa lưng về phía hắn đứng ở ven đường. Có ba thanh niên mười lăm, mười sáu tuổi chắn phía trước.

“Má mày, dám cào ông nội mày, con điếm!”

Trong ba thanh niên có thằng chửi tục khiến Kha Thanh Hán lập tức hiểu ra chuyện gì. Hắn nhúu chặt mày, nhặt rõ lên, đi tới bên cạnh Hồng Vi, nhìn chằm chằm người kia.

“Cẩu Tử, mày làm gì đó?”

“Ồ ồ, Kha tú tài thôn nhà ta tới rồi!” Thanh niên bị gọi Cẩu Tử nói giọng điệu dàng ngôn ngữ thô tục. “Tía mày làm gì ư? Chẳng phải thấy con đàn bà nhà mày đứng ở ven đường, có lòng tốt quan tâm vài câu.” Gã đưa tay chỉ mặt mình. “Thấy không? Cái này là con đàn bà nhà mày cào! Má nó bà chằn!”

Kha Thanh Hán suýt kiềm không được cơn tức, đợi đối phương nói xong. Cẩu Tử là người cùng thôn, từ nhỏ dẫn đầu bắt nạt Hồng Vi. Người này sớm nghỉ học, quen đám bạn du côn du đảng, cả ngày không về nhà lang thang ngoài đường.

Dù sao không phải con nít năm đó không hiểu chuyện, tuy Kha Thanh Hán tức giận nhưng không muốn cuối năm gây chuyện. Nhưng hiện thực luôn không lý tưởng bằng suy nghĩ.

“Mày nói ai là đàn bà!?”

Hiển nhiên Hồng Vi đã giận đến cực điểm, mặt đỏ bừng, mắt như sắp bắn ra lửa.

“Tiểu Vi.” Kha Thanh Hán nhẹ vỗ Hồng Vi, mắt lạnh trừng đám Cầu Tử. “Cầu Tử, đều là người cùng thôn, lại sắp sang năm mới, đừng khiến người khó chịu, mọi người nên tôn trọng lẫn nhau.”

Cầu Tử cười to nói.

“Tôn trọng?” Gã hèn mọn bỉ ổi liếc Kha Thanh Hán và Hồng Vi. “Mỗi ngày nó mặc giống như đàn bà, chẳng phải là muốn bị đàn ông chơi sao? Kha tú tài chắc đã ném qua rồi, mày che chở nó như vậy, chẳng lẽ hàng này còn ngon hơn đàn bà thật sự? Khiến tía mày ngứa ngáy muốn sờ nó chút thôi, coi như cho nó mặt mũi...”

Cầu Tử chưa dứt lời đã bị Kha Thanh Hán một đấm đánh vào mặt. Nắm đấm này sức cực lớn, cả người Cầu Tử bất ngờ liên tục lùi ra sau, may có đồng bạn ở một bên kéo lại mới không ngã sấp xuống.

Vốn Hồng Vi chuẩn bị ra tay vì tình trạng này mà giật mình.

Kha Thanh Hán hung tợn trừng mắt đám người kia.

“Ăn nói sạch sẽ chút!”

Cầu Tử đẩy ra hai người vịn mình, tay quệt miệng, hừ một tiếng.

“Kha Thanh Hán, mày tưởng giống lúc nhỏ chắc, dám đánh tía mày! A Hổ, Thành Uy, đánh chết nó cho tao!” Lại xấu xa liếc Hồng Vi. “Con điểm này thì để tía mày tự giải quyết, má nó, đợi tía mày bắt được thì biết tay...”

Cầu Tử ra lệnh, hai người kia liền từ trong túi quần rút ra dao bấm chẳng biết lấy từ đâu, đâm hướng Kha Thanh Hán. Hồng Vi và Cầu Tử ở một bên đánh nhau.

Lập tức một mảnh hỗn loạn.

Mặc dù về khí chất thì Kha Thanh Hán có chút nhỏ nhả như thư sinh, nhưng hấn kế thừa thân thể và sức lực ông Kha, nhiều năm làm việc tay chân, thể lực mạnh mẽ. Hai tên côn đồ cầm dao nhìn hung ác, thật xấp lá cà lại không nhanh nhẹn tay chân bằng Kha Thanh Hán.

Đường làng không rộng, ba người Kha Thanh Hán đánh nhau không thể ra hết sức. Kha Thanh Hán lách người tránh dao của tên du côn tóc dài, thuận thế quét chân tên khác, mạnh đá vào đầu gối đối phương. Người nọ chịu không nổi nghiêng người, chân đạp hụt nhào vào cái cống sát đường nhỏ.

Cống nhỏ sâu hơn một mét, vốn khô cạn, hai ngày trước mưa tuyết tích chút nước bùn, còn rơi ít đá vụn. Du côn kia nửa người vùi vào nước bùn, bụng đập vào hòn đá, hơn nửa ngày không thể nhúc nhích.

Thiếu người, Kha Thanh Hán xoay sở hơn. Hấn không né đòn tấn công của du côn tóc dài, đánh trực diện định túm dao bấm. Chợt nghe Hồng Vi khẽ kêu, hấn hoảng hốt phân tâm quay đầu nhìn phía cậu và Cầu Tử. Vừa lúc thấy Hồng Vi bị Cầu Tử đè trên mặt đất, tóc dài bị giật mạnh. Đương nhiên Hồng Vi cũng không yếu thế, một tay liều mạng bóp cổ Cầu Tử, tay kia chụp hướng mặt đối phương.

Kha Thanh Hán rối loạn tắc lòng, gò má bị dao xẹt qua cắt miệng vết thương, đau nhức, lửa giận thiêu đốt, lại vì lo lắng tình cảnh Hồng Vi, thần trí không tỉnh táo, đánh không hề nương tay. Du côn kia chưa kịp đắc ý vì rạch Kha Thanh Hán một dao, hấn nghiêng đầu, cúi người một đấm đánh dưới nách gã. Nhân lúc đối phương rống lên, tay trái cầm chặt cổ tay người kia cầm dao, dùng sức một cái bẻ trật khớp.

Dao bấm rơi xuống, Kha Thanh Hán đẩy người ra nhặt dao lên, xoay người đi tới chỗ Hồng Vi, túm lên Cầu Tử đang đè cậu, tay trái giật tóc người này động vào tảng đá bên cạnh vài cái. Thấy trên đá có máu hấn mới dừng lại, quăng người nằm trên mặt đất, tay phải cầm dao bấm đặt ở cổ Cầu Tử.

“Giết người rồi! Giết người rồi!”

Du côn từ rạch nước đứng lên thấy Kha Thanh Hán cầm dao bấm, sợ tới mức hét to. Tên du côn khác ôm cổ tay trật khớp thì sợ đến nhũn chân, ngồi bịch dưới đất không nhúc nhích.

Hồng Vi kinh hoảng, không để ý toàn thân lấm lem, nhào tới bên cạnh Kha Thanh Hán, ngó dao bấm phản chiếu ánh sáng trắng chói mắt.

“Anh, đừng!”

Cầu Tử bị kẻ dao thì sợ hãi gào lên, không dám giãy dụa.

Tay trái Kha Thanh Hán tăng thêm sức, nghiêm túc hỏi.

“Từ nay về sau mày còn dám khi dễ tiểu Vi nữa không?” Thấy đối phương ô ơ nói không rõ liền dí dao sát vào cổ. “Nếu không hứa thì hôm nay tao sẽ dùng dao nhỏ khắc ký hiệu trên người mày, từ nay về sau gặp mày lần nào là đánh lần đó!”

“Kha Thanh Hán!” Hồng Vi lo đến vành mắt đỏ rực, nhìn gò má Kha Thanh Hán chảy máu thì nước mắt sắp tràn mi. Chợt thấy mới rồi du côn kia hô bậy bạ thật gọi người tới, nhiều người lớn chạy hướng bên này, cậu sợ hãi vội vàng nói. “Có người đến, mau bỏ hẩn ra!”

Đợi mấy người lớn chạy tới thì Kha Thanh Hán đã đứng dậy, đứng ở ven đường tùy ý Hồng Vi cầm khăn tay cẩn thận lau máu trên mặt. Mấy người tới thấy Cầu Tử quỳ trên mặt đất gào khan và hai tên du côn kinh hoàng, không ngừng run rẩy. Lại thấy Kha Thanh Hán và Hồng Vi toàn thân lấm lem, lập tức biết chuyện lớn không tốt, có người vội vã chạy ngược trở về.

Không lâu sau, mấy gã đàn ông trong thôn nắm cuốc, đinh ba chặn cả đám lại, không tới một tiếng đồng hồ thì người ở đồn công an liền chạy tới.

Ba tên du côn đã sợ đến hoảng loạn. Kha Thanh Hán và Hồng Vi không nói gì nhiều. Sự việc gây lớn như vậy, lại bị tên du côn kia hét ‘giết người’, dân làng dĩ nhiên không dám cho bọn hẩn đi. Hai người cũng biết vậy nên im lặng chờ đợi công an thẩm tra.

Hồng Vi luôn lo lắng nhìn Kha Thanh Hán, may mắn vết thương trên mặt người này đã ngừng chảy máu.

“Thật xin lỗi, anh Thanh Hán...”

“Không sao.” Kha Thanh Hán cắt ngang lời cậu, cười nói. “Cùng lắm là bị giáo dục một trận.”

Đều là con nít chưa tới mười sáu tuổi, ẩu đả đánh lộn, còn chưa tạo thành thương tổn thực chất, không có vấn đề quá lớn. Mắt thấy dân làng dẫn người trong đồn công an tới, hẩn thì thâm vào tai Hồng Vi.

“Anh đã nhét dao bấm vào túi quần Cầu Tử.”

Hiển nhiên Hồng Vi không vì vậy mà yên tâm. Kha Thanh Hán bắt đắc dĩ thở dài. Nghe công an hỏi dân làng trước, lòng hẩn biết dù bên này thoát được, chỉ sợ về nhà...

Các dân làng không biết xảy ra chuyện gì. Mấy người tới trước tiên miêu tả tình hình trông thấy với cảnh sát nhân dân. Sau đó cả đám bị đưa đến sân nhỏ gần làng, tiếp tục hỏi han.

Kha Thanh Hán lạnh lùng liếc qua ba người. Đám du côn đưng phải mắt hẩn lập tức rụt đầu, không ngang ngược như trước nữa. Trong các cảnh sát có một người biết ba tên này, chưa đợi Kha Thanh Hán mở miệng liền cau mày nói.

“Lại là các người!”

Bởi vì ba tên du côn có nhiều tiền án, lại thêm các cảnh sát thấy trên mặt Kha Thanh Hán có vết thương, Hồng Vi tóc rối lấm lem bùn, tình thế lập tức nghiêng hướng bên Kha Thanh Hán.

“Hẩn cầm dao bấm đâm tôi.” Kha Thanh Hán kể lại nguyên nhân hậu quả. “Tôi bắt đắc dĩ tự vệ.”

Một cảnh sát hỏi.

“Nghe nói cậu lấy dao đe dọa hẩn?”

“Hẩn đánh em trai tôi.” Kha Thanh Hán bình thản đáp. “Tôi chỉ hù hẩn, dùng sống dao dí hẩn thôi.”

Đợi hỏi rõ tất cả xong, cảnh sát răn dạy các du côn một trận, lại giáo dục Kha Thanh Hán vài câu.

“Đám thanh niên các người chỉ biết hiếu chiến dùng sức mạnh, đánh lộn. Có việc gì không thể thảo luận sao? Đánh nhau có thể giải quyết vấn đề? Nếu có việc không may xảy ra, các người ăn nói sao với người nhà...”

Kha Thanh Hán cúi đầu, đối với cảnh sát phát biểu không lộ phản cảm hay mất kiên nhẫn, khiến cho cảnh sát phát biểu rất hài lòng. Người này còn nói một đồng đạo lý, cuối cùng thăm thía nói.

“Lần này coi như xong, nhìn hai người không giống như bọn họ, từ nay về sau đừng xúc động vậy nữa.”

Cảnh sát đặt câu hỏi cả sự việc, giáo dục một trận sau đi mất. Trước khi đi, cảnh sát trước đó nhận ra ba người Cầu Tử nói trong thời gian này đầu đường có trộm cướp, nghi ngờ là ba người làm, dứt khoát mang đi luôn.

Ba người kia ra sao, Kha Thanh Hán và Hồng Vi không quan tâm, nhặt rổ lên chuẩn bị trở về nhà. Thôn trưởng thấy hai thiếu niên bộ dạng chật vật, nhiệt tình kêu họ rửa mặt, bôi chút nước thuốc.

Vừa lúc này, cửa sân nhà thôn trưởng bị người một chân đá văng ra.

“Bác trai?” Hồng Vi liếc mắt thấy ông Kha mặt mũi giận dữ vọt lên, vội vàng giật áo Kha Thanh Hán đang cúi đầu lau mặt.

Cả nhà thôn trưởng ánh mắt khó hiểu nhìn ông Kha vỗ vào đầu Kha Thanh Hán, tay kia cầm bồn rửa mặt đập lên người hắn.

“Má nó, mày làm chuyện gì? Đồn công an đều xuống đây, về nhà cho tao!”

Nước trong thau làm ướt đồ Kha Thanh Hán. Ông Kha một chân đạp lưng Kha Thanh Hán, miệng hùng hổ giục hắn lập tức về nhà. Cũng may Kha Thanh Hán hiểu rõ cha mình, xảo diệu tránh đi đa số lực một cước này.

Hồng Vi mặt mày tràn ngập sốt ruột nhưng không dám nói nhiều. Bị ông Kha hung dữ trừng một cái thì cẩn thận cầm giỏ tre, đợi ông Kha cùng Kha Thanh Hán đi ra sân nhỏ, cậu cảm ơn và xin lỗi cả nhà thôn trưởng, lén theo sau hai người.

6. Chương 6: Đêm Leo Cửa Sổ

Trận ẩu đả vào hai mươi chín tháng chạp không chỉ làm Kha Thanh Hán về nhà bị ông Kha đánh một trận, còn bị cấm sau này không được phép thì không cho tới gần Hồng Vi.

Chuyện Kha Thanh Hán, Hồng Vi đánh nhau khiến công an xuống trong một đêm lan truyền toàn thôn đều biết. Trước kia những lời đồn của các bà tám dường như được khẳng định. Đương nhiên ông Kha cũng nghe hết tin đồn, lập tức ác độc nói nếu lần nữa thấy Kha Thanh Hán và Hồng Vi ở chung, lập tức bẻ gãy chân Kha Thanh Hán.

Năm nay Kha Thanh Hán trừ bị đánh mắng ra, không thể không dưới sự khuyên nhủ của bà Kha sáng đầu năm mang theo gà mái cùng rổ trứng gà, vài chục đồng tới nhà Cầu Tử chúc Tết và nhận lỗi. Cha mẹ Cầu Tử sớm bị đứa nhỏ suốt ngày gây chuyện khiến kiệt sức, tự hiểu nhà mình đuối lý, từ chối một phen chỉ nhận trứng gà.

Trên đường về nhà, Kha Thanh Hán không yên lòng nghe bà Kha lải nhải, thầm nghĩ hai ngày nay không thấy Hồng Vi, hắn có chút lo lắng. Mấy ngày nay trong thôn người ta nói không ít lời khó nghe. Kha Thanh Hán dù sao coi như người đọc sách, ông Kha hung dữ đã man không nói lý, cho nên mấy người kia phần lớn chia đầu mâu vào Hồng Vi.

Hắn còn nhớ kỹ ngày đó Hồng Vi bị đánh, không biết có bị thương hay không.

Đầu năm người đánh bài nhiều, đương nhiên sáng sớm đã không thấy bóng ông Kha. Bà Kha hai ngày nay nhìn chằm chằm Kha Thanh Hán, thấy hắn ngoan ngoãn ở trong phòng thì thả lỏng cảnh giác, tán dóc với người đến chúc Tết.

Kha Thanh Hán ngồi trước bàn sách trong phòng, nhú mày suy nghĩ cách lặng lẽ gặp mặt Hồng Vi. Hán không biết vì sao nhớ mong người kia như vậy, chỉ cho là lo lắng Hồng Vi đánh nhau không biết có bị thương không. Mắt vô thức lướt qua cửa sổ, hần đột nhiên nghĩ ra cách hay.

Phòng Kha Thanh Hán có hai cửa sổ, một cái hướng trong nhà, một cái hướng bên ngoài. Cửa khó làm bằng gỗ hàng rào, trên đỉnh có tầng nhựa mỏng chắn gió.

Cửa sổ hướng trong nhà thì mùa hè vén màng mỏng hóng gió. Cửa sổ ngoài phòng thì quanh năm che màng, bên ngoài người đi đường không nhiều lắm. Bởi vì có phòng nhốt người, mùi quá nồng, bình thường người ta đều đi vòng qua.

Hán tới cạnh cửa, cẩn thận nghe ngóng tình hình nhà chính. Bà Kha và người ta nói một lát sau đi theo ra ngoài chúc Tết. Đường như lo lắng hần lên chuẩn bị, bà khóa kỹ cửa chính bên ngoài.

Xác nhận mẹ rời đi, Kha Thanh Hán lập tức đi ra phòng tìm tấm ván gỗ, cây cửa, mấy cái đinh và tấm màn mỏng. Hán đi tới trước cửa sổ hướng ra ngoài, giật rèm, xé một nửa tấm màng mỏng trên hàng rào. Hàng rào gỗ ở chính giữa cố định then gỗ. Hán dùng then làm chốt, giữ lại trên màng mỏng.

Sau đó Kha Thanh Hán cầm tấm ván gỗ so sánh với dưới then, vẽ xong đường cong dùng cái cửa dọc theo đường cong làm xong ván gỗ.

Chuẩn bị xong ván gỗ, hần thử nhét vào cửa sổ, vừa khít với nửa cửa sổ dưới then cài, bắt đầu dùng cái cửa đem cây gỗ dưới cái then cửa dứt từng cây.

Mất nửa tiếng đồng hồ mới sửa sang xong cửa sổ. May hôm nay là ngày đầu năm, bà Kha gần đây không có việc gì thường ở trong nhà đã đi ra ngoài.

Kha Thanh Hán cẩn thận nhìn kết cấu then hàng rào gỗ, xác định cây gỗ trên dưới không là một thể, cho nên cửa mất gỗ phía dưới không đến mức ảnh hưởng cả cửa sổ.

Thả cửa lại chỗ cũ, Kha Thanh Hán khó kiếm được hừng phần khóa chặt cửa phòng, mặc quần áo giày dép, xác định ngoài cửa sổ không người, liền cẩn thận co người từ nửa cửa sổ dưới chui ra ngoài.

Rơi xuống đất, hần tìm tảng đá dùng cái đinh đóng mấy chỗ màng mỏng ngoài cửa sổ, sợ có người chú ý hàng rào gỗ khác lạ. Đương nhiên màng mỏng chỉ là là nguy trang, có thể tùy ý vén lên. Mỗi lần ra vào, cầm tảng đá đè dưới màng là được.

Mất nhiều công sức rốt cuộc tránh được tầm mắt cha mẹ, Kha Thanh Hán không thể chờ đợi được muốn đi gặp Hồng Vi. Cẩn thận tránh người quen, đi vòng tới cửa sau nhà Hồng Vi, xác định trong phòng bếp không có người khác, hần cẩn thận đẩy cửa ra.

Hồng Vi ngồi bên giường vừa thấy hần liền mừng rỡ.

“Anh Thanh Hán!”

Kha Thanh Hán vội làm động tác dừng lên tiếng, khiến Hồng Vi bật cười.

“Không sao, chỉ có một mình em ở nhà.”

Dù nói vậy nhưng cậu vẫn đứng dậy đóng cánh cửa liên thông nhà bếp và nhà chính.

“Sau lưng anh sao dính đất cát không vậy?”

Vỗ lưng, Kha Thanh Hán kể lại chuyện đã xảy ra, Hồng Vi nghe trợn mắt há hốc mồm.

“Anh Thanh Hán, anh...anh mở màng mỏng ra, buổi tối cửa sổ lùa gió vào phòng sẽ rất lạnh.”

“Anh làm tấm ván gỗ, quay về sẽ kéo lên chống cửa sổ.”

Hồng Vi đổi sắc mặt vài lần, kéo Kha Thanh Hán ngồi trên giường mình, thấp giọng nói.

“Nhà anh không cho chúng ta gặp mặt...”

“Không sao đâu.” Kha Thanh Hán không thèm để ý, nhìn chăm chăm Hồng Vi thay áo mới đeo kẹp tóc bướm bướm có vẻ đặc biệt xinh đẹp. Hắn nhắc tay sờ đầu cậu. “Tía yêu cầu quá vô lý, anh không thể không gặp em.”

“Em...” Hồng Vi chần chờ, nhẹ tựa vào vai Kha Thanh Hán. “Em cũng không nữa.”

Nghe người này âm thanh đáng thương, Kha Thanh Hán cười khẽ vô lương cậu.

“Sau này anh có thể chờ trời tối, mở cửa sổ đến nhà em cùng trò chuyện. Hơn nữa lúc em ra ruộng thì chúng ta có thể cùng một chỗ đi sớm về trễ.” Ruộng lúa hai nhà đều cách nhà khá xa, không lo bị ông Hồng phát hiện.

“Ừm.” Hồng Vi nghe xong tâm tình biến tốt. “Ý này hay.”

Cong khỏe môi, Kha Thanh Hán tùy ý Hồng Vi dựa vào mình. Đối với người này, hắn luôn không nhịn được muốn che chở. Chợt nhớ mục đích hôm nay, hắn vội đổi phương ngồi thẳng dậy.

“Vết thương của em sao rồi?”

Lát sau Hồng Vi mới hiểu ý hắn, lắc đầu.

“Em không bị thương.” Lại đổi giọng. “Anh Thanh Hán, mặt của anh...”

“Không có gì.”

“Nó có để lại sẹo không?”

“Không biết nữa.” Kha Thanh Hán an ủi. “Miệng vết thương không sâu. Mà đàn ông sợ gì để lại sẹo!”

Hồng Vi duỗi ra một ngón tay, cẩn thận sờ gần miệng vết thương trên mặt Kha Thanh Hán, hốc mắt ửng đỏ.

“Anh phải cẩn thận đó, mùa đông dễ nứt da.”

“Ừ.”

“Còn nữa.” Hồng Vi cau mày, muốn cởi đồ đối phương. “Sau lưng anh nhất định có máu bầm.”

Kha Thanh Hán đẩy tay Hồng Vi ra.

“Không có việc gì.”

“Không có mới lạ.” Rất hiểu đối phương, Hồng Vi vừa thấy phản ứng của hắn liền biết, người này nhất định bị thương không nhẹ. “Bác trai ra tay không biết nặng nhẹ, bác gái lại không chú ý đến anh nhiều.”

“Anh nằm sắp đi, em xoa bóp cho, lại bôi tử thủy ngân.”

Hồng Vi đã quyết ý thì Kha Thanh Hán cũng không từ chối. Lần trước bị cái thau đập trúng xương vai, lưng, eo, thật là hơi đau, hắn liền cởi áo bông và áo len, nằm trên chăn.

Áo mỏng bị người nhẹ nhàng vén lên, khí lạnh lùa Kha Thanh Hán đánh rùng mình.

“Lạnh lắm hả?” Giọng Hồng Vi truyền đến từ sau lưng hắn. “Nhịn chút đi, sẽ mau xong thôi.”

“Ừm.”

Lưng trần bị đôi tay đầy vết chai dùng sức bóp. Lòng bàn tay thô ráp lúc nhẹ lúc nặng mơn trớn làn da, Kha Thanh Hán dần bỏ qua đau đớn và rét lạnh trên lưng, chỉ thấy có loại rung động lạ lùng từ sâu trong tâm hồn dâng trào, thân thể cũng ấm lên. Nóng cháy và khát vọng khó hình dung trở nên ngày càng rõ ràng.

“Anh Thanh Hán?” Hồng Vi có chút khó hiểu nhìn hắn đột nhiên xoay người, hai tay bị đối phương nắm chặt.

Kha Thanh Hán tỉnh hồn, cố gắng dời ánh mắt khỏi người cậu.

“Anh không sao.”

Hồng Vi cau mày.

“Để em phải tử thủy ngân cho anh.” Nói xong cậu vội kéo chăn đắp cho Kha Thanh Hán. Cậu xuống giường lục tìm tầng dưới tủ chén.

Kha Thanh Hán nằm ngửa trong chăn, ngửi mùi hương của Hồng Vi, chỉ thấy dưới bụng thứ kia vừa phình vừa đau. Đương nhiên hẳn hiểu phản ứng này đại biểu cái gì.

“Anh ngơ ngác gì thế?”

Khuôn mặt đột nhiên phóng đại khiến Kha Thanh Hán kinh hoảng. Hắn giật mình sững sờ nhìn khuôn mặt quen thuộc, rất gần, còn có chút non nớt. Người này là Hồng Vi hẳn luôn che chở cưng yêu, cũng là...cậu trai mười bốn tuổi cùng giới tính với mình.

Mà mới rồi hắn đang nghĩ cái gì?

Trái tim Kha Thanh Hán lạnh băng, bật dậy đẩy ra Hồng Vi, không nhìn mặt đối phương, thở hổn hển.

Dường như Hồng Vi bị hù dọa, vội cầm tay Kha Thanh Hán.

“Anh Thanh Hán, anh làm sao vậy?”

Kha Thanh Hán cầm tay đối phương, tâm tình kích động, nhịn không được ôm Hồng Vi vào ngực, mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt chưa hoàn toàn nảy nở.

Hồng Vi ngửa đầu, môi cong lên. Đường như thấy ra Kha Thanh Hán không có việc gì, cậu không nói nhiều, ngược lại vươn tay vòng qua lưng ôm Kha Thanh Hán.

Mắt lưu luyến bờ môi có vẻ tái nhợt, Kha Thanh Hán ôm đối phương hơn nửa ngày sau mới chậm rãi nói.

“Tiểu Vi, sau này anh sẽ vẫn luôn chăm sóc em.”

Hồng Vi sững sờ, lập tức cười toe toét.

“Em cũng sẽ luôn quan tâm anh!”

“Tốt lắm.”

“Anh Thanh Hán, mau nằm lại đi, đừng để đông lạnh.”

“Không lạnh.”

“Anh Thanh Hán, anh thở gấp quá.”

“...”

“Anh ôm em chặt quá.”

“Xin lỗi...anh lạnh.”

“Lạnh thì nằm xuống đắp mền đi.”

“Cùng một chỗ.”

“Không được, em còn chưa tìm được tử thủy ngân.”

“...”

“Được rồi, em cùng anh nằm trong chốc lát. Đường như từ nhỏ đến giờ em chưa từng ngủ chung với anh Thanh Hán.”

“...”

“Anh Thanh Hán, người anh nóng quá.”

“Đừng – sờ- bậy!”

“A.”

“Anh Thanh Hán.”

“Ừ.”

“Em nghe nói bác gái nhờ bà mối...làm mai cho anh.”

“Ai nói?”

“Là Thanh Tân bên ông Hai nhà anh mới nói. Anh Thanh Hán...”

“Hử?”

“Nếu anh cưới vợ, có phải em sẽ không thể thường xuyên tìm anh, anh sẽ chỉ đối xử tốt với cô ấy?”

“Đừng nghe con nít nói bậy.” Qua tháng giêng hai mươi lăm hăm mới chính thức tròn mười sáu tuổi, nói đến kết hôn thì còn quá sớm.

“Nhưng sớm muộn gì anh sẽ kết hôn thôi.”

Kha Thanh Hán nhẹ ôm thân thể gầy yếu trong ngực, cố gắng kiềm chế không dùng sức quá mạnh. Lát sau hăm trầm giọng kêu.

“Tiểu Vi.”

“Trước khi em kết hôn anh sẽ không tìm đối tượng, chỉ tốt với một mình em.” Vĩnh viễn.

7. Chương 7: Công Em Về Nhà

Phương xa mơ hồ truyền đến tiếng nhạc, trong thôn mỗi đêm đúng giờ phát loa ca khúc. Kha Thanh Hán nghe tiếng Hồng Vi kêu, liền từ ruộng lúa đi lên, ở trong rạch nước xối bùn.

“Anh Thanh Hán, uống nước đi.” Hồng Vi đi tới bên cạnh hăm, đem còn sót nửa bình nước thủy tinh đưa tới trước mặt Kha Thanh Hán.

Kha Thanh Hán nhận lấy ngửa đầu uống một ngụm, tùy ý lau nước đọng nơi khóe miệng.

“Tiểu Vi, dọn dẹp rồi về nhà thôi.”

Hồng Vi nhìn thoáng qua túi nhựa và thùng nước trên mặt đất, hỏi.

“Hôm nay không đặt lồng lươn?”

“Nghỉ ngơi một ngày.” Kha Thanh Hán đứng lên, ngón tay nhẹ vuốt vành mắt Hồng Vi. “Mắt em đen cả rồi.”

Hồng Vi bắt giác sờ mắt mình, cười nói.

“Thoạt nhìn ghê vậy chứ hể em ngủ không ngon là mắt có quầng thâm à.”

Trán cậu ướt đầm mồ hôi, tóc dính vào trán. Kha Thanh Hán thay cậu sửa sang tóc rồi, xoay người nhặt lên đồ trên mặt đất, nhét túi nhựa, đồ linh tinh vào thùng nước đưa tới tay Hồng Vi, lập tức xoay lưng hướng cậu.

“Lên đây đi.”

Hồng Vi khó hiểu.

“Anh Thanh Hán?”

“Không phải chân em bị trầy ư?” Giọng Kha Thanh Hán có chút không vui, mới rồi thấy Hồng Vi đi chân đất, phát hiện ngón chân cái của cậu thủng một lỗ ngâm trong ruộng trở nên trắng phau. Miệng vết thương bị nhiễm trùng khiến người nhìn mà sợ. “Chân bị thương tại sao xuống ruộng?”

“Có bằng bó rồi chứ bộ.” Hồng Vi yếu thế nói. “Không biết vải bông khi nào mất tiêu.”

“Cứ leo lên trước đi.” Đối với người này, Kha Thanh Hán luôn có loại tâm tình vừa đau lòng lại bất đắc dĩ. “Anh công em về nhà.”

“Anh làm việc cả ngày rồi...”

Kha Thanh Hán thúc giục vài câu, đợi người ta ngoan ngoãn nằm trên lưng mình, hai tay ôm chân Hồng Vi, thoải mái đứng dậy.

“Em nên biết thể lực của anh luôn rất tốt.” Huống chi người trên lưng thật sự quá nhẹ, không giống chàng trai mười sáu tuổi.

Từ khi Kha Thanh Hán về nhà, hai năm qua Hồng Vi trừ cao hần ra, khí chất bắt đầu trưởng thành, thân thể vẫn rất gầy, sắp mỏng như lá lúa rồi. Khuôn mặt thanh tú bởi vì quá gầy mà có loại xinh đẹp bệnh trạng.

So với Kha Thanh Hán cao lớn vạm vỡ thì đối lập hoàn toàn.

Kha Thanh Hán nhìn người này thân thể gầy yếu, đương nhiên sẽ rất lo lắng. May là Hồng Vi trừ trời sinh sức lực yếu vì dinh dưỡng không đủ thân thể có chút yếu ớt, không bị bệnh gì. Hiện giờ hần chỉ có thể cố gắng dùng sức lực ít ỏi của mình thường xuyên giúp Hồng Vi tăng thức ăn.

May mắn là gần một năm nay quốc gia bắt đầu chú trọng hỗ trợ phát triển nông thôn. Nhà Hồng Vi bởi vì đặc biệt khó khăn, cậu còn chưa trưởng thành, thân thể ông Hồng không tốt không làm được việc gì, được liệt vào gia đình được trợ cấp. Hàng năm chính phủ sẽ tài trợ thức ăn cho gia đình nghèo khó, tuy không nhiều lắm nhưng với ông Hồng thì có chút ít còn hơn không.

“Sao em bị thương chân?” Bàn chân giẫm lên cỏ dại hơi nhon, Kha Thanh Hán công Hồng Vi đi từng bước một chậm rãi tiến lên, không hề nôn nóng chạy về nhà.

“Lúc đi đường không cẩn thận đá trúng cái xeng đặt ở cửa ra vào.” Hồng Vi ôm cổ Kha Thanh Hán, dịu ngoan tựa vào bả vai đối phương. “Miệng vết thương không sâu.”

Kha Thanh Hán thở dài.

“Không liên quan miệng vết thương sâu cạn, nước bùn trong ruộng bắn như vậy, nếu nhiễm trùng miệng vết thương thì làm sao đây?”

“Em biết rồi.” Hồng Vi không hề giải thích gì nữa, gò má cọ sát bả vai Kha Thanh Hán. “Sẽ không có lần sau, anh Thanh Hán cứ yên tâm đi!”

Kha Thanh Hán bị cậu cọ sát bước chân tạm ngừng. Đầu hè hơi nóng, họ mới làm việc xong đều cởi áo, để mình trần đi về nhà. Lúc này gò má Hồng Vi dán vai hần, làn da ma sát làm tâm người ngứa ngáy.

Hồng Vi cọ sát xong mũi chạm vai Kha Thanh Hán, hít hà.

“Anh Thanh Hán ra mồ hôi nhiều quá, may là không khó ngửi.”

“Đừng lộn xộn.” Kha Thanh Hán nghe cậu nói thì bật cười, chợt nảy ý trêu cợt. “Nếu em còn cọ tới cọ lui là anh ném vào rạch bây giờ!”

“Anh mới sẽ không!” Hồng Vi cười ha ha.

Kha Thanh Hán liền làm bộ lắc lư sau lưng, cất tiếng cười to.

“Anh ném bây giờ!”

Hồng Vi bản năng ôm chặt đối phương, miệng lại nói.

“Nếu anh Thanh Hán còn lắc lư thì hai ta sẽ cùng té đó!”

Hai người vừa đi vừa giỡn hớt. Bỗng nhiên lòng bàn chân Kha Thanh Hán giẫm lên đất mềm, thân thể nghiêng, may là chỗ té hướng bên ruộng lúa, hai người cùng nhau ngã vào ruộng.

Kha Thanh Hán phản ứng nhanh chóng, trước khi ngã một giây vội xoay người kéo tay Hồng Vi vòng tới trước người, giang hai tay ra. Cho nên lúc ngã, là hấn bị Hồng Vi đè xuống dưới.

Trên mình Hồng Vi ướt hơn một nửa, nhưng có Kha Thanh Hán ở phía dưới nên không quá chật vật. Cậu vội leo lên bờ ruộng, kéo người kia lên, nhin không được cười to.

“Em nói rồi mà! Anh lắc lư khiến hai chúng ta té trong nước!”

Kha Thanh Hán có chút xấu hổ, tuy nhiên nước trong ruộng rất cạn nhưng cả người đầy bùn.

“Anh Thanh Hán thành tượng đất.” Hồng Vi vừa trêu vừa từ thùng nước lấy ra khăn mặt, tranh thủ thời gian lau mặt và tóc cho đối phương. “Á!”

“Sao vậy?”

Hồng Vi chỉ hướng sau lưng Kha Thanh Hán.

“Chúng ta...đề ngã lúa rồi.”

Kha Thanh Hán quay đầu nhìn, lúa bắt đầu trở bông bị đề gãy một mảng lớn. Hấn vội xuống ruộng dựng thẳng lúa bị gãy, nhưng vẫn có không ít bị chặt đứt triệt để.

“Đây là ruộng nhà ông Hai.” Kha Thanh Hán lên bờ. “Lát nữa anh sẽ đưa cho ông Hai ký lươn nhấm rượu.”

Hồng Vi bật cười.

“Lại là chiêu này, anh cho rằng lươn là đồ quý gì sao!” Cậu cẩn thận quan sát lúa bị đề, nhẹ nhàng thở ra. “Chắc sẽ không tổn thất lớn đâu.”

Kha Thanh Hán ngẫm nghĩ, nói.

“Tối anh trở về sẽ giải thích với bác Hai.” Không cẩn thận làm gãy mấy cây không phải chuyện lớn lao gì. “Chúng ta đi nhanh thôi, chậm trễ chút nữa thì trời tối đen.”

Hồng Vi lại lắc đầu.

“Anh cứ ở trong rạch này rửa bùn dính trên người đi.” Cậu tạm dừng, lại nói tiếp. “Không thì sao anh công em được?”

Trên lưng, quần đều dính bùn, đích thực rất khó chịu. Kha Thanh Hán nắm tay Hồng Vi nói.

“Chúng ta đi tới phía trước chỗ đầm tắm đi.”

Đầm lớn hơn, nước cũng sạch chút. Kha Thanh Hán cởi quần dài, trực tiếp nhảy vào trong nước, quay đầu nhìn Hồng Vi ngồi trên tảng đá ở mép nước.

“Tiểu Vi, em cũng xuống đi.”

Hồng Vi chần chờ chốc lát.

“Em...trên chân còn có vết thương.”

Đột nhiên nhớ tới việc này, Kha Thanh Hán không cưỡng ép cậu. Hấn bơi tới bên cạnh Hồng Vi, nói.

“Em cởi đồ dùng khăn nhúng nước lau người đi.” Không có nhiều bùn dính trên người Hồng Vi, nhưng quần áo đã ướt hơn phân nửa.

Hồng Vi gục đầu xuống, nửa ngày mới khê ừ. Cậu chậm rãi cởi nút ống tay áo.

Kha Thanh Hán thấy động tác cậu chần chờ mới kịp phản ứng, Hồng Vi không ở bên ngoài tắm rửa. Suy nghĩ xong hấn định mở miệng can đối phương, chỉ thấy người này đã chậm rãi cởi áo lộ ra thân mình trơn bóng, sau đó cúi người cởi quần dài.

Cơ thể Hồng Vi không giống phần mặt, cổ và tay chân lộ ra bên ngoài bị phơi nắng. Bởi vì nhiều năm bị quần áo bao bọc, màu da có vẻ rất trắng.

Rõ ràng chỉ là thân hình nam giới gầy gò...Kha Thanh Hán giật mình sững sờ nhìn, chỉ thấy thần trí bị dụ hoặc và mê say.

Hồng Vi cúi đầu, dường như hơi ngại ngùng, co quắp thấm ướt khăn lau mình.

Kha Thanh Hán cảm giác miệng đắng lưỡi khô, mặc dù ngâm trong nước lạnh nhưng nhiệt độ cơ thể nóng bỏng, giống như trong lòng thiêu đốt ngọn lửa. Hắn cười khổ: Một năm rưỡi nay, xúc động như vậy đối với hắn mà nói đã cực kỳ quen thuộc.

Đã bao nhiêu lần trong đêm hắn nghĩ tới khuôn mặt Hồng Vi, thậm chí là thân thể, vừa bắn ra khát vọng nội tâm. Tâm tư và hành vi như vậy khiến hắn cảm giác mình xấu xa, hèn mọn bỉ ổi, nhưng mỗi lần đều chìm đắm không thể kiềm chế.

Tuổi hắn còn rất trẻ, cơ thể xúc động, khát vọng người trong lòng, thường cố gắng hết sức kháng cự, lại lần lượt thất bại, rồi lại xúc động.

Kha Thanh Hán có chút buồn rầu, sớm biết vậy đừng để Hồng Vi tắm rửa trước mặt mình. Nhưng nghĩ về nghĩ, khi thấy người đối diện gần như lửa thể, ánh mắt không thể khống chế dần nóng rực.

Đương nhiên Hồng Vi nhận ra ánh mắt hắn, rốt cuộc nhin không được hỏi.

“Anh nhìn chăm chăm em làm gì vậy?”

Chân trời bao trùm một tầng nắng chiều. Không biết có phải lỗi giác của hắn hay tác dụng ánh sáng, Kha Thanh Hán cảm thấy khuôn mặt cúi xuống của Hồng Vi đang đỏ rực.

“Tiểu Vi...”

Kha Thanh Hán từ trong nước đứng lên, cũng ngồi trên tảng đá, giơ tay nâng mặt Hồng Vi lên. Hắn muốn nhìn rõ phản ứng của người này.

Dù hắn từng nói với mình không thể miễn cưỡng, thậm chí tổn thương Hồng Vi.

Nhưng khi động tình, tâm động không thể kiềm chế. Kha Thanh Hán thấy rõ vẻ mặt Hồng Vi, đôi mắt hắn thích nhất, trong trầm tĩnh cất giấu một vòng khát vọng đang nhìn chính mình.

Hắn khẳng định rồi lại có chút bất an, nhưng những cảm xúc phức tạp quần quýt này rốt cuộc không thể đè ép khát khao đáy lòng, nhìn bốn phía, môi chậm rãi tới gần Hồng Vi.

Hồng Vi không nói gì, cũng không động đây, mặc Kha Thanh Hán tới gần. Dường như cậu không dám nháy mắt.

Miệng Kha Thanh Hán nhẹ chạm môi Hồng Vi, là loại ám hiệu và thử không thể nói rõ. Phản ứng của Hồng Vi là lơ đãng nín thở.

Không sợ hãi, không tránh né.

Một chút bất an triệt để biến mất. Kha Thanh Hán không hề kiềm chế, gần như dồn dập lại cẩn thận ôm Hồng Vi vào lòng, sau đó bắt đầu hôn môi đối phương.

Hắn không hiểu kỹ xảo hôn môi, chỉ nhờ vào bản năng, nhiệt liệt, vui sướng, lại kiềm chế, cẩn thận tìm kiếm lưỡi đối phương.

Dưới ánh hoàng hôn bình thường, một đôi thiếu niên tình nồng, trong tình yêu chờ đợi đã lâu chợt đến, không e ngại hưởng thụ phần tình cảm không thể công bố lại không che giấu ngọt ngào.

8. Chương 8: Khó Dằn Lòng Nổi

Kha Thanh Hán hơi rời khỏi miệng Hồng Vi, vẫn chưa thỏa mãn, đang lúc định lại hôn đối phương chợt bị đẩy ra, thân thể theo đà té vào trong nước.

May là hấn phản ứng nhanh, kỹ năng bơi giỏi, lúc té nước chìm một lúc lại nổi lên. Trông thấy Hồng Vi ngồi ở ven bờ cười vui, lòng thấp thỏm cũng yên tĩnh lại.

“Anh Thanh Hán.” Hồng Vi mỉm cười hỏi. “Trời đã tối rồi, anh định ngâm trong nước tới Tết luôn à?”

Đích thực đã tối. Kha Thanh Hán thấy Hồng Vi vươn tay, liền đưa tay qua nhờ lực đối phương kéo lên bờ.

Trời tối không thấy rõ đường đi, Kha Thanh Hán công Hồng Vi vẫn như cũ bước từ từ. Mới rồi họ ở đầm hôn môi, đã xác định phần quan hệ đặc biệt càng thân mật hơn trước.

Cho nên giây phút này càng khiến người lưu luyến.

“Trước kia mỗi khi anh ngủ ở nhà em...” Im lặng lát sau Hồng Vi nhẹ giọng phá vỡ yên tĩnh. “Anh đều trộm hôn em đúng không?” Nói tới đây ngữ điệu có ý cười.

Kha Thanh Hán sững sốt, lỗ tai lập tức nóng rực, hiếm khi có chút ngại ngùng. Từ đầu năm trước lần đầu tiên nhảy cửa sổ vào nhà họ Hồng, một năm rưỡi nay khoảng vài chục lần hấn ngủ chung với Hồng Vi. Buổi tối đợi cha mẹ ngủ say hấn đều đi gặp Hồng Vi. Tuy ông Hồng ngủ ở nhà chính nhưng hai người thường thì thăm bên tai nhau, chưa bị ông Hồng phát hiện, ngẫu nhiên quá khuya Hồng Vi sẽ kêu hấn ở qua đêm.

Xuất phát từ tâm tư có chút đen tối, Kha Thanh Hán nghe lời ở lại. Sáng ngày hôm sau hấn dậy sớm, lần nữa chui về phòng mình.

Những đêm đó, hấn cùng Hồng Vi cùng giường chung gối, người mình tương tư đang ở trong ngực, vậy nên đôi khi khó thể kiềm nén, nhân lúc đối phương ngủ say lén hôn môi, chỉ giới hạn đến đó.

Bây giờ Hồng Vi đột nhiên nhắc tới chuyện này, thậm chí nói rõ cậu đã sớm phát hiện sự thật khiến Kha Thanh Hán nghẹn lời. Hấn lập tức nghe Hồng Vi nói tiếp.

“Lần đầu tiên làm em hơi kinh ngạc, và cả...vui mừng.”

“Sau này liền muốn anh ở nhà em cả đêm.” Hồng Vi hạ giọng cực thấp, ngữ điệu ngại ngùng. “Mỗi lần em đều giả bộ ngủ.”

Kha Thanh Hán có chút ngoài ý muốn, sau đó hiểu ý cười.

Tình yêu giữa hai người kỳ thật là đương nhiên. Khi Hồng Vi đem mình thành nữ, khi hấn không thêm để ý cách nghĩ kỳ lạ này của đối phương, thậm chí càng bao dung, cưng chiều và đau lòng người này, tình cảm của hai người có lẽ đã không còn đơn thuần.

“Cho nên...” Hồng Vi tiếp tục. “Anh Thanh Hán, anh thật sự yêu em ha!”

Kha Thanh Hán nhẹ giọng đáp.

“Ừ.”

Hồng Vi lập tức bật cười, giọng hơi cất cao.

“Em...cũng thế.”

Kha Thanh Hán công Hồng Vi, nhìn thôn ngày càng rõ ràng, chân đi ngày càng chậm, bên tai nghe Hồng Vi lẩm nhẩm đủ thứ chuyện.

“Đầu đông nhà Tân Vân mua ti vi.” Hồng Vi nói. “Tân Vân nhân lúc người nhà cô ấy không ở, lén mang em xem một lần.”

Kha Thanh Hán cười hỏi.

“Trên ti vi chiếu cái gì?”

“Em xem không hiểu lắm.” Hồng Vi nói, đột nhiên cánh tay ôm cổ Kha Thanh Hán chặt chút, giọng điệu lộ hưng phấn. “Em...nghe Tân Vân nói cô ấy có lần ở trên ti vi thấy, dường như hiện giờ có loại giải phẫu.”

“Giải phẫu?”

“Vâng. Cô ấy nói giải phẫu có thể đem nam biến nữ, nữ cũng biến thành nam được.” Hồng Vi cười bảo. “Cô ấy còn nói sau này muốn làm đàn ông.”

“...”

Kha Thanh Hán biết Tân Vân mà Hồng Vi nói là cô gái mười bảy, mười tám tuổi. Người trong làng nói cô ‘ngu ngốc’, ‘khờ’, ‘đồ điên’. Đương nhiên hắn chưa từng tiếp xúc với Tân Vân, không quan tâm đối phương rốt cuộc như thế nào. Hắn bèn có thể cho Hồng Vi ngẫu nhiên tâm sự, hắn không phản cảm.

“Anh Thanh Hán, anh nói xem, đợi sau này em kiếm tiền làm giải phẫu, biến thành phụ nữ rồi có phải là có thể làm vợ anh?”

Thầm thở dài, Kha Thanh Hán suy nghĩ một lát mới lên tiếng.

“Dường như nước ta không có loại giải phẫu này?” Kỳ thật hắn cũng không rõ.

“Nghe nói khoa học kỹ thuật của người nước ngoài rất tân tiến, chắc nước ngoài có thể làm được.” Hiển nhiên Hồng Vi rất quan tâm vấn đề này. “Nếu em biến thành phụ nữ là có thể kết hôn với anh rồi! Anh có muốn...cưới em không?”

Kha Thanh Hán bị cậu hỏi có chút dở khóc dở cười. Hồng Vi luôn ở trong nhà, dù cuộc sống kham khổ, còn bị dân làng đồn bậy đồn bạ, nhưng rốt cuộc chưa từng thấy thế giới bên ngoài, có chút đơn thuần.

Tuy không biết có loại giải phẫu biến tính này không, nhưng rõ ràng điều này vi phạm phép tắc tự nhiên. Thay đổi giới tính kết hôn với người khác, chỉ sợ không dễ dàng. Cải tạo thân hình người ta tất nhiên sẽ có tổn hại sức khỏe?

Trong lòng nghĩ thế, Kha Thanh Hán lại đáp.

“Không cần biết tiểu Vi là nam hay nữ, anh đều đồng ý cưới em.” Kết hôn vốn chính là pháp luật bảo đảm hai người ở chung một chỗ. Dù Hồng Vi giới tính là nam, chỉ cần họ bên nhau, có tình cảm bảo đảm thì không khác gì kết hôn.

Hồng Vi rõ ràng hài lòng câu trả lời của Kha Thanh Hán, cười bảo.

“Nói phải giữ lời đó!”

“Ừ.”

“Phải rồi, em còn nghe nói nhà Tân Vân có tiền như vậy vì anh cô ấy đi trong thành buôn bán lời nhiều tiền.” Bỏ qua chủ đề biến tính, Hồng Vi lại nói tiếp chuyện người trong thôn. “Dường như thôn ta có không ít người trẻ tuổi, nghe anh Tân Vân nói chuyện trong thành bắt đầu có ý muốn ra ngoài.”

Kha Thanh Hán ậm ừ cho qua.

“Anh Thanh Hán, anh thì sao?”

“Anh?” Kha Thanh Hán khó hiểu.

Hồng Vi chần chờ nói.

“Bọn họ bảo đi lên thành phố mới kiếm được nhiều tiền. Anh có muốn đi ra ngoài không?”

“Không có.” Kha Thanh Hán kiên quyết lắc đầu, lập tức hỏi lại. “Chẳng lẽ tiểu Vi muốn đi ra?”

“...kỳ thật cũng hơi muốn. Nếu ra đi có thể kiếm được nhiều tiền, có lẽ sẽ cải thiện tình hình nhà em.” Hồng Vi đáp. “Nhưng sức khỏe tí kém lắm, em không thể nào rời nhà đi.”

Kha Thanh Hán im lặng.

Hồng Vi lại bổ sung một câu.

“Chẳng qua chỉ cần có anh Thanh Hán, dù ở đâu em cũng không đi.”

Kha Thanh Hán cười khẽ, lập tức nhỏ giọng nói.

“Tiểu Vi, đợi anh thêm vài năm.”

“Không sao đâu.” Hồng Vi vùi mặt vào vai Kha Thanh Hán. “Kỳ thật hiện giờ tốt lắm rồi, anh đừng vì em mà chịu áp lực quá lớn.”

“Cũng không hẳn chỉ vì em.” Kha Thanh Hán bình thản nói. “Năm đó anh rất muốn học xong cấp 2...”

“Ừa, đây là việc tía anh làm đúng nhất.”

“Vốn tía không đồng ý.” Kha Thanh Hán nhếch khóe môi. “Lúc ấy anh cũng bướng, nói đợi học xong cùng lắm thì tiền học phí, sinh hoạt phí trả lại ông ta.”

“...”

“Kết quả tía thật sự ghi giấy nợ cho anh.”

“A?”

“Ông ấy đem chi phí nuôi anh từ nhỏ đến lớn, tiền học cấp 2 đều tính hết, nói coi như cho anh vay nợ, lợi lẫn lợi. Chờ chính anh kiếm được tiền rồi, đem số tiền này tính cả tiền lời trả cho ông ta. Trừ những thứ đó còn có tiền cấp dưỡng mỗi tháng.”

Hồng Vi tức giận nói.

“Có ai làm cha mẹ như tía anh không!” Lại đổi giọng hỏi. “Chẳng lẽ bác gái không nói giúp câu nào sao?”

Kha Thanh Hán thở dài.

“Má của anh, em cũng hiểu, chỉ biết khóc. Bà sợ tía như vậy, nào dám nói chuyện, hơn nữa trong lòng chỉ có mình tía.”

“Vậy nên anh phải cố gắng!”

Hồng Vi yên lặng một lúc, buông tiếng thở dài.

“Tuy tía em không có năng lực nhưng chưa bao giờ đánh mắng em, chuyện gì đều do em tự làm chủ.”

“Không nói những chuyện này.” Kha Thanh Hán đối với cha mẹ sinh ra nuôi nấng mình mười tám năm không oán trách cũng chẳng có trông chờ. “Anh định sang năm làm chút buôn bán.”

“Bán cái gì?”

“Kỳ thật vẫn chưa quyết định.” Kha Thanh Hán cười nói. “Chỉ là có suy nghĩ thôi. Dù gì nhờ vào làm ruộng, bán rần, lươn không kiếm được bao nhiêu tiền.”

“Mặc kệ anh Thanh Hán làm cái gì em đều sẽ ủng hộ, cố gắng hết sức giúp đỡ.” Hồng Vi kiên quyết nói.

Kha Thanh Hán nhếch môi, dừng bước chân, nghiêng đầu liếc đồng cỏ khô ven đường, hỏi.

“Tiểu Vi, chúng ta ngồi đây nói vài lời được không?”

Hồng Vi leo xuống khỏi lưng hắn, cười.

“Em thì không sao, chỉ cần anh đừng về muộn bị tía anh đánh chửi thì tốt rồi.”

“Sẽ không.”

Dựa vào đồng cỏ khô, Kha Thanh Hán kéo người tới trước mặt mình, một tay nhẹ nhàng ôm Hồng Vi, tay kia ấn đầu cậu chờ không nổi chặn môi người này.

Hồng Vi không hề chống cự, ngoan ngoãn rúc vào ngực Kha Thanh Hán, ngửa đầu, hé miệng.

Kha Thanh Hán cúi đầu. Quần áo Hồng Vi tuy bị nước làm ướt, nhưng cái ôm cực nóng và ẩm ướt trong đêm hè dưới đồng cỏ khô, tuyệt đối không phải việc khiến người thoải mái.

Họ lại không thấy khó chịu. Hôn, ôm, thậm chí xúc động vuốt ve, khiến đôi tình nhân trẻ rơi vào tình nồng mê say không biết lối về. Thiếu niên mới nếm trái cấm luôn không biết cách chống cự hành vi cực kỳ thân mật này.

“Nóng không?”

Hồng Vi lắc đầu. Kha Thanh Hán ôm cậu chặt hơn, một tay còn luồn dưới áo nửa mở, đầu ngón tay đặt ở điểm nhô lên ở ngực đối phương, mập mờ xoa nắn.

“Không nóng thì ngồi trên đùi anh đi.” Mũi Kha Thanh Hán chạm mái tóc Hồng Vi, thanh âm nhỏ như tiếng thì thầm.

Hồng Vi vùi mặt vào hõm vai Kha Thanh Hán, nghe lời đối phương, xoay eo nâng lên chân phải quàng qua đùi Kha Thanh Hán.

Tư thế hai người từ ngồi sóng vai biến thành Hồng Vi leo qua đùi Kha Thanh Hán, đối diện nhau.

“Anh Thanh Hán, lúc em nghe loa phóng thanh học được một bài. Giờ em hát cho anh nghe được không?”

“Tốt lắm.”

“Nhưng sau khi em hát anh cũng phải học, sau đó hát lại cho em nghe.”

“Ừ.”

“...hướng bầu trời lớn tiếng hét em yêu anh. Hướng mây trắng lang thang nói tiếng em nhớ anh. Khiến bầu trời nghe thấy, khiến mây trắng nghe thấy, ai cũng không thể xòa nhòa lời hứa hẹn của chúng ta.”

9. Chương 9: Thời Gian Hạnh Phúc

Năm nay ngày sinh nhật Hồng Vi, sáng sớm Kha Thanh Hán đã đi bán lươn, cá chạch, không vội vã chạy về mà đi tiệm vải, cẩn thận chọn lựa vải vóc. Dựa theo hình thể thân cao của Hồng Vi, hắn lấy một xấp vải bông hoa hồng ‘mát mẻ’.

Mùa hè ăn cơm tối sớm. Kha Thanh Hán ăn xong, tắm rửa, ‘ngủ’ lúc chưa đến sáu giờ rưỡi. Dĩ nhiên sau khi khóa cửa phòng, hắn lén bò qua cửa sổ, bí mật gặp mặt Hồng Vi. Mẹ hắn ngủ sớm, cha đêm khuya mới về nhà, hắn không lo lắng sẽ bị người phát hiện.

Nhất là sau khi hai người thổ lộ tình cảm, Kha Thanh Hán mỗi đêm đều phải đi nhà Hồng Vi. Ngày hè họ không sợ nóng, đóng hai cửa nhà bếp, nằm trên giường tre quần quýt ôm hôn, lại cố gắng kiềm chế kích tình, nhẹ tay nhẹ chân không phát ra bao nhiêu tiếng vang.

“Khối vải này thật đẹp.” Hồng Vi nường ngọn đèn mờ mờ, giữ ra mảnh vải, cẩn thận nhìn, yêu thích vuốt ve. “Đủ làm bộ váy.”

Kha Thanh Hán mỉm cười. Hắn cố ý muốn xấp vải này coi như là quà sinh nhật cho Hồng Vi, vì nghĩ tới tuy cậu có vài cái váy nhưng đều là sửa từ đồ cũ.

“Cảm ơn anh Thanh Hán.” Hồng Vi sờ xấp vải nửa ngày, đứng dậy đi đến trước mặt Kha Thanh Hán, hai tay ôm người này, nhón chân hôn khóe miệng.

Không đợi Kha Thanh Hán làm nụ hôn sâu sắc hơn thì Hồng Vi đã tách ra, tiến đến vai hắn nhỏ giọng nói.

“Nghe bảo hôm nay sát thôn có người chiếu điện ảnh tới, buổi tối sẽ có ba đợt chiếu phim, bắt đầu khoảng sáu giờ đến nửa đêm.”

Kha Thanh Hán nghe hiểu người này ẩn chứa vui mừng và chờ đợi.

“Bây giờ đi?”

Nếu lập tức đi có thể tới nơi trước khi bắt đầu bộ phim thứ hai.

“Nhưng không chừng sẽ gặp phải người quen?” Hồng Vi có chút do dự.

“Không sao.” Kha Thanh Hán nói. “Trời tối, người ta không nhìn thấy đâu. Chúng ta đứng sau một chút.”

Hôm nay là sinh nhật Hồng Vi, cùng xem phim là ý tưởng không tệ.

Nói xong câu này, Hồng Vi vốn rất muốn đi giờ không lo lắng gì nữa, vội thay giày, tìm ấm nước và quạt mo, chuẩn bị mang đi hết. Kha Thanh Hán thì về nhà một chuyến.

Vì trời vẫn chưa hoàn toàn tối, hai người sợ gặp người quen, quyết định đi đường đê nhỏ.

Khi thấy Kha Thanh Hán nhen nhóm lửa đưa tới trước mặt cậu, Hồng Vi kinh ngạc.

“Anh đặc biệt về nhà là lấy cái này?”

Đợi người nhận lấy rồi, Kha Thanh Hán lại đốt một cây nhẹ nhàng đung đưa trước mặt.

“Buổi tối bên ngoài muỗi nhiều.”

“Em quên mất. Nhiều muỗi như vậy, muốn xem phim tới nửa đêm, không có đèn đốt lửa chỉ sợ sẽ bị hút khô máu.” Hồng Vi cười. “Anh nghĩ thật chu đáo.”

“Hôm qua không chán mừng kìa.” Kha Thanh Hán cũng cười. “Nửa đêm bị cắn tỉnh vài lần.”

“...hình như em ngủ say quá, không có cảm giác gì hết.”

“Anh dễ hút muỗi.”

Hai người một bên vung hỏa môi đi nhanh một bên trò chuyện, mắt gần một tiếng đồng hồ tới nơi, bộ phim thứ hai vừa mới bắt đầu.

Mấy năm nay tỉ lệ lục tục vào mỗi hộ gia đình, loại chiếu phim ngoài trời đã thiếu rất nhiều. Lúc này coi như cơ hội hiếm có, không ít người mang cả nhà tới xem. Chiếu phim ở một sân rộng rãi, nhưng đằng trước chỉ có băng ghế, đa số người chỉ có thể chen chúc đứng phía sau xem.

Bởi vì tối quá muộn, Kha Thanh Hán và Hồng Vi dĩ nhiên đứng ở mặt sau cùng. Tuy màn hình rất lớn, có thể thấy rõ nhưng bị tường người chặn tầm mắt, khiến Hồng Vi vóc dáng không cao chỉ có thể ngó cổ lên.

Kha Thanh Hán thầm nghĩ, cứ đứng như vậy không phải là cách, liền quét mắt một vòng, thấy đồng cỏ khô không xa, lập tức nảy sáng kiến. Hắn cầm đèn nhen lửa của Hồng Vi, trước để người này bò lên, đợi ngồi vững vàng sẽ đưa đèn nhen lửa cho đối phương, mình cũng leo lên.

Hai người ngồi song song tựa vào nhau, không nói gì thêm. Trên màn hình lớn đang chiếu phim nước ngoài. Họ bỏ lỡ đầu phim nên không biết là tên gì.

Thắm mỹ và diện mạo người trung quốc với người nước ngoài khác nhau. Phối âm làn điệu kỳ quái phóng đại, quay chung quanh vài nam nữ mở ra câu chuyện tình yêu. Phim như vậy đối với Kha Thanh Hán không có lực hấp dẫn gì.

Thỉnh thoảng hắn thất thần, chỉ là thấy Hồng Vi tựa vào người mình nhìn rất chăm chú, không muốn quấy rầy người này.

Dù phim nhạt nhẽo nhưng Kha Thanh Hán không mất kiên nhẫn, thậm chí hưởng thụ giây phút như vậy. Trên đỉnh cỏ khô vì không có nóc che nên thỉnh thoảng gió thổi tới, thật mát mẻ. Muỗi ít hơn hai người tưởng tượng rất nhiều. Đốt hỏa môi, ngẫu nhiên cầm quạt mo vỗ một cái, không còn muỗi vo ve nữa.

Quan trọng nhất là, người trong lòng ở ngay trong ngực, cho nên dù đang nơi đâu, làm gì đều có loại thỏa mãn và vui sướng.

“Kha Thanh Hán?”

Kha Thanh Hán bị tiếng kêu gọi liên tục đánh thức, suy nghĩ có chút hỗn loạn, chợt nghe bên tai tiếng cười khê trách hờn.

“Sao anh xem phim còn ngủ gật hả?”

“...hôm nay dậy hơi sớm.” Kha Thanh Hán có chút xấu hổ, thuận miệng tìm cớ. Hắn không ngờ mình bắt cần ngủ quên.

Hồng Vi vội nói.

“Anh đã mệt như vậy thì chúng ta về nhà đi.”

“Không cần.”

Kha Thanh Hán lắc đầu, liếc đám người, hôn lên trán Hồng Vi. “Em nói tình tiết bộ phim đi, anh xem.”

“Thôi.” Hồng Vi cười nói. “Nhìn anh thế này là không thích xem phim.” Cậu vung vẩy hai cây đồ nhen lửa. “Nếu lại ngủ gật làm rớt hỏa môi vào đồng cỏ thì phiền phức.”

“...”

“Kha Thanh Hán, anh cứ nằm xuống ngủ đi, gối lên đùi em nè.”

“Không sao.”

Hồng Vi kiên quyết nói.

“Cỏ chồng cao như vậy, lỡ anh lại ngủ gật sau đó té xuống thì làm sao.”

Kha Thanh Hán nghe cậu nói vậy liền nằm xuống, gối lên đùi Hồng Vi. Hắn thật là hơi buồn ngủ rồi lại không nghĩ làm Hồng Vi mất vui. Nhưng nếu xem tiếp, chỉ sợ lại vô ý ngủ quên.

Thấy Kha Thanh Hán điều chỉnh nhiều tư thế, Hồng Vi hỏi.

“Có phải không thoải mái?”

Dù sao đồng cỏ đều là rơm rạ, phần cao nhất có chút mục.

“Cũng được.” Hắn vốn không phải người khó khăn, chỉ là nằm trên cỏ thấy hơi nóng.

Hồng Vi như thể biết cảm giác của hắn, một tay còn cầm đồ nhen lửa, tay kia cầm quạt mo tùy ý phe phẩy. Trên mặt gió mát nhẹ phất, Kha Thanh Hán lập tức thấy dễ chịu hơn.

Hồng Vi lại nhìn hướng màn hình. Kha Thanh Hán nghe trong phim người ta nói chuyện và tiếng nhạc, chậm rãi ngủ.

Kha Thanh Hán lần nữa tỉnh lại là vì khó thở. Hắn mở mắt ra, ánh sáng quá tối, tầm mắt mờ mờ không thấy rõ cái gì, chợt nghe bên tai có tiếng cười khúc khích.

“Kha Thanh Hán, anh lại ngủ thẳng đến hết phim.”

Hồng Vi đang nằm trên người hắn, nhéo mũi hắn. Kha Thanh Hán thật vất vả hít thở, vội quay đầu nhìn, phim quả thật đã chấm dứt, mọi người đi hết.

“Phim hay không?” Hắn ôm Hồng Vi ngồi dậy.

“Ừ, nhưng anh không thích.” Giọng điệu Hồng Vi có chút bực mình. “Sớm biết anh không thích thì hôm nay chúng ta sẽ không tới đây.”

“Em thích xem là được.” Kha Thanh Hán đích thực không hứng thú coi phim cái gì, nhưng hắn không thèm để ý, hoặc nên nói là hưởng thụ ở bên Hồng Vi. “Sau này có chiếu phim anh lại xem cùng em.”

Hồng Vi trêu bảo.

“Anh xem cùng em? Rõ ràng là anh ngủ quên.”

Kha Thanh Hán cười khẽ, giắt ẩm nước trên lưng, nhét quạt mo vào tay Hồng Vi.

“Anh ngủ đủ rồi mới có sức công em về nhà.”

“A? Đêm nay anh muốn công...á!”

Hồng Vi nói một nửa đã bị Kha Thanh Hán mạnh ôm lên nhảy xuống đồng cỏ. Hành động này làm cậu giật mình nhắm chặt mắt.

Vững vàng đạp đất, Kha Thanh Hán nói.

“Chống tới nửa đêm chắc em mệt rồi, anh công em, vậy em có thể nằm trên lưng anh ngủ chốc lát.”

“Anh Thanh Hán!” Hồng Vi có chút bực mình nói. “Mới rồi anh làm em sợ muốn chết, cao vậy lỗ té xuống sẽ bị thương!”

“Đừng sợ.” Kha Thanh Hán buông người ra, an ủi hôn môi cậu. “Anh sẽ bảo vệ em.”

Hồng Vi há miệng, hàm răng nhẹ cắn môi Kha Thanh Hán.

“Thích làm anh hùng!”

Kha Thanh Hán không nói nữa, bị người này làm nũng khiến lòng ngứa ngáy khó chịu. Hắn xoay người đè Hồng Vi tựa đồng cỏ, hôn sâu.

Tình nhân trong tình yêu cuồng nhiệt, đối với trò chơi môi lưỡi luôn làm không biết mệt.

Ngày càng nhiều lần hôn nồng cháy và vuốt ve, dù là Kha Thanh Hán hay Hồng Vi đều cố kiềm chế muốn càng chạm đối phương nhiều hơn. Khát vọng này không thể tránh né, dù hoặc thần trí bọn hắn. Lại bởi vì các loại e sợ và ngại thẹn đối với tình dục, khiến hai người vẫn không tiến thêm một bước thân mật.

Nửa đêm sân trống vắng vẻ không người. Không còn lo lắng trong nhà, hai thiếu niên thân thiết không hề cố nhịn nữa.

Vốn chỉ là một nụ hôn, cuối cùng suýt bốc lửa.

Nút áo sơ mi của Kha Thanh Hán đều bung hết, Hồng Vi thì toàn thân trần trụi, váy rơi xuống đất, quần lót cũng bị xé rách ném qua một bên.

“...chúng ta về nhà thôi.”

Kha Thanh Hán cố gắng hít sâu, bắt buộc mình thả ra cái tay bóp hông Hồng Vi. Hắn khao khát thân thể người này nhưng không thể trong tình cảnh hiện tại xảy ra chuyện đó được. Huống chi hắn chưa xác định, đàn ông làm tình có thật dùng chỗ đó không.

Hồng Vi thở hồng hộc vui trong ngực Kha Thanh Hán, nhỏ giọng ừ.

Kha Thanh Hán nhấc lên váy và quần lót của Hồng Vi, liền nói.

“Quần này không thể mặc nữa rồi, quăng đi.”

“Váy em...mặc cái gì!” Hồng Vi xấu hổ khẽ quát.

“Có váy.” Kha Thanh Hán lại bổ sung. “Nửa đêm, không lo.”

“...”

Dù Hồng Vi không muốn cỡ nào nhưng chỉ còn lại mỗi chiếc váy, vốn quần lót đã vá mấy lần, hôm nay hoàn toàn rách, dù mặc cũng chẳng khác gì không mặc.

Đêm khuya, trên đường đèn nhỏ mờ hồ vang tiếng ca giọng nam trầm.

“Anh Thanh Hán, sau này không cho anh xé đồ em nữa!” Hồng Vi nằm sấp trên lưng thiếu niên rắn chắc, cậu đã rất buồn ngủ con mắt mở không lên, vẫn không quên nhắc nhở một câu.

Kha Thanh Hán hơi nhếch môi, tiếp tục nhẹ giọng hát.

“Muốn mang em cùng đi xem biển rộng nói tiếng anh yêu em, cho em ngôi sao sáng nhất nói tiếng anh nhớ em...”

“Lạc điệu.” Hồng Vi mơ hồ lầm bầm, sau đó không lên tiếng nữa.

10. Chương 10: Nhiệt Độ Của Người

Mưa thu liên miên rơi cả ngày. Kha Thanh Hán đứng trước cửa nhà, nhìn bầu trời mênh mông dần tối đi. Hắn đang đợi Hồng Vi, bởi vì đêm nay người ấy sẽ tới phòng hắn nghỉ qua đêm.

Nhà họ Kha có một thân thích ngày mai mở tiệc vui, nói muốn ông bà Kha đều tham gia. Nhà họ hàng đường quá xa, thời tiết không tốt, cho nên ông bà Kha đã đi trước một ngày, mai ăn xong rượu mừng chờ hôm sau nữa mới có thể về nhà.

Nghe tin này, Kha Thanh Hán và Hồng Vi đều mừng thầm. Trong nhà không có người nghĩa là dù đêm nay họ làm gì cũng không cần lo lắng làm ra tiếng động bị người phát hiện.

Hai người đã bàn bạc xong xuôi, đợi trời tối ông Hồng ngủ, Hồng Vi lén tới nhà Kha Thanh Hán qua đêm.

Cửa sân bị đẩy nhẹ phát ra tiếng nặng nề. Kha Thanh Hán vội chạy tới mở cửa chính, Hồng Vi đội mũ rơm cũ che mưa xuất hiện trước mặt hắn. Hai người nén tiếng cười nhỏ giọng vào sân nhỏ. Đợi Kha Thanh Hán đóng chặt cửa chính, hai người cùng nhau trở về phòng.

Hồng Vi dùng khăn mặt của Kha Thanh Hán lau bọt nước trên mặt, không thể chờ đợi được chui vào phòng đối phương.

“Đèn phòng anh thật sáng.”

“Hôm nay mới đổi bóng đèn, bốn mươi oát.” Kha Thanh Hán khóa kỹ cửa phòng, tựa bên tường cười nhìn người này tò mò xem xét phòng mình, còn lục sách vở trên bàn học.

“Anh Thanh Hán còn giữ lại sách à.” Hồng Vi lật ra một quyển đại số, cúi đầu nhìn. “Em xem không hiểu.”

Nghe ra trong giọng nói cậu có tiếc nuối và mơ ước, Kha Thanh Hán đi tới phía sau cậu, quét mắt nhìn sách giáo khoa.

“Nếu em muốn học, lúc rảnh anh sẽ dạy em.”

“Thật hả?” Hồng Vi mừng rỡ ngoái đầu nhìn hắn. “Nhưng em đã quên nhiều bài học khi còn tiểu học.”

“Không sao, đâu cần cuộc thi.” Kha Thanh Hán nghĩ rằng dạy chút tri thức trụ cột cho Hồng Vi không phải chuyện xấu. Tương lai nếu có cơ hội, Hồng Vi muốn học chút kỹ năng kỹ thuật gì có lẽ dễ dàng nhập môn hơn.

Hồng Vi duỗi ra ngón tay sờ gáy vài cuốn sách trên bàn.

“Em muốn học tiếng Anh.”

“Có thể.” Kha Thanh Hán cười nói. “Anh trước tiên dạy em chữ cái, phát âm, sau đó là một ít từ dùng hằng ngày.”

Hồng Vi nghe xong lời này hiển nhiên rất vui vẻ. Cậu xoay người tựa vào ngực Kha Thanh Hán, hai tay ôm vai đối phương.

Hai người không nói thêm lời nào.

Có chút lời lòng tự hiểu. Khi Kha Thanh Hán mời Hồng Vi tới nhà qua đêm, Hồng Vi không do dự đồng ý đã sáng tỏ khao khát đáy lòng nhau.

Kha Thanh Hán nhẹ hôn trán Hồng Vi, một tay vuốt mái tóc dài hơi rối của đối phương. Hai tay dùng sức, bế cậu lên theo kiểu ôm con nít.

Ngẩng đầu nhìn mắt Hồng Vi, Kha Thanh Hán nhếch khóe môi, trong không gian không rộng lớn ôm người yêu chậm chạp vòng vo vài vòng.

Hồng Vi cười ra tiếng, lại vì đầu đụng trúng bóng đèn vô thức kêu rên. Kha Thanh Hán hoảng sợ vội ôm Hồng Vi dịch sang bên một bước.

Ánh sáng trong phòng lắt lư theo bóng đen trên dây điện.

Kha Thanh Hán không tiếp tục ôm cậu đi vòng quanh nữa. Hấn thông thả đi vài bước, ngồi xuống cạnh giường, đặt Hồng Vi nằm lên. Cởi giày cho nhau xong, hấn cúi đầu chăm chú nhìn thiếu niên.

Hồng Vi không nhúc nhích nằm cạnh Kha Thanh Hán, tóc dài có chút rối xõa ra hoặc bị lưng đè lên. Nút thắt áo len ngoài không cài, lộ ra bên trong áo choàng ngắn.

Cậu nhìn mắt Kha Thanh Hán, ánh mắt có xấu hổ và dịu dàng.

Hoàn toàn là tư thế ngênh đón, như là bao dung tất cả hành động của Kha Thanh Hán.

Thế nên Kha Thanh Hán không do dự nữa, đè lên người Hồng Vi, một tay chống người, tay phải vươn tới cổ áo choàng ngắn, cởi nút áo thứ nhất.

Hồng Vi thả lỏng nằm, hai mắt nhắm chặt. Nếu nhìn kỹ có thể nhận ra tiếng hít thở của cậu nhẹ rất nhiều. Vốn tay thả lỏng nay cong lại níu chần mền.

Thấy phản ứng của cậu, động tác của Kha Thanh Hán vội vàng mấy phần. Khi cởi hết áo quần Hồng Vi, Kha Thanh Hán chậm rãi tách ra chân cậu, ngồi xổm giữa hai chân cậu.

Kéo hai tay Hồng Vi, Kha Thanh Hán thấp giọng nói.

“Tiểu Vi, cởi đồ giúp anh.” Hồng Vi không mở mắt ra, nhưng theo Kha Thanh Hán dẫn dắt cởi áo ngoài và sơ mi của đối phương.

Khi hai người chỉ mặc mỗi cái quần lót, Kha Thanh Hán kéo ra chăn phủ lên người, lần nữa cúi xuống đè lên Hồng Vi.

Thân thể thiếu niên, quần quýt khó chia lìa. Hôn môi từ chậm chạp đến kịch liệt, vuốt ve từ nhẹ nhàng đến mạnh bạo. Tiếng thở dốc nặng nề, tiếng rên rỉ mất hồn, tiếng nước ỉn hiện theo ánh sáng lấp lư tràn ngập căn phòng.

Hai người không có kinh nghiệm, xúc động mà lỗ mãng vội vàng làm xong một trận, thể nghiệm thống khổ hơn xa thích thú, nhưng thân mật không hề khoảng cách và hô hấp tuy hai mà một, cho họ hạnh phúc và vui sướng, khiến hai người không nỡ tách khỏi đối phương.

Lưu luyến hôn nhau và vuốt ve khiến thân thể tuổi trẻ lần nữa xúc động. Họ yêu nhau như thế, lại ở độ tuổi cực kỳ tò mò cùng khao khát tình dục, lần thứ nhất đương nhiên không thể thỏa mãn.

Kha Thanh Hán lau khô tóc Hồng Vi, cẩn thận lau gò má và mồ hôi trên trán cậu.

“Đau không?” Đè nén rung động, hấn dùng ngón tay cẩn thận tìm đến lõi vào dịu dàng xoa nhẹ.

Nhớ lúc mới tiến vào, Hồng Vi mặt trắng bệch khó chịu khe rên, hấn vô cùng lo lắng. Dù lúc này không dễ chịu lắm nhưng lại khiến hấn ngiên.

“Không được.” Hồng Vi gò má nóng ran, ánh mắt ngây ngốc nhìn người phía trên. Khi ngón tay Kha Thanh Hán sờ đến chỗ bí ẩn sau đó lưu luyến không đi thậm chí lần nữa tiến vào, cậu thậm chí hơi nhấc mông lên mờ mịt mờ.

“Tiểu Vi...”

Kha Thanh Hán cảm thấy còn sót lại chút lý trí lập tức bay xa.

Ngày hôm sau Kha Thanh Hán tỉnh lại phát hiện Hồng Vi phát sốt, người này ngủ rất sâu, đang vô thức rên rỉ.

Kha Thanh Hán chấn kinh vội vàng muốn đánh thức người ta, chỉ thấy đối phương mơ hồ kêu vài câu lại lập tức mê man. Hấn không biết xảy ra chuyện gì, khí hậu mùa này không dễ bị cảm. Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể là tại chuyện hôm qua.

Áy náy, đau lòng, Kha Thanh Hán vội thay đồ, muốn mặc quần áo cho Hồng Vi, định lặng lẽ đưa người về nhà trước rồi tìm bác sĩ thăm.

Xốc lên chăn, thấy dấu vết trên mình Hồng Vi, hần sưng sốt. Tuy nói cảnh tượng trước mặt thật hấp dẫn người, nhưng lúc này Kha Thanh Hán quan tâm bệnh tình Hồng Vi hơn. Thấy cậu khó chịu lập tức đắp chăn cho cậu, đi nhà bếp nấu nước nóng, chuẩn bị lau sạch một phen.

Lau sạch người Hồng Vi xong, Kha Thanh Hán dùng chìa khóa của cậu mở cửa sau nhà họ Hồng, ôm người lên giường. Lúc hần nấu nước lau người cho Hồng Vi mất không ít thời gian, may mắn ông Hồng không dậy sớm, không phát hiện Hồng Vi cả đêm chưa về.

“Tiểu Vi.” Kha Thanh Hán nói khẽ bên tai Hồng Vi. “Em nghỉ ngơi đi, anh đi tìm bác sĩ.” Hần đang định đi lại bị người túm ống tay áo.

Gặp Hồng Vi tỉnh lại, tâm tình Kha Thanh Hán tốt hơn chút.

“Sao rồi? Khó chịu lắm à?” Nói rồi hần sờ trán đối phương.

Còn rất nóng.

“Không cần gọi bác sĩ.” Cổ họng Hồng Vi có chút khàn. “Chỉ sốt chút, không sao đâu.”

Đương nhiên Kha Thanh Hán không đồng ý, nhưng Hồng Vi kiên quyết nên đành không tìm bác sĩ. Nhưng hần dứt khoát phải để Hồng Vi nghỉ ngơi hai ngày thật khỏe mới được.

“Anh sẽ làm giúp việc nhà em.”

Hồng Vi không từ chối yêu cầu này. Kha Thanh Hán ngồi bên giường cùng cậu. Không bao lâu ông Hồng thức dậy, Hồng Vi chỉ nói cậu bị sốt, Kha Thanh Hán sáng sớm tới thăm, giải thích lý do hần ở trong nhà.

Ông Hồng là người thành thật, không nghi ngờ cái gì, liên tục cảm ơn Kha Thanh Hán.

“Đừng chau mày.”

Buổi trưa, Hồng Vi ngủ nguyên buổi sáng tinh thần đã tốt hơn nhiều. Cậu nhận lúc ông Hồng không ở, dựa vào ngực Kha Thanh Hán.

“Tại anh...”

“Vốn em đã có chút không khỏe.” Hồng Vi không muốn khiến Kha Thanh Hán áy náy, làm nũng cần tai đối phương, nói. “Hôm qua chúng ta làm chuyện kia, sau này em chính là vợ anh đúng không?”

Kha Thanh Hán sưng sốt, tâm tình nặng nề đến trưa lập tức nhẹ nhàng.

“Đúng vậy.”

Hồng Vi nghe hần chắc chắn đáp, cười bảo.

“Anh phải nuôi em đó.”

Kha Thanh Hán phát hiện người này vui vẻ thì rốt cuộc cũng lộ nụ cười, dịu dàng đáp.

“Được.”

Tâm sự với Hồng Vi trong chốc lát, ông Hồng về nhà làm cơm trưa. Kha Thanh Hán giúp đỡ đi sân trồng chuyển bó rơm về nhúm bếp lò. Nước trong chum sắp cạn, hần gánh một vạc nước.

Buổi trưa, ông Hồng khách sáo giữ Kha Thanh Hán lại ăn cơm, hần không từ chối.

Ở nhà họ Hồng ăn cơm xong, Kha Thanh Hán trở lại nhà mình, trong tủ kéo tìm bốn quả trứng gà đất, làm chén chè trứng. Bệnh nhỏ mà thôi, ông Hồng không thấy có gì lạ, giữa trưa không cố ý làm gì đặc biệt cho Hồng Vi ăn. Hôm nay rõ ràng khẩu vị Hồng Vi không tốt, nuốt chẳng mấy ngậm lại nằm xuống.

Kha Thanh Hán bưng chén chè trứng, ngồi bên giường Hồng Vi. Hần nghe đối phương đột nhiên thấp giọng kêu, vội hỏi.

“Khó chịu chỗ nào?”

Mặt Hồng Vi đỏ rực, ngồi trên giường chuyển vài tư thế, gất bảo.

“Ai kêu anh...dã man như vậy!”

Kha Thanh Hán sững sốt hồi lâu mới kịp phản ứng ý của đối phương.

“Sau này anh sẽ chú ý.”

“...không sao.” Hồng Vi rũ mi mắt, không nhận chén và muốn Kha Thanh Hán đưa tới trước mặt, làm nũng yêu cầu. “Anh dứt em.”

“...”

Kha Thanh Hán múc một quả trứng, thổi lạnh, cẩn thận đưa đến bên miệng Hồng Vi.

11. Chương 11: Dù Đắng Nhưng Vẫn Ngọt

Sau đêm đó, cảm tình của Kha Thanh Hán và Hồng Vi thêm phần nồng nàn và ăn ý kỳ diệu. Mỗi ngày ban đêm Kha Thanh Hán vẫn lén lút qua nhà Hồng Vi. Có khi ban ngày xuống ruộng hai người cũng ở lại đến khuya mới về nhà. Nhân lúc trời tối ít người, không e ngại gì hưởng thụ thể giới hai người.

“A Hán.”

Kha Thanh Hán thấy cửa phòng mình mở rộng, trong phòng đèn sáng liên kỳ quái đi tới, thấy mẹ đang đứng ở cửa sổ vén lên rèm vải. Tầm ván gỗ chặn dưới cửa sổ bị lấy xuống.

“Cửa sổ này...”

Đối diện ánh mắt nghi ngờ của mẹ, hần lạnh nhạt đáp.

“Có mấy cây gỗ bị hỏng, con cứ hết luôn dùng tấm gỗ chống đỡ phía dưới.”

Bà Kha vẫn nghi ngờ.

“Hư mất khi nào? Sao má không biết?”

Kha Thanh Hán trấn định nói.

“Lúc đầu năm cây gỗ phía dưới hơi mục.”

Hàng rào gỗ dùng rất nhiều năm, thật có dấu hiệu mục nát. Bà Kha nghe xong giải thích, không hỏi nhiều hơn, đi ra khỏi phòng Kha Thanh Hán. Lúc tới cửa bà quay người chỉ hướng cái bàn.

“Hôm nay má Tân Đông bẻ một khối...chocolate, nói là đồ ngọt rất mắc tiền. Má ăn một miếng, rất đáng, còn một miếng để lại cho con ăn thử.”

Sau khi bà Kha rời đi, Kha Thanh Hán nhẹ thở ra, đi tới cạnh bàn cầm lấy chocolate bị bao trong giấy thuốc lá. Hần không mở ra ăn, thật tình không khoái món ngọt lắm. Hần nghĩ lát nữa phải cho Hồng Vi nếm thử mới được. Hần sờ khắp người không có túi tiền, chỉ đành nhét vào túi trong áo bông.

Bởi vì buổi chiều bị bà Kha phát hiện bí mật cửa sổ, buổi tối Kha Thanh Hán cẩn thận hơn, không chuồn ra ngoài mà tắt đèn sớm nằm trên giường.

Nằm xuống khoảng một tiếng đồng hồ, cửa phòng bị gõ vài cái. Kha Thanh Hán căng thẳng rồi lập tức trấn định, đợi cửa bị gõ lớn tiếng hơn hẳn mới giả bộ nửa mê nửa tỉnh, giọng khàn khàn hỏi.

“Chuyện gì vậy?”

Ngoài cửa truyền đến tiếng của bà Kha.

“Không có gì. Má chỉ lo lắng cửa sổ trong phòng con bị hở, có lạnh không?”

“Gió không lùa vào má à.”

Dường như bà Kha yên tâm, vội nói.

“Vây con ngủ đi.”

Đợi tiếng bước chân của bà Kha đi xa, Kha Thanh Hán tâm tình nặng nề. Mẹ đang nghi ngờ cái gì! Kỳ thật cũng không ngoài ý muốn, tuy ở nhà hán không hề liên lạc với Hồng Vi, nhưng dù sao mẹ hiểu tính tình hán, biết rõ hán luôn quan tâm Hồng Vi. Hán và Hồng Vi khi xuống ruộng luôn tới khuya mới về, thời gian lâu, có lẽ đã bị mẹ phát hiện một chút khác lạ.

Xem ra sau này phải chú ý chút. Kha Thanh Hán thầm nghĩ. Nếu là mấy năm trước, dù hán bị phát hiện lén chơi với Hồng Vi thì cũng sẽ không chột dạ thần nhiên đối mặt. Nhưng bây giờ quan hệ của hai người ở trong mắt thế nhân là bất bình thường, vi phạm đạo đức luân lý.

Kha Thanh Hán khá là buồn rầu, đối với tương lai tình cảm này có chút không xác định. Hán không nghĩ cứ lén lút mãi, huống chi một năm nay người mai mối cho hán ngày càng nhiều. Sự thật bức ép hán phải nhanh chóng nghĩ ra cách hay, mới có thể giữ gìn mối quan hệ cùng Hồng Vi.

Suy nghĩ một, hai tiếng đồng hồ vẫn không có cách gì hay, Kha Thanh Hán có chút rối rắm, trong lòng bắt đầu nhớ nhung người hàng xóm rồi. Rõ ràng đã định đêm nay không qua, nhưng trước đó không nói với Hồng Vi, lấy tính cách của cậu nhất định sẽ cứ trông chờ hán. Tưởng tượng điều này làm hán không chịu đựng được nữa.

Đã trễ như vậy, chắc bà Kha sớm ngủ rồi. Kha Thanh Hán rón rén mặc quần bông áo bông, mở ra tấm ván gỗ cửa sổ, lặng lẽ bò ra ngoài.

Khuya mùa đông lạnh băng khiến người rùng mình. Kha Thanh Hán chạy chậm vòng qua nhà mình đi tới cửa sau nhà họ Hồng, ở trước cửa đứng một lát, thử đẩy ván cửa.

Cửa gỗ phát ra một tiếng két trầm đục, cửa không đóng then cài.

Kha Thanh Hán đẩy cửa ra liền thấy Hồng Vi mặc áo mỏng đứng trước mặt.

“Anh Thanh Hán.” Hồng Vi mừng rỡ nói. “Em còn tưởng đêm nay anh không đến.”

Kha Thanh Hán có chút áy náy, vội vàng vào nhà, khiến người này trở lại trong chăn, mình thì nhẹ tay nhẹ chân cài then cửa. Chờ hán xoay người nhìn rõ cảnh tượng trong phòng thì ngẩn ra.

Hồng Vi đang ngồi trên tấm chăn trải dưới đất.

Lại nhìn hướng giường, chăn và nệm bị dời đi. Kha Thanh Hán có chút hoang mang. Đông lạnh, mặt đất giá buốt, nếu đêm Hồng Vi ngủ trên mặt đất chỉ sợ sẽ nhiễm lạnh bị bệnh!

Nghĩ đi nghĩ lại Kha Thanh Hán cảm thấy, có lẽ Hồng Vi có suy tính riêng. Hán cởi ra áo và quần bông, cũng chui vào chăn, đem thân hình hơi lạnh nhét vào ngực mình.

“Vì sao ngủ trên mặt đất?” Hán hỏi nhỏ bên tai Hồng Vi.

Hồng Vi ôm eo hán, có chút thẹn thùng nói.

“Em...em nhớ anh.”

Nhớ hán? Kha Thanh Hán lập tức hiểu rõ. Họ gần như mỗi ngày gặp mặt, mỗi đêm ở trong chăn, chưa từng thiếu ôm hôn, nói gì tới nhớ. Ý thật của Hồng Vi chỉ sợ chính là...

Kha Thanh Hán hôn mái tóc dài của người trong lòng.

“Anh sợ làm em bị thương.”

Từ lần đầu tiên cùng cậu lên giường làm việc kia, hại Hồng Vi ngày hôm sau bị bệnh, hán cố gắng kiềm nén khát vọng, sợ thả sức thỏa thích làm đối phương bị thương.

“Không đâu.” Hồng Vi lập tức nói. “Thân thể em...tốt lắm.”

Lời nói dối rõ ràng như thế khiến Kha Thanh Hán mỉm cười, lại bởi vì lời mời thẳng thừng mà kích động. Trải qua một đêm kia, tuy bắt đầu không quá tuyệt nhưng về sau vài lần thật khiến người nghiện. Nhịn lâu

như vậy, dù có khi được ngón tay Hồng Vi an ủi, nhưng hẳn thật khao khát lần nữa có được thân thể đối phương.

Lời của Hồng Vi, còn có trải nệm sẵn dưới đất, giường gỗ dễ phát ra tiếng vang, bình thường hai người trở mình đều phải cẩn thận, biểu đạt có ý nghĩ giống nhau.

Vậy thì cần gì kiềm nén chính mình!

“Vốn em còn lo lắng anh không tới.” Hồng Vi bỗng nhiên nói.

Kha Thanh Hán có chút đau lòng, may mắn mình rất cuộc không yên tâm tới xem, không thì không chừng Hồng Vi cứ thế nằm ngủ dưới đất cả đêm.

Nhân đó hẳn đơn giản nói ra sự việc hôm nay.

“Sau này cách ngày anh lại tới, nếu không đến sẽ cố gắng nói trước với em. Tối đến chín, mười giờ không thấy anh thì em đừng chờ.”

“Ừm.” Hồng Vi bất an đáp.

“Tiểu Vi.” Kha Thanh Hán ôm chặt người trong lòng. “Em đừng lo, anh nhất định sẽ che chở em.”

“...Ừ, em tin tưởng anh Thanh Hán.” Sau một lát Hồng Vi mới hoảng hốt trả lời.

Vốn không khí ngọt ngào biến nặng nề. Kha Thanh Hán không muốn khiến Hồng Vi tiếp tục buồn rầu, đang suy nghĩ làm sao khiến người này vui lên, liền nghĩ tới chocolate trong túi quần. Hắn cầm lấy áo bông, từ túi trong móc ra giấy bạc.

“Tiểu Vi, đây là chocolate, nghe nói đồ ngọt ngon lắm, em nếm thử xem?”

“A?” Hồng Vi cầm lấy chocolate, tập trung vào nhìn. “Em biết chocolate, lần trước xem bộ phim nước ngoài có nói là quà tặng đưa cho người yêu ngày lễ tình nhân. Anh lấy đâu ra vậy?”

“Tân Đông từ trong thành đem về.”

“Anh của Tân Vân?” Hồng Vi hiểu ra. “Nhà anh ta vài năm nay khá khá hẳn ra.”

Kha Thanh Hán không tò mò cuộc sống của người khác, tùy ý đáp, dời chủ đề quay lại chocolate.

“Em ăn thử xem?”

Hồng Vi mở ra gói giấy, thấy thứ bên trong đen sì mềm nhũn, cười nói.

“Thật giống cứt trâu, thoát nhìn không thèm ăn.”

Nghe so sánh như thế, Kha Thanh Hán bất đắc dĩ cười cười, nhìn món ngọt bị tan không còn hình dáng.

“Lúc trước không phải như vậy, anh không biết thứ này gặp nóng sẽ tan.”

Ghét thì ghét nhưng đối với đồ Kha Thanh Hán cho thì Hồng Vi luôn vui vẻ nhận, cắn một ngậm nhỏ chocolate đã tan.

“Ăn ngon không?”

Đón nhận ánh mắt hỏi thăm từ Kha Thanh Hán, Hồng Vi rạng rỡ cười, đưa làn thu ba.

“Ngon hay không chính anh ăn liền biết!”

Nói xong cậu kéo cổ Kha Thanh Hán, nhiệt tình dâng lên đôi môi.

Chocolate cực đắng rồi lại có vị ngọt không dứt tan trong miệng lưỡi hai người.

Lưỡi và lưỡi cùng múa thật lâu không tách ra.

“...ăn ngon không?”

Hồng Vi thở hổn hển rời khỏi miệng Kha Thanh Hán, cười khẽ hỏi. Kha Thanh Hán đáp lại là lần nữa chặn miệng người này, trực tiếp đè lên.

Chăn mền che đầy thân thể, cũng ngăn cách một phần nhỏ tiếng vang mập mờ.

Hoan ái xong, Kha Thanh Hán ôm người lần chăn lên giường, cẩn thận nghe ngóng nhà chính, tiếng ngáy ông Hồng luôn vang lên, hần yên lòng.

“Sức anh thật mạnh.” Hồng Vi lười biếng rút trong vòng tay Kha Thanh Hán, cười nói.

“Ừm.” Kha Thanh Hán quét mắt trên mặt đất trải rộng rơm rạ. “Đồng cỏ kia không cần dọn dẹp?”

“Mai em đứng dậy sẽ lấy, đã trễ vậy anh ngủ trước đi.”

Kha Thanh Hán ừ một tiếng, ôm Hồng Vi, hai người trò chuyện vài câu.

Hôm nay làm hai lần, có kinh nghiệm đợt trước, Kha Thanh Hán rút cuộc tìm ra vài bí quyết, không khiến Hồng Vi đau đớn như lúc trước. Sau khi làm xong hần còn dùng khăn nóng nhúng nước ấm lau người cho Hồng Vi.

“Anh Thanh Hán.” Hồng Vi nửa ngủ nửa tỉnh mơ hồ nói. “Em làm giày bông cho anh, hai ngày nữa là có thể mang.”

“Đã nói đừng vì anh làm mấy thứ này.” Kha Thanh Hán vừa bắt đắc dĩ lại cảm động. Người hần cứ cao lên, vóc dáng cao thì giày cũng mỗi năm mỗi thay đổi. Kết quả mấy năm nay, hàng năm Hồng Vi đều làm giày bông mới cho hần.

“Em thích...” Hồng Vi cọ cọ ngực hần, thân thiết nói. “Em là vợ anh, không lo cho anh thì cho ai!”

Kha Thanh Hán nghe lời này có chút tức cười, không nói nhiều nữa, chỉ hỏi.

“Sắp cuối năm, anh định mua thêm chút đồ thực dụng cho em, tiểu Vi có muốn cái gì không?”

Sáu tháng cuối năm việc nhà nông không tới mức bận rộn, hần làm vài lần mua bán hạt giống. Bình thường người trong thôn tự sản tự tiêu hạt thóc, hoặc bán giá thấp cho trấn trên. Hần cảm thấy mua bán như vậy không tệ, dù không trông nhờ vào làm giàu, kiếm ít lời cũng không thiệt thòi.

Hần khá may mắn, đầu óc buôn bán cũng nhanh nhạy. Tìm bạn học cũ cấp hai, thuê máy kéo mua hạt thóc quanh thôn bán lên thị trấn. Mấy lần sau để dành được ít tiền, giao phân nửa cho cha mẹ, cứng rắn nhét hai trăm cho Hồng Vi, còn lại thì chuẩn bị làm vốn cho buôn bán tương lai.

Hôm nay lại tới đầu năm, hần muốn mua ít đồ cho Hồng Vi để biếu đát tấm lòng, không giống như năm trước lo sợ không đủ tiền dùng.

Kha Thanh Hán hỏi xong đợi nửa ngày không nghe Hồng Vi trả lời. Hần trợn mắt nhìn thì thấy người này đã ngủ say, mỉm cười lần nữa nhắm mắt lại, lòng thầm quyết định, đợi ngày đó cùng lên phố để Hồng Vi tự chọn vậy.

12. Chương 12: Tình Khó Kiềm Nén

Trước đầu năm, Kha Thanh Hán lén đặt mười ký thịt heo cho nhà họ Hồng. Trừ này ra, đợt đầu tiên hai người lên phố, lúc trở về hần dứt khoát dùng hơn mười đồng tiền ở gánh hàng rong mua cho Hồng Vi một cái vòng cổ trân châu. Không có cách nào, ánh mắt yêu thích của Hồng Vi thật sự quá rõ ràng. Mặc dù hai người không hiểu rõ cuộc vòng cổ có thật là trân châu hay không.

Đương nhiên Kha Thanh Hán không tránh được bị Hồng Vi ngọt ngào trách vài câu, nói là xài tiền lung tung.

Kha Thanh Hán đáp lại rất rõ ràng.

“Sau này anh kiếm tiền đều là cho em xài.” Thế nên mua vài món mình thích có vấn đề gì?

Hồng Vi ghen lời, đành bị tức đến bật cười, liếc hần.

Lời của Kha Thanh Hán đích thực là ý nghĩ tận đáy lòng. Có lẽ nói như vậy đối với cha mẹ thì quá bạc tình, nhưng động lực hấn cố gắng làm việc là vì có thể sớm ngày thoát khỏi áp lực trong nhà, có thể chống đỡ bầu trời cho Hồng Vi.

Kha Thanh Hán có đi học, hiểu học lại thông minh, tính cách tỉnh táo bình tĩnh, thân thể vạm vỡ mạnh mẽ, lại thêm lúc ở trên trần đi học kết bạn với vài người bạn gia cảnh không tệ, muốn làm việc gì cũng có chút đường ra.

Hồng Vi ngoài miệng trách Kha Thanh Hán lãng phí tiền, trong lòng thì vui sướng, đau lòng, cảm động hỗn loạn một chỗ. Sau khi được vòng cổ trên châu, đi tới nửa đường cậu chờ không nổi đeo lên cổ, lại sợ bị người thấy bàn ra tán vào, cẩn thận giấu vào tận cùng trong lớp áo.

Rất nhanh đã đến cuối năm, từng nhà vô cùng náo nhiệt đón năm mới. Trong lúc đó số lần Kha Thanh Hán và Hồng Vi gặp nhau vào buổi tối ít hơn. Năm nay gió tuyết quá lớn, trên mặt đất tuyết đóng băng lâu ngày, tuy hai nhà gần nhau nhưng từ khi bà Kha hỏi chuyện cửa sổ, Kha Thanh Hán luôn chờ tới hơn tám giờ mới chui ra cửa. Hồng Vi lo lắng sợ hấn bị cảm lạnh hoặc trời tối trượt chân.

Chờ đến tháng giêng sang năm thời tiết mới sáng sủa, bùn tuyết rồi cuộc phơi khô.

Đêm nay Kha Thanh Hán lại chờ đến tám giờ, nhận định mẹ đã ngủ, cha vẫn như cũ không về nhà, leo cửa sổ ra ngoài. Đã ba, bốn ngày hấn không cùng Hồng Vi, thật sự nhớ người ta.

Lúc hấn leo qua nhà mình, mơ hồ nghe cha kêu la, có chút bất ngờ cha sớm trở về. Hấn do dự một chút, vẫn tiếp tục đi qua cửa sau nhà họ Hồng. Gần đây cha đánh bài thua tiền, về nhà liền nằm ngủ ngay.

Vài năm sau, hấn vô số lần hối hận quyết định đêm nay. Nếu có thể chịu đựng nhớ nhung một lúc thôi, nếu có thể suy nghĩ sâu xa cha mẹ bài tận xương máu sao bỗng dưng sớm về nhà, có lẽ mọi thứ sau đó sẽ không xảy ra, tất cả thống khổ sẽ không có...

Lúc Kha Thanh Hán đi vào nhà Hồng Vi, đối phương đang khoác áo bông ngồi ở đầu giường đan áo len. Hấn lắc đầu, người này thật là không chịu ngồi yên.

Hai người không trao đổi nhiều, cởi hết quần áo, ở trong chăn ôm hôn nhau. Mấy ngày nhớ nhung, ai cũng kích động. Vừa kiểm chế động tác không khiến ông Hồng ở nhà chính chú ý, vừa chìm đắm trong nhiệt độ đối phương.

Mãi đến khi cửa lớn bị người gõ rầm rầm, Kha Thanh Hán và Hồng Vi mới đột nhiên ngừng động tác, hai mặt nhìn nhau, cảm thấy kỳ lạ.

Ông Hồng rất nhanh thức tỉnh. Khi Kha Thanh Hán ngồi dậy vừa lúc mặc áo và quần thì cửa lớn mở ra, ông hỏi người ngoài cửa.

“Kha Thanh Hán!”

Cùng với tiếng gầm, cánh cửa thông nhà chính và nhà bếp bị người dùng chân đạp văng ra. Hai người trên giường đều ngáy ngẩn.

Người đến chính là ông Kha. Ông tức giận đi vào, bà Kha và ông Hồng chạy theo sau, hai người trông thấy bộ dạng của Kha Thanh Hán, Hồng Vi thì cũng ngây ra.

“Chúng bây, chúng bây...” Hiển nhiên ông Kha bị kích thích tức đến nói không nên lời. Nhìn quanh thấy bên cạnh tủ chén có đòn gánh, hai bước tiến lên chộp vào tay.

Kha Thanh Hán lấy lại tinh thần, mặc áo bông, không kịp mặc quần bông, nhanh chóng đứng xuống giường. Khi hấn thấy ông Kha không thèm nhìn đem đòn gánh đập hướng trên giường, hấn vội vàng ngăn cản sợ làm bị thương Hồng Vi đã sợ đến choáng váng.

Nhưng động tác của ông Kha quá nhanh, Kha Thanh Hán không kịp ngăn cản, chắn trước giường, cứng rắn đỡ một đòn, đau đến mất mơ hồ, không biết có phải bị đập gãy xương.

Kha Thanh Hán nhịn đau muốn túm lấy đòn gánh của ông Kha. Hấn biết khi cha điên lên thì không cỡ nào. Hôm nay trông thấy việc này, bị hành hung không chỉ chính hấn, sợ là sẽ không buông tha cả Hồng Vi.

Hiển nhiên ông Kha đã cực kỳ tức giận, thân thể run bần bật. Bà Kha vốn sợ hãi, tức giận, đang lúc thấy Kha Thanh Hán trúng đòn gánh thì muốn tiến lên can ông Kha, nhưng rốt cuộc chỉ ngây ra tại chỗ, lại bắt đầu rơi nước mắt.

Lúc này vang lên tiếng Hồng Vi.

“Bác trai đừng đánh anh Thanh Hán, hãy nghe chúng con giải thích...”

Ông Kha rống giận.

“Giải thích con bà nó! Không đánh hử, hừ, hôm nay tía mày chẳng những muốn đánh chết thằng súc sinh này, còn phải dạy dỗ mày đồ quái vật nam không ra nam nữ không ra nữ!”

Hồng Vi muốn nói cái gì lập tức nghẹn lời, sắc mặt trắng bệch đáng sợ.

Kha Thanh Hán không cách nào tha thứ cha mình vũ nhục Hồng Vi, bị đánh một cái nữa hấn la lớn.

“Tía, đừng trách tiểu Vi, là con thích em ấy!”

Thốt ra lời này càng khiến ông Kha tức giận. Đập Kha Thanh Hán một đòn xong thật sự nhào tới đầu giường định đánh Hồng Vi. Kha Thanh Hán luôn e dè ông ta là cha, không dám dùng sức chống cự. Thấy vậy thì hấn sợ đến không thềm để ý chuyện gì, vội vàng chặn lại động tác đánh người của ông Kha, cứng rắn giật lại đòn gánh.

Hồng Vi không thể làm gì khác, thân thể dưới chân ngay cả quần cũng không mặc, chỉ có thể núp trên giường kinh hoàng và lo lắng nhìn Kha Thanh Hán.

Ông Kha không ngờ Kha Thanh Hán dám ngỗ nghịch mình, tức giận lên lại chửi tục. Bà Kha luôn tránh một bên không ngừng khóc, nhưng cũng không mở miệng can ngăn. Ông Hồng giống như bị choáng, đứng ở cửa ra vào, toàn thân run lẩy bẩy.

Cha đang giận dữ cực điểm, Kha Thanh Hán không hề cố gắng giải thích, càng nắm chặt đòn gánh cản trước người Hồng Vi, im lặng đối diện cha trách mắng.

“Lấy đòn gánh ra cho tao!”

Kha Thanh Hán cúi đầu, nắm chặt đòn gánh không buông, trong lòng thê lương và tuyệt vọng. Cho đến nay, hấn vạch kế hoạch các loại đường đi cho tương lai của mình và Hồng Vi, tất cả đều hóa thành bọt biển. Chuyện xảy ra đến mức này, hấn nên làm sao thu xếp đây?

Hấn chưa nghĩ ra cách thì đột nhiên thấy đầu đập vào vật cứng, trước mắt tối sầm, ngất xỉu. Thì ra ông Kha thấy Kha Thanh Hán không thềm để ý tới mình, tức quá vươn tay túm đầu hấn đập vào tường.

Khoảnh khắc mất ý thức, Kha Thanh Hán nghe tiếng khóc cực kỳ thê lương.

“Kha Thanh Hán!!!!”

Khi tỉnh lại thì ý thức Kha Thanh Hán choáng váng mơ hồ, đầu đau nhức kinh khủng, hơn nửa ngày hấn mới chậm chạp nhớ tới chuyện trước khi hôn mê, kinh sợ lập tức bật dậy khỏi giường.

Hấn nhìn phòng đơn sơ vừa tối vừa kín, lòng căng thẳng. Xem tình hình thì chắc hấn bị cha mẹ nhốt. Phòng này là chỗ trước khi ông bà qua đời, nhỏ hẹp âm u, chỉ có một cửa nhỏ thông với bên ngoài.

Kha Thanh Hán xoa trán, lòng không cách nào không lo lắng Hồng Vi. Hấn mang giày đi tới cửa, thử kéo ra. Kết quả đương nhiên khiến hấn thất vọng, cửa bị khóa kín. Cửa này chất liệu gỗ rắn chắc, vừa dày vừa nặng, hấn không thể mở ra.

Kha Thanh Hán chán nản dựa vào cửa, tinh thần hoảng hốt, mơ hồ nghe thấy bên ngoài hơi ồn ào.

“Anh hai!”

Là tiếng của Kha Thanh Tài, con trai út của ông Hai. Kha Thanh Hán lập tức lên tinh thần, dán sát cửa nói.

“Tiểu Tài, là em hả? Có thể mở cửa giúp anh không?”

“Không được đâu.” Kha Thanh Tài nhỏ giọng nói. “Trên cửa có ba cái khóa, chìa khóa đều ở trong tay bác Cả.” Nói xong cậu bé nói thẳng mục đích tới đây. “Anh hai, tía chị Hồng Vi chết, chị ấy bị đuổi ra khỏi cửa.”

Kha Thanh Tài năm nay mới mười một tuổi, từ nhỏ đã vô cùng tôn kính anh họ mình, lại có chút thích Hồng Vi. Chẳng qua đứa bé này vẫn không rõ giới tính Hồng Vi, cứ kêu chị.

Kha Thanh Hán nghe xong lòng rối loạn, nhưng không thể không cố gắng tỉnh táo, tìm hiểu sự việc qua miệng Kha Thanh Tài.

“Sao bác Ba lại...”

Kha Thanh Tài mới mấy tuổi, không hiểu nhiều chuyện, giải thích hỗn loạn. Cơ bản là đêm đó Kha Thanh Hán bị đánh ngất xỉu, ông Kha kêu mấy anh em khiêng Kha Thanh Hán đến phòng nhỏ này giam lại. Ông thì cầm búa chạy tới nhà ông Hồng gây chuyện, qua lại xô đẩy khiến ông Hồng tức giận đến choáng váng té xuống, lập tức đứt thở. Sau này bác sĩ thôn tới nói là xuất huyết não, tử vong.

Trước đây nhà họ Hồng có hai anh em, lúc trước gây hấn với ông Hồng, bình thường ít tới lui. Xảy ra việc này, rốt cuộc là anh em nhà mình, lại thêm hai người luôn coi Hồng Vi là quái vật, gây chuyện lộn xộn nhận phòng ở nhà họ Hồng, cũng rần đuổi Hồng Vi khóc đến sắp bất tỉnh ra ngoài đường.

Kha Thanh Hán cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, cả người như rơi vào hố băng. Giờ hắn mới biết trước kia mình coi nhiều chuyện quá đơn giản. Hắn không ngờ rằng nhìn ngoại tộc, lòng người sẽ tàn nhẫn đến mức nhân tính như vậy.

“Bác Cả mắng ngay mặt Hồng Vi, nói chị ấy mặt dày sống làm gì nữa. Má em nói trong thôn rất nhiều người nói về chuyện của anh và chị ấy. Nói chị Hồng Vi bị bệnh giờ đang lây bệnh cho anh. Còn nói chị Hồng Vi khắc chết má chị ấy, hại chết tía chị ấy...”

Con nít không hiểu chuyện, chỉ nói lại tin tức cho anh họ nghe. Kha Thanh Hán nghe lời cậu bé nói thì lòng tê tái, không còn cảm giác nổi thống khổ, tuyệt vọng nữa.

“Tiểu Tài.” lát sau hắn ngắt lời cậu bé. “Có thể...giúp anh gọi chị Hồng Vi vào đây không?”

Đến tận đây họ thật sự đã cùng đường, đối với Hồng Vi thậm chí sống yên ổn là rất khó khăn.

Cho nên hiện giờ điều duy nhất hắn làm được chính là: cùng ra đi!

Lựa chọn này có lẽ sẽ khiến cha mẹ đau khổ. Nhưng người cha chỉ biết đánh mắng, ăn uống hành hung, người mẹ không biết đúng sai, vĩnh viễn chỉ để ý cha, quan trọng là họ ép chết người thân của người mình yêu, dù có lẽ Kha Thanh Hán mới là đầu sỏ gây nên tội. Đến hôm nay, hắn nên làm sao đối diện cha mẹ như vậy!?

Hồng Vi thì sao? Chỉ là người vô tội bị kéo đến, là người yêu mà Kha Thanh Hán đã từng vô số lần thề muốn vĩnh viễn bảo vệ.

Hắn lựa chọn người yêu, đi tha hương.

Đáng tiếc, sự thật không như ý người.

Kha Thanh Tài lập tức nói.

“Không được. Chị Hồng Vi mấy lần muốn tìm anh đều bị bác Cả, bác Ba và tía em cản. Bây giờ bác Ba chết, mỗi ngày chị ấy ngơ ngác ngồi ngoài cửa, bị bác Cả, bác Hai nhà chị ấy đánh mắng cũng không nhích.”

“Tiểu Tài, vậy em giúp anh gửi...”

“Anh hai, bác Cả tới, em phải đi nhanh thôi!”

Kha Thanh Hán vội hét lên.

“Nói giúp anh với Hồng Vi rằng: chờ anh!”

Kha Thanh Hán ủ rũ ngồi dưới đất, nghe tiếng ông Kha hùng hổ tới ngày càng gần, hần lo lắng và mờ mịt. Kha Thanh Tài có nghe được câu cuối cùng hay không, hần không thể chắc chắn.

Tiểu Vi...

Trước mắt Kha Thanh Hán lại biến thành màu đen.

13. Chương 13: Lòng Dứt Khoát

Kha Thanh Hán và Hồng Vi, cuối cùng không ai chờ được ai.

Kha Thanh Hán bị giam trong phòng nhỏ vài ngày, ông Kha có tới hai lần, đánh chửi hần một trận sau mỗi ngày bà Kha tới đưa cơm ba bữa. Bà Kha trừ lau nước mắt ra mỗi lần đều lải nhải “thu lòng lại đi”, “thông cảm cho cha mẹ”, nói riết rồi sau đó có nhắc đến sẽ tìm người “chữa khỏi bệnh cho con”.

Ngày ông Hồng chôn trên núi, Kha Thanh Hán bị ông Kha và bác Hai, bác Ba trói lên máy kéo, bảo muốn đem hần tới đâu đó ‘chữa bệnh’.

Kha Thanh Hán biết rõ xúc động phản kháng nhất thời là không có tác dụng. Hần không giãy dụa, vốn định nhân cơ hội đi ra ngoài có thể gặp mặt Hồng Vi, may mắn thì còn dạn dò được vài câu.

Đáng tiếc đi ngang qua nhà không thấy Hồng Vi ở cửa ra vào.

Những ngày Kha Thanh Hán bị giam, đứa nhỏ nhà ông Hai cũng không đến nữa. Chắc là bị những người lớn phát hiện rồi cấm không cho đến!

Chỗ Kha Thanh Hán chữa bệnh là một ‘tín chủ’ người quen của bác Ba nhà họ Kha giới thiệu, nghe nói mặt trên còn có đại giáo hội.

Hội sở là một sân nhỏ cũ kỹ cạnh thôn. Ngày Kha Thanh Hán bị đưa tới, đầu tiên là cả đám vây quanh hần niệm thánh kinh, cho hần uống nước gì đó rồi nhốt hần vào phòng nghỉ cạnh hội đường.

Người nhà họ Kha cho hội sở mấy chục đồng, bà Kha ở bên này canh giữ. Kha Thanh Hán đứng cạnh cửa sổ, nghe bên ngoài mấy người kia bảo đảm chắc chắn trong nửa tháng có thể trị tốt bệnh cho hần.

Hần nhếch khóe môi, tự bảo mình phải nhịn. Nhịn nửa tháng nữa thôi, một khi tự do rồi là có thể về nhà đem Hồng Vi đi. Hần không sợ ngôn ngữ khó nghe nặng nề và đau đớn thể xác, chỉ sợ người kia gây yếu như vậy chịu không nổi đã kích này, bị những người sống bức điên khùng.

Những ngày bị ép ‘chữa bệnh’, Kha Thanh Hán thử nghiệm đủ loại ‘trị liệu’. Ngày đông hần bị người túm đầu dúm vào thùng nước lạnh, mỗi ngày sáng chiều một lần. Sau đó cả đám người tiếp tục vây quanh hần niệm kinh, nói cho hần cùng đồng tính một chỗ sẽ xuống địa ngục, vĩnh viễn không thể lên thiên đường.

Bà Kha thấy Kha Thanh Hán bị những tín chủ chữa trị chịu khổ, lần nữa khóc lóc trước mặt hần. Dù bà rất đau lòng nhưng vẫn kêu hần ráng nhịn, nói hết bệnh rồi thì sẽ không có chuyện gì nữa.

Kha Thanh Hán nhìn mẹ dường như không bao giờ chảy cạn nước mắt, lần đầu tiên cảm thấy chán ghét.

Hần không thấy mình có bệnh, cần bị người cứu vớt. Liên tục trị liệu năm, sáu ngày chẳng hề khiến cảm tình của hần dao động.

Hần lập đi lập lại nói với mình rằng: Nhịn vài ngày nữa là có thể về nhà, về nhà liền sẽ gặp Hồng Vi.

“A Hán.” Hôm nay lúc ăn cơm cơm trưa, bà Kha vẫn là than thở nói. “Đừng nghĩ cái người nhà họ Hồng nữa. Chờ con hết bệnh lập tức tìm cô gái đảm đang kết hôn đi, yên ổn sống mới là đúng.”

Kha Thanh Hán vẫn như cũ giữ im lặng.

Bà Kha nói rồi lại thương tâm bảo.

“Trước kia má phát hiện con lén qua lại với nhà họ Hồng, còn tưởng con xem nó là anh em, ai mà ngờ...”

“Con đó, sau này không thể nghĩ tới nó nữa.” Bà Kha tạm dừng. “Nghĩ cũng vô dụng, người kia hôm trước đã tự vận.”

Kha Thanh Hán siết chặt đôi đũa, thấp giọng hô.

“Không thể nào!”

Tính tình Hồng Vi kiên cường, tuyệt đối sẽ không tự sát.

“Thật sự.” Bà Kha kiên quyết nói. “Má lừa con làm gì, mấy ngày nữa về nhà thì con sẽ hiểu.”

“Không thể nào!” Kha Thanh Hán lặp lại, ném chén đũa lên mặt bàn.

Dù hần nhiều lần nói ‘không thể nào’, tin tưởng Hồng Vi có thể gắng vượt qua, nhưng về mặt khẳng định của mẹ rồi cuộc làm lòng hần dao động.

“Người trong thôn đều nói nó nhảy sông tự vận nhưng chưa vớt được xác.”

“Em ấy không chết!” Kha Thanh Hán lạnh lùng nói, đứng dậy mở cửa chạy ra ngoài.

Mấy ngày nay hần nghe lời khiến bà Kha và mấy người trong hội sở thả lỏng cảnh giác, lúc ăn cơm thường không khóa cửa.

“A Hán!!!”

Không để ý mẹ kêu, Kha Thanh Hán chạy ra khỏi hội sở chỉ muốn về nhà. Nhưng trên người không có tiền, lựa chọn duy nhất của hần là đi bộ.

Thôn trấn cách nhà năm, sáu mươi kilomet. Hần một đường không ngừng nghỉ đi rất nhanh, gần như là chạy việt dã, rồi cuộc trước khi trời tối về đến nhà.

Sau khi Kha Thanh Hán chạy mất thì bà Kha cũng vội vàng về nhà, vì ngồi xe nên đợi Kha Thanh Hán tới trước cửa nhà thì bà đã phập phồng lo sợ đứng bên ông Kha tức giận không thể kiềm chế.

Kha Thanh Hán không nhìn cha mẹ, trực tiếp chạy đến cách vách, gõ cửa.

Không ai lên tiếng.

Ông Kha cầm búa đi tới sau lưng Kha Thanh Hán.

“Mày cút về nhà cho tao, lại chạy lung tung có tin tao chặt đứt chân mày!”

Kha Thanh Hán im lặng nhìn cha, giằng co một lát hần không cãi lại, xoay người về phòng mình. Ông Kha giận dữ theo sát trở về, dường như bởi vì Hồng Vi biến mất cho nên ông không quá ép buộc Kha Thanh Hán.

Sau khi Kha Thanh Hán về nhà, bác Hai, bác Ba nghe tiếng đều chạy tới khuyên hần. Hần chỉ nhìn Kha Thanh Tài, hỏi.

“Tiểu Vi có nói gì với em không?”

Cậu bé nhìn người lớn sắc mặt âm trầm, chần chờ một chút vẫn là nói ra.

“Chị Hồng Vi nói chờ anh ở chỗ xem phim, chính là ngày bác Ba Hồng lên núi.”

“Tiểu Tài!”

Cậu bé rụt đầu không nói nữa.

Kha Thanh Hán không nói gì thêm. Hần biết sẽ không hỏi được gì từ Kha Thanh Tài. Nhưng Hồng Vi nói chờ hần ở chỗ xem phim. Mặc dù đã qua năm ngày, dù đa số tin đồn đều nói Hồng Vi tự vận, có một số tin nói cậu bỏ trốn theo người ta, hần vẫn ôm hy vọng.

Hy vọng có thể tới kịp.

Kha Thanh Hán yên lặng ăn bữa cơm no bụng, sau đó trở lại phòng mình, khóa cửa. Hắn từ đáy giường moi ra hộp gỗ nhỏ gù nát, từ bên trong móc ra túi nhựa bọc tiền giấy. Đây là từ tốt nghiệp cấp 2 mấy năm nay hắn giành dụm tiền.

Sau đó hắn bắt đầu thu xếp ngăn tủ, tìm cái túi to lúc còn đi học, bỏ mấy bộ đồ Hồng Vi làm cho hắn, lại lấy trong ngăn kéo chứng minh nhân dân, bằng tốt nghiệp cấp 2.

Hắn chậm rãi dọn xong tất cả.

Dường như cha mẹ phát hiện hành động của hắn, đứng ở cửa ra vào chửi tục, nhưng cửa phòng khóa cốt còi, ông Kha không dăm mở cửa ra.

Kha Thanh Hán mất diéc tai ngơ bỏ qua tiếng cha mẹ, kéo bức màn nhìn tấm ván gỗ cửa sổ bị đóng đinh, khóe môi nhếch lên.

Nếu hắn muốn đi thì sẽ đi bằng cửa chính, không ai có thể ngăn cản hắn.

Ông Kha thấy con mình mang hành lý ra cửa phòng, lập tức quát.

“Mày bước ra cửa một bước tao liền chém đứt chân mày!”

Kha Thanh Hán liếc cha mẹ cản trước mặt, ánh mắt sâu thẳm, lát sau mới thốt ra một câu.

“Tía, má, con muốn tìm tiểu Vi. Con lo lắng một mình em ấy ở bên ngoài. Chờ con tìm được em ấy rồi sẽ trở về hiếu kính tía má.”

Dù ông Kha hung tợn nhưng không cản nổi Kha Thanh Hán tuổi thanh xuân. Kha Thanh Hán nhất quyết phải đi, cha mẹ không cách nào ngăn được. Hắn không quan tâm cha nhiều lần thốt lời tàn nhẫn ‘chặt đứt chân’, mở ra cửa chính đi tới sân.

Ông Kha nhìn hắn bộ dạng dứt khoát. Có lẽ mấy ngày nay thật sự ồn ào mệt mỏi, ông không còn sức lực, chỉ hung dữ nói.

“Tao nói rõ cho mày biết, nếu mày bước ra khỏi cửa sân thì không còn là người nhà họ Kha! Từ nay về sau tao coi như không sinh ra đứa con trai như mày, coi như con tao chết sớm!”

Kha Thanh Hán không ngừng chân, tiếp tục tiến lên, nghe cha chửi bậy, mẹ khóc. Tới ngưỡng cửa, hắn quỳ xuống dập đầu vài cái với hai người, liền đứng dậy không nói câu nào lăm lũi bước đi.

Chưa ra khỏi thôn thì ông Hai, ông Ba, thậm chí là mấy người quen không phải họ hàng đều chạy tới khuyên hắn hoặc chặn đường. Nhưng ngay cả ông cha hung dữ khó chơi đều không thể ngăn cản hắn, hướng gì là người ngoài?

Sau khi Kha Thanh Hán rời khỏi nhà, đi chỗ sân lúc trước xem phim chờ hai ngày không thấy Hồng Vi. Hắn đeo hành lý đi ngân hàng gửi chút tiền, triệt để rời xa thôn nuôi hắn lớn lên, từ đó nhiều năm không về.

Năm đó Kha Thanh Hán vừa tròn mười chín tuổi, Hồng Vi mới mười bảy. Người trước cắt đứt quan hệ với gia đình, đi tha hương. Người sau không ai biết rõ, rốt cuộc là đã chết hay lặng lẽ rời đi.

Trên mảnh đất chất phác mà ngu muội, đôi thiếu niên nhiệt tình yêu nhau, tùy ý tiêu xài tình yêu mang tới hạnh phúc và ngọt ngào, khờ dại cho rằng có thể bên nhau trọn đời. Nhưng không thể không bị thành kiến và luân lý giam cầm, chân chính trông thấy và tự thể nghiệm sự thật tàn khốc, nhân tính ghê tởm.

Vốn là tuổi thanh xuân lưu luyến si mê, lại trả cái giá quá lớn vô cùng thảm thiết.

14. Chương 14: Trải Qua Phong Sương

Trong phòng chồng chất các loại máy móc xây dựng, thanh niên ngồi sau bàn gỗ đơn giản, đang cúi đầu xét duyệt sổ sách. Mép bàn đặt một điều thuốc lá đốt lửa, sương mù quanh quẩn, tro tàn thỉnh thoảng từ mặt bàn rơi xuống.

Ngoài phòng liên tục phát ra tiếng máy móc hàn điện.

“Đại ca!”

Cửa nửa khép bị người đẩy mạnh ra, hai thanh niên khác nhau khoảng năm, sáu tuổi một trước một sau đi vào trong. Thanh niên tuổi lớn hơn nhuộm tóc màu vàng, thô lỗ cầm chén nước bên cạnh bếp ực một ngụm nước trà, thần bí nói với thanh niên đang tính sổ sách không hề bị phân tâm.

“Buổi tối mấy anh em đi Kim Hải chơi, đại ca cùng đi không? Em bảo đảm không hối hận đâu, hì hì, ở đó tới một đoàn biểu diễn...”

Thẩm tra đối chiếu xong tất cả sổ sách, Kha Thanh Hán mới ngẩng đầu cau mày nhìn phía dưới thanh niên tóc vàng cười đến bĩ ỉ, trầm giọng nói.

“Cầu Tử, mày cả ngày rong chơi, chừng nào mới trả hết nợ, cẩn thận trở về bị người chém! Lỡ liên lụy các anh em bên dưới thì đừng trách tao không nể mặt!”

“Ai dè.” Thanh niên tóc vàng trợn mắt, rướn cổ nói. “Đại ca, anh nói ác quá!”

Kha Thanh Hán liếc một cái, phớt lờ gã, bắt đầu cất sổ sách.

Thanh niên tóc vàng đúng là Cầu Tử mấy năm trước đánh lộn với hắn. Nói đến hôm nay Cầu Tử theo hắn làm việc là một chuyện trùng hợp.

Năm đó Kha Thanh Hán ở sân trống không đợi được Hồng Vi, cũng không trở về nhà. Hắn rất lo lắng Hồng Vi, quyết định mất vài chục đồng thuê gian phòng nhỏ ở hai tháng, để có thể tùy thời tìm hiểu tin tức người trong thôn. Nếu có tin của Hồng Vi thì hắn cũng tiện lập tức về tìm người.

Trên đường đi vừa lúc Kha Thanh Hán gặp phải Cầu Tử vì tụ tập đánh nhau mà bị giam vài tháng, nay mới được thả ra. Cầu Tử thấy Kha Thanh Hán chặn đường mình, nhớ đến từng bị đánh thê sỡ thảm, sợ quá xoay người định chạy.

Đương nhiên Kha Thanh Hán không cho gã có cơ hội chạy, túm lấy cổ áo, cho gã mười mấy đồng, hy vọng người này trở lại trong thôn giúp nghe ngóng tin tức Hồng Vi. Lúc này nhờ Cầu Tử cũng là không còn cách nào. Sự việc gây lớn như vậy, ông Kha đã nói lời tàn nhẫn, vì ổn định, hắn tạm thời không tiện trở lại thôn.

Cầu Tử hơi sợ hắn, không dám nhận tiền, hỗ trợ chạy tới chạy lui mấy lần. Đợi phòng Kha Thanh Hán tới kỳ hạn, Hồng Vi vẫn không xuất hiện, Cầu Tử mang đến tin tức không may. Nói là nhà Hồng Vi có một mặt tường sắp sụp, anh em nhà họ định Hồng bán nhà. Nhà cửa ruộng đồng nhà Hồng Vi bị mấy người này tập trung lại chia hết.

Dù Hồng Vi có muốn trở về cũng không còn nhà, đó là nếu như lời đồn tự vận không phải thật.

Kha Thanh Hán không thể về nhà, lại muốn nghe tin Hồng Vi. Nhưng dù sao hắn phải sinh sống, không thể nào nhờ vào chút tiền dành dụm sống cả đời. Mấy lần suy nghĩ, cuối cùng hắn đi thị trấn, bốn phía tìm công việc lao động sống tạm.

Hắn ở thị trấn chờ một năm, trong thời gian này vẫn không có chút tin tức của Hồng Vi. Có lẽ thu hoạch duy nhất là tin lúc trước cậu tự vận rất có thể do người ta nói bừa.

“Theo em thấy thì không chừng vợ anh đã sớm bỏ đi. Bác Cả, bác Hai nhà cậu ấy còn không muốn bỏ tiền quan tài cho bác Ba nhà họ hồng, sao có thể chứa chấp cậu ta được?” Cầu Tử đoán như thế.

Khi ấy Cầu Tử ở trấn trên chọc một đám côn đồ, bị người bốn phía tìm giết, không chỗ trốn chạy tới thị trấn nương tựa Kha Thanh Hán.

Kha Thanh Hán nhớ lúc trước Hồng Vi có nói muốn đi trong thành làm công kiếm sống. Hắn suy nghĩ, thấy mình đợi tại thị trấn làm việc vất không phải kể lâu dài. Hồng Vi biến mất một năm, người trong thôn không ai thấy cậu, rất có thể...cậu thật sự đã rời khỏi đây.

Kha Thanh Hán ở trấn trên làm việc kết bạn vài nhân viên tạp vụ, đầu năm mấy người cộng lại cùng đi Thượng Hải. Cầu Tử bởi vì đánh bạc thiếu nhiều tiền nặng lãi, không có tiền trả suýt nữa bị người chém chết, cuối cùng chạy theo đuôi Kha Thanh Hán bỏ trốn.

Chuyến đi này tròn chín năm.

Chín năm qua Kha Thanh Hán lưu lạc các thành phố lớn đầu sông cuối sông Trường Giang, từ vừa mới bắt đầu cùng đồng hương ở nhà xưởng chuyển hàng, cuối cùng dời đến ngành sản xuất kiến trúc, ở công trường cùng thợ xây dựng.

Mới bắt đầu vài năm, Kha Thanh Hán còn có chút khí chất thư sinh bị đám du côn trên công trường chèn ép. Sau này không thể không mạnh dạn, cùng các anh em đồng hương hợp sức, không thiếu đánh lộn, thậm chí vài lần suýt bị công an bắt.

Sau này chính phủ cố ý trì hoãn mấy người ngoài vào thành làm, thiếu người gây chuyện, đa số công nhân bắt đầu thành thật làm việc.

Kha Thanh Hán chịu cực khổ lại có tài, không giống mấy người công nhân thích ở bên ngoài nhậu nhẹt cờ bạc. Mấy năm rèn luyện, tay nghề của hắn trở nên lành nghề, dần nổi tiếng, bán lời không ít tiền đều để dành. Buổi tối khi nghỉ ngơi hắn còn tự học tri thức liên quan đến kiến trúc.

Vượt qua hai, ba năm, Kha Thanh Hán bắt đầu thử tự mình bao công trình. Vài năm dốc sức làm, hắn quen không ít người, cho nên lúc mời chào công nhân lao động thì đơn giản không mất nhiều sức lực.

Hai năm sau, hắn kiếm lời một mớ, tích lũy chừng trăm công nhân cố định, bắt đầu nhận thầu một số công trình lớn. Thời kỳ này càng có nhiều thanh niên nông thôn đến thành phố làm việc, không ít người kiếm tiền bắt đầu làm khoán đầu. Kha Thanh Hán sẽ đem một ít công trình hai nơi cho mấy người khoán đầu, còn mình thì từ đó lấy ra mỗi mét vuông vài đồng là được.

Mấy năm nay giá thị trường tốt, Kha Thanh Hán thông minh, có tay nghề có văn hóa, quản lý công nhân có cách và nề nếp, khi cần thiết cũng dùng chút ít thủ đoạn tàn nhẫn. Cho nên tích lũy nhiều năm như vậy đã có số tiền vài trăm vạn.

Thấy tỉnh cũ quy hoạch chế tạo vòng kinh tế đặc biệt lớn, thị trấn cũ cũng giải phóng vùng mới, Kha Thanh Hán sớm biết được tin tức, ở hai bên đường vòng quanh thành phố vùng mới giải phóng, mua khối đất mang theo anh em xây tầng nhà lầu có sân sau hợp lại. Trừ ngôi, xí măng và các thành phẩm khác, đến khi nhà lầu lấp đặt xong thiết bị, tính cả công lao động chỉ mất không tới bốn mươi vạn.

Phòng ở này là ngôi nhà hắn tỉ mỉ chuẩn bị vì Hồng Vi, chỉ chờ sau khi đoàn tụ hai người cùng chỗ về hưu, ở thị trấn làm chút mua bán bình thường.

Nhưng mười năm trôi qua, Hồng Vi vẫn không có tin tức.

Hắn không còn cảm nhận được nỗi đau xé rách tâm can lúc trẻ, bắt đầu học được im lặng nhớ nhung, bình tĩnh hoài niệm. Nhưng vô vọng và hư không từng ngày lấp đầy lòng hắn. Hắn thường ngồi một mình bên cửa sổ đốt thuốc lá, hút từng điếu từng điếu.

Lúc trẻ vui sướng và thống khổ, thỉnh thoảng hắn đem ra nhấm nháp, lại sợ hãi và bất đắc dĩ phát hiện, tình yêu rực rỡ mỹ lệ trong ấn tượng gần như chỉ còn lại một vòng sáng mờ hồ, không thể bắt lấy cái bóng. Bộ dáng Hồng Vi từ từ trở nên mờ nhạt trong đầu hắn.

Chỉ có một vòng đỏ, một dây cột tóc, hoa hồng, đám Tường Vi, còn có chocolate ngọt và đắng tan trong đầu lưỡi hai người...là trí nhớ khắc sâu nhất cho đoạn tình cảm lưu luyến đam mê. Nhưng theo trí nhớ dần mờ nhạt, một ngày cũng không muốn ngừng nhớ nhưng, khiến hắn đối với Hồng Vi từ yêu say đắm lắng đọng càng sâu.

Kha Thanh Hán từ trong túi tiền móc ra gói thuốc, rút ba điếu ném cho hai người kia, lấy bật lửa đốt điếu thuốc kẹp giữa ngón tay.

“Đại ca.” Cậu Tử ngâm điếu thuốc, tiếp tục khuyên. “Đêm nay anh nhất định phải đi. Đoàn kia mấy diễn viên hát rất dễ nghe, nhảy đẹp, nếu anh không đi thì tiếc lắm.” Gã thấy Kha Thanh Hán không thèm để ý đến mình, có chút sốt ruột. “Ai, không tin thì anh hỏi tiểu Tài xem.”

Kha Thanh Tài đã trưởng thành, năm kia đi làm, luôn theo sau Kha Thanh Hán, vội vàng tiếp lời.

“Đúng thế, hôm qua em có xem, rất náo nhiệt. Anh hai, ngẫu nhiên anh nên thả lỏng chút!”

Kha Thanh Hán bị hai người quấy rầy hơi mất kiên nhẫn.

“Tiểu Tài, năm nay em mới hai mươi tuổi, có nhiều sức lực vậy thì lo đi làm, đừng cứ đi mấy chỗ đó. Còn mày nữa Cầu Tử, lúc trước đi theo tao mày đã nói thế nào?”

Cầu Tử lập tức kêu la.

“Em nói thế nào? Mấy năm nay chẳng lẽ không phải em luôn theo anh làm việc sao? Kim Hải không phải là sòng bạc hay câu lạc bộ đêm, chỗ đó biểu diễn dành cho khán giả xem. Em chẳng qua có lòng tốt muốn cho anh giải sầu!”

“Không cần.” Kha Thanh Hán đối với yêu thích, thói quen và không khí sống của mấy người trên công trường thật không thể đồng ý. “Tôi không có hứng thú, các người đi đi.”

Cầu Tử gơ lên ngón trỏ tay phải, lắc lư.

“Đại ca, đừng trách anh em không nhắc nhở. Đêm nay anh không đi Kim Hải, sau này chắc chắn sẽ hối hận.” Gã không làm bộ thần bí nữa, nói thẳng. “Đoàn biểu diễn mới tới, bên trong có vài diễn viên nam giả nữ...”

Kha Thanh Hán lập tức thay đổi thái độ hồ hững, mắt sáng ngời nhìn chằm chằm Cầu Tử.

“Mày thấy tiểu Vi?”

Cầu Tử cười hì hì, vốn định làm giá chút nhưng thấy sắc mặt Kha Thanh Hán âm trầm, lập tức không dám nữa.

“Kỳ thật em không dám chắc chắn. Nhưng có một diễn viên thế vai bộ dạng đặc biệt đẹp, tóc dài đến eo, em càng nhìn càng thấy giống chị dâu.”

“Tiểu Tài?” Kha Thanh Hán không tin lời Cầu Tử, hỏi Kha Thanh Tài.

Kha Thanh Tài do dự đáp.

“Em...không nhớ rõ hình dáng chị Hồng Vi, nhưng tóc người kia khá là dài, đích thực là nam.”

Dù tin tức của Cầu Tử không mấy chắc chắn nhưng Kha Thanh Hán vẫn bắt lấy hy vọng mong manh, đêm đó theo đám anh em bước chân vào cửa chính Kim Hải.

Kim Hải thoát nhìn đúng là khá đáng hoàng. Tuy rạp hát không tính lớn nhưng cũng nhiều khách, cực kỳ náo nhiệt. Kha Thanh Hán ngồi hàng ghế trước gần sân khấu, mặt không biểu tình nhìn diễn viên múa hát trên đài.

Đợi nghe người giới thiệu chương trình nói đến diễn viên thế vai ‘Đan Ny’ sẽ biểu diễn một tiết mục ca múa, hắn gần như ngừng thở.

Phong cách thướt tha mê người, điệu múa dịu dàng cổ điển, và giọng nữ trầm nhấp dịu dàng, khiến khán giả nam lập tức nhiệt tình ủng hộ.

Kha Thanh Hán chỉ cảm thấy cổ găng kiềm chế khẩn trương, hy vọng và lo lắng, khoảnh khắc thấy người nọ xuất hiện thì dần biến tĩnh lặng.

Đây là Hồng Vi, là người yêu cách biệt mười năm của hắn.

Cho nên dù địa điểm gặp lại khiến người chẳng hề vui sướng nhưng hắn không tâm tình để ý.

Đường nét, thân hình Hồng Vi không có bóng dáng mười năm trước. Khí chất hoàn toàn mất đi năm đó đơn thuần thanh thoát và non nớt khờ dại. Cậu nhẹ nhàng nhảy múa, gơ tay nhắc chân đều có loại phong tình quyến rũ.

Cậu không còn trẻ nữa, chỉ có loại trưởng thành nhuộm phong sương.

Kha Thanh Hán nhìn Hồng Vi, không biết nên vui hay buồn. Hắn nhớ người này, nghĩ mười năm, lúc này có thể gặp lại, nhưng họ đã thành người hoàn toàn xa lạ.

Mặc kệ cảm tình phức tạp thế nào, Kha Thanh Hán kiềm không được lộ ra nụ cười. Trái tim trải qua thời gian dài trống rỗng chết lặng, như gỗ khô gặp mưa xuân, lần nữa sống lại.

“Cầu Tử.” Kha Thanh Hán chân thành nói lời cảm tạ với thanh niên bên cạnh. “Cảm ơn.”

“A? không phải chứ?” Cửu Tử vẻ mặt kinh ngạc. “Người đó thật là chị dâu?”

Kha Thanh Hán không rảnh suy đoán ý nghĩ của đối phương, chỉ nói.

“Làm sao có thể vào sau khán đài? Mà giúp tao nghĩ cách, đợi tiểu Vi biểu diễn xong, tao muốn gặp em ấy.”

15. Chương 15: Tình Yêu Không Thay Đổi

Kha Thanh Hán yên lặng đứng ở đầu hành lang, nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng mà dồn dập, hắn chậm rãi xoay đầu nhìn, lập tức dụi tắt điều thuốc lá trên tay, tiến lên đón người.

Hai người cách nhau một mét, dưới ánh sáng có chút âm u, yên lặng đối diện.

Kha Thanh Hán nhìn mặt Hồng Vi. Khuôn mặt người này không còn gầy gò xương nữa, xinh đẹp và trắng hơn nhiều. Hắn thật cẩn thận đem hình dáng đối phương khắc ở trong lòng, thay thế hình ảnh nhạt nhòa trước kia.

Hồng Vi đã xóa hóa trang, thay đồ thường, tóc dài tới móng xõa sau lưng. Cậu lặng yên nhìn chăm chăm Kha Thanh Hán, môi run run nhưng không lên tiếng.

“Tiểu Vi, theo anh đi!” Kha Thanh Hán vươn tay, khẽ nói.

Hồng Vi rũ mi mắt, nhìn bàn tay Kha Thanh Hán, lát sau mới đưa tay qua. Kha Thanh Hán tâm tình nhẹ nhõm, môi cong lên nụ cười, dắt Hồng Vi tới hướng lối ra, gần như là chạy nhanh.

“Đan Ny, đi đâu đó? Ngày mai còn phải biểu diễn...”

“Tôi có việc, đêm mai sẽ đến đúng giờ!” Hồng Vi không quay đầu lại hét với người đằng sau, theo Kha Thanh Hán chạy ra Kim Hải, ra đường cái.

Người yêu chia cách lâu ngày, không nói một lời, trừ tay đan tay chưa từng buông ra.

Kha Thanh Hán ngoắc taxi đưa Hồng Vi về nhà mình thuê. Hắn thô bạo đóng sầm cửa phòng, đè Hồng Vi sát vào cửa, hôn tới tấp.

Nụ hôn nồng nhiệt dai dẳng cuối cùng kết thúc trong lưu luyến. Kha Thanh Hán ôm Hồng Vi, thì thào kêu gọi.

“Tiểu Vi...”

Hai người xa nhau quá lâu, vốn nên có nhiều chuyện muốn nói với đối phương, lại cuối cùng không thể thốt thành lời.

Hồng Vi nhẹ nhàng ừ, ngoan ngoãn tựa vào ngực Kha Thanh Hán. Chẳng qua Kha Thanh Hán nhạy cảm phát hiện, hai tay người này không giống như trước nhiệt tình mà không muốn xa rời ôm eo mình.

Lặng lặng ôm nhau hồi lâu, Kha Thanh Hán rút cuộc thốt ra thành câu.

“Tiểu Vi, sau này hãy ở bên cạnh anh đi!”

Hắn không muốn suy nghĩ nữa vì sao Hồng Vi trở thành cái gọi là diễn viên thế vai, cũng không muốn để ý người này rốt cuộc trải qua điều gì. Kha Thanh Hán chỉ biết rằng từ nhỏ đến lớn Hồng Vi đã chịu nhiều khổ sở. Mười năm kia có lẽ đối phương còn chịu nhiều gian nan hơn mình. Cho nên hắn muốn từ nay về sau bảo vệ người này ở bên mình, khiến cậu không chịu thiệt thòi hay mệt mỏi nữa.

Hồng Vi bật cười, nhẹ giọng hỏi.

“Ông chủ Kha muốn bao nuôi tôi?” Cậu ngẩng đầu, mắt đưa làn thu ba, hấp dẫn hồn người, một tay mập mờ vẽ ngực Kha Thanh Hán. “Nếu anh không ngại trước kia em từng bị năm, sáu ông chủ bao...thì đương nhiên em rất vui ở lại bên cạnh anh.”

Kha Thanh Hán cả người cứng ngắc, Hồng Vi phát hiện, cười càng rạng rỡ.

Cơn giận bốc lên, trước khi bùng nổ bỗng nhiên tan mất, chỉ còn lại bất đắc dĩ và thê lương. Kha Thanh Hán chăm chú nhìn mắt Hồng Vi, cánh tay bất giác mạnh siết chặt, để người trong ngực không thể trốn thoát.

“Anh...sẽ không tìm tôi mười năm này của em...” Kha Thanh Hán trầm thấp nói. “Nhưng sau này em chỉ có thể có một mình anh.”

Nụ cười của Hồng Vi, chợt tắt.

Giờ đây, ngôn ngữ thành dư thừa. Kha Thanh Hán một tay ôm Hồng Vi đi hướng giường mình, nôn nóng vội vàng đè người nằm trên chăn, động tác không chút dịu dàng, gần như xé rách quần áo Hồng Vi.

“Đau...”

Nghe Hồng Vi kêu lên, Kha Thanh Hán tạm ngừng tay, kiểm chế tâm tình, dần chậm động tác, cởi ra từng lớp áo.

Hồng Vi bắt đầu phản nản.

“Bộ đồ này mới mua, lỗi tại anh xé rách!”

Kha Thanh Hán chặn môi cậu, ngậm lấy môi mềm, mơ hồ đáp.

“Ngày mai mua mười bộ cho em.”

Không đợi Hồng Vi đáp trả, hắn đã hôn sâu hơn.

Xa cách mười năm, hơi thở và nhiệt độ khiến Kha Thanh Hán gần như điên cuồng. Giống như năm đó lần đầu tiên, họ làm vội vàng, xúc động mà kịch liệt, dù có đau đớn khó chịu cũng không thể giảm xuống vui sướng và thỏa mãn. Hai người từ đầu giường quay cuồng đến dưới thảm, từ thảm dây dưa đến phòng tắm.

“Anh Thanh Hán...” Hồng Vi tựa vào bồn rửa tay trong phòng tắm, vọng tình kêu lên.

Kha Thanh Hán đè ép Hồng Vi, ngón tay thô bạo xoa nắn ngực người này, thân dưới mạnh tiến tới, cuồng mãnh ra vào thân thể đối phương, cuối cùng bắn bên trong.

Trái tim thời gian dài trống rỗng, giây phút này sinh lý được thỏa mãn, cũng lấp đầy tâm hồn.

Kha Thanh Hán ở trong phòng tắm giúp Hồng Vi rửa sạch thân thể, lau luôn cơ thể mình, ôm cậu trở về phòng, đổi drap giường mới, hai người vùi vào ổ chăn. Họ mệt mỏi đến cực điểm, rất nhanh ngủ say.

Lúc bị cơn ác mộng đánh thức, Kha Thanh Hán trợn mắt ra, đột nhiên trông thấy mặt Hồng Vi kề sát mình.

“Tiểu Vi?”

Hồng Vi nhếch môi, nhẹ giọng hỏi.

“Anh Thanh Hán, anh mơ ác mộng?”

Kha Thanh Hán ừ, gơ tay vuốt lông mi cậu.

“Tiểu Vi, có thể nói cho anh mười năm nay em sống như thế nào không?”

“Anh Thanh Hán, em luôn chờ anh.” Im lặng một lúc, Hồng Vi nhìn mắt hắn, đột nhiên nói.

Ngón tay Kha Thanh Hán tạm dừng.

“Anh biết rõ.”

“Nhưng em không chờ được anh...” Hồng Vi nằm sấp trên người Kha Thanh Hán, lỗ tai dán lồng ngực đối phương, bình thần nói. “Em ở sân trống gần thôn chờ anh suốt ba ngày, buổi tối qua đêm trong phòng cũ của người ta, luôn chờ anh...”

“Anh không tới.”

“...Thật xin lỗi.” Kha Thanh Hán nhớ lại năm đó hỗn loạn, thần trí hoảng hốt nói. “Lúc ấy anh bị đưa đến hội sở giáo hội ở trấn trên.”

“Em biết.” Hồng Vi đáp. “Nhưng lúc đó thì không. Đêm hôm ấy anh bị đánh bất tỉnh, ngày hôm sau tía...đi, lúc ấy em muốn chết. Em đi tìm anh, gia đình anh nói anh không ở. Sau này Kha Thanh Tài nói anh bị giam trong phòng cũ, nói anh bảo em chờ anh.”

“Tía chôn cất, người nhà họ Hồng cảm thấy là tại em hại chết tía nên không cho theo, em lén đi theo. Chờ lúc em về nhà thấy phòng cũ nhà anh mở cửa, liền hỏi Kha Thanh Tài, thằng bé nói không rõ lắm, sáng sớm anh đã đi ra ngoài. Khi đó bác Cả, bác Hai không cho em ở trong nhà, mắng em không phải người nhà họ Hồng, không có tư cách ở trong đó.”

“Em chờ không nổi nữa, thu xếp quần áo và đồ vật anh tặng, để Kha Thanh Tài nói cho anh biết em ở sân trống chờ anh.”

Kha Thanh Hán đau lòng ôm chặt cậu, hôn lên tóc cậu.

“Thật xin lỗi. Tiểu Tài nói chuyện với anh bị tía phát hiện, khiến người nhà trông chừng nó, nó cũng không biết anh bị đưa lên trấn.”

Hồng Vi cười khẽ.

“Em chờ anh ba ngày, suýt chết rét nhưng anh vẫn không đến. Khi đó em sắp điên rồi, cảm thấy cùng đường...thậm chí muốn nhảy sông tự vận...”

“Tiểu Vi!” Nghe mấy chữ ‘nhảy sông tự vận’, Kha Thanh Hán nhện không được khẽ quát.

“Em vừa lạnh vừa đói, không muốn về nhà, cuối cùng mơ hồ ngồi lên xe đi vào thành.” Hồng Vi kể lại kinh nghiệm mười năm. “Chờ khi đi ra em mới biết, thể lực yếu, không học vấn, muốn tìm việc làm rất khó khăn, tiền bị trộm mất. Sau này thấy trong đoàn nhận người, thế là em xin vào.”

Nghe cậu kể, Kha Thanh Hán chỉ có thể khờ ngốc nói.

“Sau này ở bên anh, anh sẽ không cho em chịu khổ.”

“Ừm...” Hồng Vi nói tiếp. “Em nghe nói anh luôn tìm em.”

“Sao em biết?”

Hồng Vi nhỏ giọng kể.

“Em ở trong đoàn vài năm, kiếm được ít tiền muốn về nhà tìm anh. Trên xe khách về quê, nghe mấy người nói về...chuyện của chúng ta. Họ nói anh cắt đứt quan hệ với gia đình, ở trong thành vừa làm công vừa tìm em, kết quả sau này anh cũng biến mất, hai, ba năm không thấy người.”

“Sau đó hàng năm em đều về nhà một lần, muốn lén nghe tin tức của anh, nhưng không dám trở lại trong thôn, chỉ biết anh chưa từng quay về.”

Kha Thanh Hán nghe xong, cười khỏ. Hai người thật là thần xui quỷ khiến. Hấn rời khỏi thị trấn lên Thượng Hải, một, hai năm đầu công tác không ổn định, thường xuyên bị du côn quấy rối, không tích trữ bao nhiêu tiền, không muốn lãng phí tiền xe đi lại, không về quê. Khi đó trong thôn có người lục tục đi ra làm công, hấn hỏi thăm họ có tin tức của Hồng Vi không, kết quả mỗi lần đều thất vọng.

Mãi đến bốn năm trước, hấn bao cả công trình kiếm được tiền, muốn ở thị trấn chọn vật liệu xây phòng, thế là về lại quê. Vốn hấn định thăm nhà nhưng bị cha cấm cái cuộc cản đường, hùng hổ không cho vào nhà.

Kha Thanh Hán cũng không muốn đối mặt cha mẹ, đưa sổ tiết kiệm cho bà Kha xong thì không trở lại thôn nữa.

“Anh Thanh Hán, mười năm nay anh sống thế nào?” Hồng Vi nói xong chuyện mình, hỏi lại Kha Thanh Hán.

Kha Thanh Hán im lặng, chỉ nói đơn giản.

“Làm việc, kiếm tiền, và...tìm em.” Mười năm, thời gian dài dòng mà buồn chán, hấn và Hồng Vi, không ai từng vui vẻ. Kỳ thật đến nay không cần truy tìm chuyện năm xưa làm gì.

“Đã ba giờ rồi.” Kha Thanh Hán nhìn thời gian. “Em ngủ đi, chẳng phải ngày mai còn bận biểu diễn?”

“Vâng.” Hồng Vi không nói tiếp.

Nhìn người nằm trong ngực mình ngoan ngoãn ngủ, Kha Thanh Hán nghĩ có lẽ giữa hấn và Hồng Vi đã xa lạ nhiều, nhưng ít ra có chút gì đó chưa từng thay đổi.

Giữa trưa ngày thứ hai, Hồng Vi vội vàng rời giường, mặc quần áo. Kha Thanh Hán đang nấu ăn, thấy người này hấp tấp như thế thì cười nói.

“Mới mười một giờ, không cần vội vã.”

“...buổi tối còn phải biểu diễn.”

“Kịp mà.” Kha Thanh Hán chuẩn bị kem đánh răng đưa cho cậu. “Em ăn cơm xong anh chở đi qua đó.”

Hồng Vi sững sốt, ngơ ngác nhìn Kha Thanh Hán.

Nồi canh sôi sùng sục, Kha Thanh Hán bảo Hồng Vi rửa mặt, liền lật đặt ra phòng tắm mở nắp nồi, cầm vá đảo vài cái, lại bỏ gia vị vào.

“Anh...”

Kha Thanh Hán quay đầu nhìn Hồng Vi đã rửa mặt xong, ánh mắt rơi vào cổ áo hôm qua bị mình xé rách.

“Em làm công việc này, anh không có ý nghĩ gì sao?” Hồng Vi thấp giọng hỏi.

Kha Thanh Hán đi tới bên cạnh cậu, bàn tay sờ mái tóc dài đen nhánh. Sắc mặt Hồng Vi khá hơn mười năm trước.

Hấn nói.

“Nhiều năm rồi, anh chỉ có ý nghĩ duy nhất là tìm em.”

“Cho nên, dù...” Kha Thanh Hán nói có chút gian nan. “Trước kia xảy ra chuyện gì, em có thể bình yên trở về bên anh là đủ rồi.”

Ít nhất Hồng Vi không tự vận hay chết đói chết rét, không thiếu tay thiếu chân, cả người thoát nhìn khỏe mạnh.

Hồng Vi cắn môi dưới, run rẩy hỏi.

“Cho dù em vì tiền cùng người khác?”

Kha Thanh Hán nhú mày, rất nhanh bình tĩnh trở lại.

“Sau này em chỉ có anh là đủ rồi.” Có thể trong biển người mênh mông gặp lại Hồng Vi, hấn đã không còn mong mỗi gì hơn. “Anh chỉ hy vọng em đừng làm việc này nữa. Nhưng nếu em thật thích biểu diễn ca hát, vậy anh sẽ không bắt ép em.”

“Anh thật không để ý?”

Kha Thanh Hán thần nhiên đáp.

“Để ý. Nếu như có thằng nào muốn đụng em, đàn em dưới tay anh đều là hạng liều mạng tàn nhẫn, anh không ngại nhét mấy thằng đó xuống sông Hoàng Phố cho cá ăn mỗi.”

Hồng Vi trợn to mắt, ngạc nhiên.

Kha Thanh Hán mỉm cười.

“Cơm xong rồi, em ăn chút gì đi!”

“Em cho rằng anh Thanh Hán trở thành ông chủ lớn.” Hồng Vi chột cười. “Không ngờ anh đúng là xã hội đen.”

Thấy người này rút cuộc lộ ra nụ cười thật lòng từ khi gặp lại đến giờ, Kha Thanh Hán vui sướng nở nụ cười.

“Mấy năm nay làm việc không khác gì lăn lộn xã hội đen.”

Lúc nói chuyện Kha Thanh Hán múc canh, Hồng Vi cũng không rảnh, ở một bên giúp đỡ.

“Nghỉ ngơi đi.” Kha Thanh Hán lo lắng nói. “Em...còn khó chịu không?”

Bây giờ hắn không còn là thằng nhóc khờ khạo, hiểu nhiều hơn về tình dục đồng tính. Tối hôm qua làm lâu vậy mà không kiềm chế chút nào, chắc chắn hôm nay Hồng Vi sẽ khó chịu.

“Không sao!” Hồng Vi mặt đỏ hồng trùm hắn, nhất quyết phải rửa chén giúp.

Giữa trưa ăn cơm, Kha Thanh Hán tự đưa Hồng Vi đi Kim Hải. Vốn hắn định kêu xe, nhưng chỗ hắn ở là vùng mới giải phóng hơi xa xôi, ít khi có xe taxi tới. Cuối cùng đành cầm chìa khóa và túi tiền, từ chỗ đậu xe đẩy ra chiếc mô tô. Tuy đường hơi xa nhưng may là thời gian không gấp.

“Anh Thanh Hán...”

“Ừm?”

“Chẳng phải anh nói làm ông chủ ư?” Hồng Vi ngồi phía sau ôm eo Kha Thanh Hán. “Sao còn chạy mô tô?”

“Bình thường thì mô tô là đủ rồi.” Kha Thanh Hán giải thích. “Nếu em muốn xe hơi thì lát nữa anh mua một chiếc. Em có bằng lái chưa?”

“Em không cần.” Hồng Vi cười nói. “Chỉ thuận miệng hỏi thôi.”

“Ừm, đợi về nhà rồi mua vậy.”

“Về nhà?”

“Hiện tại công trình này khoảng tháng mười một là có thể làm xong. Đợi cuối năm kết toán lấy tiền rồi chúng ta trở về thị trấn.” Kha Thanh Hán nói ra suy tính của mình. “Anh ở đó xây phòng, sau này chúng ta ở vùng mới giải phóng mở cửa tiệm, lời chút tiền...đó là nếu như em không muốn làm công việc hiện tại.”

Hồng Vi im lặng lát sau mới nói.

“Kỳ thật tính cả đêm nay em chỉ còn ba buổi diễn. Ba buổi diễn này đã sắp xếp sẵn, không thể từ chối. Đợi biểu diễn xong em sẽ không làm nữa.”

Kha Thanh Hán rất bất ngờ.

Hồng Vi nói tiếp.

“Vốn em định cuối năm nay sẽ về quê, ở bên đường xài mấy vạn mua phòng, sau đó chờ anh trở về tìm.”

“Tiểu Vi...”

“Anh Thanh Hán.” Hồng Vi ôm chặt eo Kha Thanh Hán. “Cho đến giờ em chỉ có mình anh.”

“Anh biết rõ.”

“Ngày hôm qua đột nhiên gặp lại anh ở nơi như vậy...” Hồng Vi nói tiếp. “Em không biết anh sẽ nghĩ em như thế nào, cũng không biết anh có thay đổi...cho nên mới cố ý nói mấy lời kia thử lòng anh.”

“Anh hiểu mà, tiểu Vi.”

“Em còn là vợ của anh Thanh Hán chứ?”

“Vẫn luôn như vậy.”

“Sau này.” Gò má Hồng Vi dán lưng Kha Thanh Hán, làm nũng cọ xát. “Anh phải nuôi em.”

“Tốt.”

16. Chương 16: Mưa Qua Trời Trong

Gió tháng chín mát mẻ hợp lòng người.

Kha Thanh Hán cười mô tô chở Hồng Vi, trên đường thỉnh thoảng cùng Hồng Vi trao đổi vài lời.

“Họ bị người bao nuôi, tuy có nhiều tiền nhưng kết quả không tốt. Có một người bị gia đình ông chủ kia hủy mặt, suýt chút nữa mất mạng.” Hồng Vi nói về những diễn viên trong đoàn giống như cậu thế vai giả nữ. “Em chỉ cần có thể đủ sống, tiền chậm rãi kiếm được, cho nên dứt khoát không đi con đường của họ.”

“Ý nghĩ của em rất đúng.” Kha Thanh Hán dịu dàng đáp lại.

“Ừa...” Hồng Vi nói, thanh âm mềm mại. “Lòng em nghĩ anh Thanh Hán, không cách nào để người khác đụng vào. Có khi bắt đấm dấm, muốn cùng ít khách gặp dịp thì chơi nhưng không thể chấp nhận, không còn cách nào khác. Ngay từ đầu em chỉ là hát không tề, không hiểu nhạc khí, không biết nhảy, không có nhiều cơ hội lên sân khấu, không có tiền thì bữa cơm cũng khó khăn.”

Kha Thanh Hán nghe cậu gặp chuyện như vậy, liên tưởng đến hấn ở bên ngoài dốc sức làm nhiều năm, ném qua các loại đau khổ, tình trạng của Hồng Vi tuyệt đối không tốt hơn mình, hấn thấy đau lòng.

“Sau này chậm rãi học ít nhạc khí, cũng biết nhảy.” Hồng Vi nói tiếp. “Tình huống của em tốt hơn, bình thường không cần phải lá mặt lá trái với khách. Tuy kiếm tiền không nhiều bằng người khác, nhưng tiền có được đều là sạch sẽ.”

“Vốn em nghĩ kiếm đủ mười vạn rồi trở về quê, bán buôn. Sau...em nghe mấy ‘chị em’ định giải phẫu biến tính, ra nước ngoài làm thì bảo đảm hơn, nên em...”

Kha Thanh Hán nhớ tới trước đây rất lâu, dường như Hồng Vi có muốn đổi giới tính, làm con gái thật sự.

“Cho nên ba, bốn năm nay em không rời khỏi đoàn, nghĩ muốn kiếm thêm ít tiền sau này ra nước ngoài biến tính, buôn bán, mua phòng ốc đều cần chi tiêu rất nhiều.”

“Tiểu Vi...” Kha Thanh Hán thở dài. Muốn nói hấn không đồng ý làm giải phẫu biến tính, lại nghĩ Hồng Vi từ nhỏ khao khát làm phụ nữ, nếu hấn ngăn cản thì tất nhiên cậu sẽ nghe lời, nhưng tâm tình chắc sẽ rất thất vọng?

“Bây giờ em không muốn biến tính nữa.”

Ngay lúc Kha Thanh Hán mâu thuẫn thì Hồng Vi đột nhiên lên tiếng.

“Vì sao?”

“Có một ‘chị em’...” Hồng Vi thở dài. “Quan hệ với em không tề, dường như giải phẫu có vấn đề, năm trước thân thể bỗng suy sụp, bệnh thảm lắm, thoát nhìn khá đáng thương.”

“Em lên mạng biết chuyện giải phẫu biến tính, còn hỏi ý kiến rất nhiều người, đa số đều khuyên tốt nhất đừng làm. Anh Thanh Hán, anh có ý gì không?”

Kha Thanh Hán trả lời.

“Anh cũng không muốn em giải phẫu. Em như bây giờ rất tốt. Tóc dài, mặc đồ nữ còn đẹp phụ nữ.”

Cho nên người này tâm lý muốn làm phụ nữ coi như có khuây khỏa, hấn vẫn không thể hiểu nổi việc biến tính.

Hồng Vi cười.

“Ừa, em nghe theo anh Thanh Hán. Dù sao anh sẽ không để ý em là nam hay nữ, đúng không?”

“Đúng.”

Đón gió nhẹ, Kha Thanh Hán khẽ cười. Dù chia cách mười năm, Hồng Vi ở trước mặt Kha Thanh Hán vẫn là dịu dàng ngoan ngoãn. Dù bề ngoài, địa vị, tính cách họ biến đổi, nhưng cảm tình, tâm tình này chưa từng thay đổi.

Ban đêm, Kha Thanh Hán lại ngồi dưới khán đài Kim Hải, lặng lẽ quan sát Hồng Vi múa. Nếu như không phải có nhiều gã đàn ông như sói đói ngấp nghé cậu, hẳn không thể không khen, Hồng Vi múa thật là đẹp, tiếng ca cũng dễ nghe thánh thót.

Đội Hồng Vi biểu diễn xong, Kha Thanh Hán lập tức mang người này khỏi Kim Hải.

Hai buổi diễn cuối cùng của Hồng Vi là ngày mai và ngày mốt, đều ở chỗ khác, cách nhà Kha Thanh Hán hai tiếng chạy xe. Cho nên Kha Thanh Hán dứt khoát đi gần đó tìm khách sạn ở lại.

Vốn Hồng Vi vui mừng Kha Thanh Hán chu đáo, đợi hai người đến khách sạn biết giá cả xong cậu lập tức kéo Kha Thanh Hán rời đi.

“Sáu trăm tám mươi tám cho một đêm? Lần đầu em xuất hiện thì trả phí là bốn, năm trăm đồng. Có tiền cũng không nên phung phí như vậy!”

Nghe tiếng quát khê nghiêng răng nghiêng lợi, Kha Thanh Hán bật cười, vội an ủi đối phương.

“Tiểu Vi, mấy năm nay anh để dành chút tiền đều cho em tiêu xài. Ngẫu nhiên ở khách sạn hưởng thụ, đừng so đo.”

Hồng Vi nghe Kha Thanh Hán nói vậy, sắc mặt lập tức tốt hơn, có ý cười, nhưng vẫn dặt tay đối phương hướng ra cửa khách sạn.

“Em thấy khách sạn đối diện cũng không sai. Anh Thanh Hán đã nói tiền anh kiếm được là của em, nên em có quyền lực quyết định sử dụng như thế nào hen?”

Kha Thanh Hán thấy cậu dứt khoát, không miễn cưỡng nữa. Khách sạn với khách sạn trong mắt hẳn không có gì khác, chẳng qua muốn cho đối phương ở thoải mái mà thôi.

“Phải rồi.” Hắn nói. “Sau này sổ tiết kiệm và chi phiếu của anh đều do em bảo quản.”

Hồng Vi cười hì hì.

“Không sợ em ôm tiền trốn?”

Kha Thanh Hán cười nhìn cậu.

“Không sợ.” Hắn dịu dàng nói. “Em là tiểu Vi của anh.” Cho nên hoàn toàn tin tưởng.

Hồng Vi nghe vậy cúi thấp đầu, bóng đêm mờ nhạt khiến Kha Thanh Hán không thể thấy rõ mắt cậu, chỉ là tay nắm tay dường như càng siết chặt.

Kha Thanh Hán thuê phòng khách sạn, dẫn Hồng Vi vào gian phòng.

“Tiểu Vi.” Hắn sờ mặt Hồng Vi. “Đi phòng tắm rửa một cái, sớm nghỉ ngơi.” Tối hôm qua người này bị mình gây sức ép rất nhiều, nửa đêm còn tâm sự hồi lâu, đêm nay còn múa hơn mười phút. Dù Hồng Vi cứ nói với hắn là không có gì, nhưng nhìn sắc mặt cậu thật khiến người khó tin tưởng.

Hồng Vi không vội vã rửa mặt, hai tay vòng quanh cổ Kha Thanh Hán, lẩm bẩm.

“Em phát hiện anh Thanh Hán thay đổi.”

Đây là lời nói thật. Kha Thanh Hán biết rõ nhưng vẫn hỏi.

“Thay đổi chỗ nào?”

“Trở nên biết nói ngọt.” Hồng Vi cố ý oán trách. “Trước kia anh chất phác, giờ thì dẻo miệng!”

Kha Thanh Hán cười, hôn môi cậu.

“Nói ngọt hay dẻo miệng thì có sao đâu! Sẽ chỉ nói với tiểu Vi thôi.”

“Em không tin đâu.” Hồng Vi hừ nhẹ, mắt xoay tròn, hỏi. “Chẳng lẽ nhiều năm như vậy anh không quen ai?”

Sao Kha Thanh Hán không nghe ra người này thăm dò, chân thành trả lời.

“Không có.”

“Thật?” Hồng Vi nhướn mày. “Em thấy rất nhiều ông chủ công trường như anh kiếm lời vài đồng liền không thành thật, cờ bạc nhậu nhẹt đều có! Những nơi chơi bởi kia, đừng nói anh không đi. Nếu không thì sao tối hôm qua anh ở Kim Hải?”

Tuy nói mặt ngoài Kim Hải thoát nhìn đằng hoàng, nhưng rốt cuộc người đến chơi đều có tâm sẵn đẹp.

“Những chỗ kia có khi vì xã giao sẽ bắt đắc dĩ đi.” Kha Thanh Hán nhẹ nhàng nói. “Nhưng anh có thể thề, trước kia và sau này sẽ không có ai khác. Còn về việc anh đi Kim Hải, là vì nghe nói buổi tối có biểu diễn nam giả nữ, anh sợ bỏ lỡ em.”

Nghe xong giải thích, Hồng Vi rất hài lòng, hếch cằm hôn Kha Thanh Hán.

“Anh Thanh Hán, anh nói phải giữ lời, không cho phép anh lảng nhãng.” Giọng mềm mại nói ra lời uy hiếp. “Em có quen rất nhiều người, ‘chị em’ của em ai cũng dữ dằn, nếu em biết anh ở ngoài ăn vụng thì sẽ...”

Kha Thanh Hán cười nói tiếp.

“Thì sẽ thế nào?”

“Sẽ đem anh và nhân tình băm cho cá sông Hoàng Phố ăn!”

Kha Thanh Hán cười to, đè người xuống giường muốn thân mật một phen.

“Đừng hôn bậy, em muốn tắm.” Hồng Vi cười ha ha đẩy miệng Kha Thanh Hán ra. “Lúc biểu diễn chảy đầy mồ hôi, bẩn chết.” Nói xong cậu giầy khỏi ngực đối phương, cầm khăn chạy vào phòng tắm.

Kha Thanh Hán ngồi tựa vào ghế nệm, tiện tay mở ti vi, nghe phòng tắm vang tiếng nước, bất giác cười. Hắn thói quen móc hộp thuốc ra, châm điếu thuốc thơm.

Hồng Vi trùm khăn tắm, cầm khăn mặt lau tóc dài, vừa bước ra khỏi cửa phòng tắm liền kêu lên.

“Mùi thuốc nồng quá! Kha Thanh Hán, anh hút bao nhiêu điếu rồi?”

Cậu hỏi xong ánh mắt nhìn hướng gạt tàn thuốc trên bàn trà thủy tinh, trông thấy bốn năm điếu thuốc màu vàng, lập tức nhíu chặt mày.

Kha Thanh Hán thấy vậy liền dụi điếu thuốc chưa hút hết vào gạt tàn.

“Không hút.”

Nói rồi hắn mở cửa sổ ra, muốn tán đi mùi thuốc.

Dùng khăn mặt quấn tóc, Hồng Vi không vui đi tới bên cạnh Kha Thanh Hán.

“Anh nghiện thuốc nặng lắm? Hút thuốc tổn hại phổi, đừng nói anh không biết.”

Kha Thanh Hán nhẹ gạt đầu.

“Anh sẽ cai.”

Chân mày Hồng Vi vẫn nhíu chặt. Cậu nhìn chăm chăm gạt tàn, mới nhìn thẳng vào mắt Kha Thanh Hán, lại hỏi.

“Anh hút thuốc, vậy có uống rượu không?”

“...bình thường không uống nhiều rượu.”

“Uống rượu vừa vừa thì không sao, nhưng phải bỏ thuốc lá...ít nhất không thể hút như bây giờ.”

Kha Thanh Hán vươn tay muốn ôm cậu, nói.

“Anh sẽ bỏ thuốc, cũng không uống nhiều rượu.”

Uống rượu hỏng việc, cho nên bình thường hắn không say rượu. Chẳng qua rảnh rồi liền hút thuốc là thói quen mấy năm nay. Mỗi khi hắn mệt mỏi, phiền lòng và nhớ Hồng Vi, sẽ hút một điếu lại một điếu.

Hồng Vi vội đẩy Kha Thanh Hán ra, ghét bỏ nói.

“Trên người anh hôi mùi thuốc lá quá.” Giọng điệu không tốt nhưng khéo miệng nhếch lên cho thấy cậu không thật sự ghét. “Mau đi tắm đi.”

Kha Thanh Hán đối với người này luôn bó tay bất đắc dĩ. Hắn nghĩ đến Hồng Vi đích thực mới tắm sạch sẽ, buông tay ra cũng đi vào phòng tắm.

Tắm rửa xong hai người chui vào chăn, không yên lòng xem phim, tùy ý trò chuyện, thỉnh thoảng làm chút việc thân mật. Nhưng bởi vì tối hôm qua điên cuồng, Kha Thanh Hán muốn cho Hồng Vi nghỉ ngơi thật tốt nên chỉ sờ sờ hôn hôn, không làm gì quá giới hạn.

“Chúng ta ở đây đến ngày mốt?” Hồng Vi lười biếng hỏi.

“Ừ, chờ em biểu diễn xong, giải quyết chuyện trong đoàn rồi lập tức dọn đến chỗ anh.”

“Mấy ngày nay anh đi theo em, sẽ không chậm trễ công việc?”

“Không sao, mấy công trình của anh đều có người thay mặt, bình thường không cần mỗi ngày đều đi công trường. Hôm nay anh gọi điện thoại kêu vài người đi thay, mấy ngày nay không có chuyện gì quan trọng thì đừng tới tìm anh.”

“Anh Thanh Hán thật tốt!” Hồng Vi leo lên người Kha Thanh Hán, mỉm cười nói. “Ngày mốt biểu diễn xong, em rảnh rồi, khi đó em đi công trường của anh xem cho biết.”

“Công trường có gì mà coi, rất dơ và bẩn...”

“Không sao.” Hồng Vi dịu dàng nói. “Sau này em là bà chủ, đương nhiên muốn chú ý, phải học cai quản.”

Kha Thanh Hán nghe xong không nhịn được cười.

Hồng Vi chu môi.

“Em nói sai cái gì?”

“Không có.” Kha Thanh Hán cười nói. “Nếu em muốn cai quản thì anh dạy em xem sổ sách nhé? Chỉ ghi nhớ và tính toán tiền lương công nhân, không khó, chủ yếu là cẩn thận.”

“Không cần anh dạy, em có học quản lý tài sản.” Hồng Vi đắc ý nói.

Kha Thanh Hán có chút ngoài ý muốn.

“Khi nào thì?”

“...là hai năm gần đây. Em nghĩ nếu không biểu diễn nữa thì sau này buôn bán nhất định phải hiểu làm sổ sách, cho nên chuyên môn học.”

“Tiểu Vi thật giỏi!” Đối với người mình yêu, Kha Thanh Hán hết lời ca ngợi.

Hồng Vi vui vẻ.

“Sau này em có thể chia sẻ gánh nặng cho anh Thanh Hán rồi?”

“Đương nhiên.”

17. Chương 17: Cuộc Sống Bình Thường

Giữa tháng mười một, các công trình của Kha Thanh Hán đều hoàn thành, tính tiền khoảng cuối năm nông lịch, tạm thời xem như không vướng bận điều gì. Nếu là năm rồi, hắn sẽ ở trước tiên làm xong công trình chuẩn bị ký kết cái kế tiếp. Nhưng năm nay đã tìm được Hồng Vi, hắn sớm chán ghét cuộc sống ồn ào hỗn loạn không bình yên, dứt khoát rửa tay gác kiếm. Trước giới thiệu công trình đã sắp xếp xong cho khoản đầu khác, cuối cùng lấy tiền giới thiệu mỗi mét vuông một đồng.

Nhân dịp cuối năm tính tiền, hắn rảnh rỗi mang theo Hồng Vi đã rời khỏi đoàn biểu diễn đi tới thị trấn, dọn vào nhà mới mình chưa từng ở. Phòng đã xây hoàn hảo, mấy năm không ai ở, chỉ cần dọn dẹp một phen. Trong phòng cơ bản không có gia dụng đồ điện, trang sức bài trí, lắp đặt thiết bị cái gì, còn cần tốn chút công sức.

Đối với việc bố trí nhà mình, Hồng Vi rất hào hứng, vừa về liền vội vàng đi mấy chỗ bán gia dụng lớn trên thị trấn nghiên cứu, cuối cùng mua xong đồ coi như đẹp mà rẻ, còn hợp với phong cách cả phòng.

Chờ Tết dương lịch, tới tháng chạp thì trong ngoài tòa nhà đã xếp đặt xong, chỉ có mấy chỗ chi tiết là chưa xử lý tốt. Kha Thanh Hán thấy Hồng Vi hào hứng, đành giao cho cậu sắp xếp phòng. Trừ giúp khuôn vác, ngẫu nhiên góp ý đôi chút, hắn gần như là ngồi rung đùi.

Đương nhiên, hắn không thể nào thật sự rảnh rỗi. Không làm công trình, hắn phải suy nghĩ nghề nuôi gia đình. Tuy đến nay hắn gửi ngân hàng không ít tiền, năm nay đại công trình dự tính lãi cũng tới hai trăm vạn, nhưng nhờ vào mớ tiền này miệng ăn núi lở thì rõ ràng không phải là cách.

Từ một năm trước Kha Thanh Hán liền điều tra thị trường kinh tế thị trấn.

Mấy năm nay kinh tế quốc gia phát triển nhanh chóng, trong mấy huyện đang cố gắng kiến thiết thì mở siêu thị là bảo hiểm an toàn nhất. Theo Kha Thanh Hán tính toán, những siêu thị hoặc thương xá lớn ít nhất phải mười năm sau mới có thể xâm nhập thị trường thị trấn, trước thời gian đó mở siêu thị, chỉ cần quản lý hoàn thiện, hoạt động thích hợp, dù không lời ào ào nhưng có thể bảo đảm thu vào ổn định.

Chờ ở thị trấn đứng vững, có danh tiếng rồi thì có thể chậm rãi mở rộng quy mô, cố gắng phát triển hướng thương xá bách hóa. Vậy thì dù mười năm sau có siêu thị hoặc thương xá lớn xâm nhập thị trấn, thương xá bách hóa vốn đã có người tiêu dùng tín dụng sẽ không cần lo lắng bị đẩy ngã.

Tuy nhiên, việc buôn bán không đơn giản chỉ là kế hoạch lý tưởng. Dựng nghiệp ở thị trấn không thể không lo đến điểm quan trọng là ‘quen biết’, nên kinh doanh làm sao, giữ người như thế nào cũng phải suy ngẫm kỹ.

Kha Thanh Hán suy tư trăm bề, thiết kế nhiều cách, nhiều lần sửa chữa hoàn thiện. Tuy nhiên, bước đầu mở tiệm chỉ cần có đủ tiền thì không khó mở.

Siêu thị đặt ở trung tâm vùng mới giải phóng, năm trước liền bắt đầu chuẩn bị, cuối năm là bước lên quỹ đạo, chậm nhất đến tháng sau có thể chính thức khai trương.

Trong lúc tự hỏi mở tiệm, bố trí nhà mới, Kha Thanh Hán có trở về thôn hai lần. Trên đường đi hắn khiến không ít dân làng chú ý.

Năm đó việc của hắn và Hồng Vi gây ồn ào lớn, truyền khá xa. Trong thôn mấy người lớn tuổi tất nhiên đều nhận ra hắn. Mấy năm nay hắn ở bên ngoài kiếm nhiều tiền làm ông chủ đương nhiên mọi người đều biết hết, đối với hắn có loại khinh thường, than tiếc, rối rắm, hâm mộ, đón chào.

Cưới nghèo không cưới kỹ nữ, có lẽ câu này biểu đạt được tâm tình rất nhiều người.

Kha Thanh Hán trở lại thôn, chứng kiến năm đó mấy nhà vách đất đều đổi thành nhà trệt vách vôi, ngoài cảm thán còn có hoảng hốt. Đám thanh niên rời nhà tha hương đi thành phố lớn, cuộc sống trong này theo thu nhập tăng không ít.

Kỳ thật Kha Thanh Hán trở về thôn là vì ông Kha. Đầu năm ông Kha tới tuổi xế chiều ở trên sông bạc gây hấn với đám thanh niên. Ông miệng độc, ý sức mạnh, người bình thường hơi sợ ông, gặp chuyện này đương nhiên không cúi đầu nhường nhịn. Kết quả bị cả đám đánh, suýt vỡ đầu. Chờ ông về nhà ngủ một giấc tới

sáng thì người đột nhiên tê liệt, không thể nhúc nhích nửa người. Từ nay chỉ có thể nằm trên giường hoặc xe lăn.

Ông Kha xảy ra chuyện, bà Kha bị ông Kha răn đe không dám nói cho Kha Thanh Hán. Mãi đến hôm nay Kha Thanh Hán về thị trấn tìm hiểu tin tức trong nhà mới biết chuyện.

Nhiều năm rồi Kha Thanh Hán không trở về thôn, từng muốn về nhà nhưng bị ông Kha ngang ngược chặn đường. Tính cách hằn không bằng lúc trước kia chịu đựng, giận quá thật không muốn bước vào nhà nữa. Hàng năm bỏ ít tiền trong sổ tiết kiệm cho cha mẹ xem như hiếu kính.

Bây giờ ông Kha biến thành như vậy, đương nhiên Kha Thanh Hán không thể bỏ mặc. Hấn liên lạc với bệnh viện, muốn cho ông kiểm tra bệnh tình, bản thân cũng trở về nhà.

Đáng tiếc mười năm qua, cha mẹ vẫn là như thế, trong nhà vẫn khiến hấn nghẹt thở. Ông Kha tính cách nóng nảy, dường như vì tình trạng thân thể mà càng không e dè cái gì.

Kha Thanh Hán rất thất vọng, không nghĩ khiến mình khó chịu, cũng không muốn kích thích cha đang bệnh, qua loa kết thúc hành trình lần đầu về nhà.

Lần thứ hai hấn về nhà là mang theo bác sĩ tới nhà kiểm tra cho cha, kết luận là không có hy vọng phục hồi như cũ.

Nghe tin như vậy, Kha Thanh Hán không biết nên may mắn hay khó chịu.

“Em tưởng anh sẽ ở trong nhà hai ngày.” Hồng Vi dùng khăn ẩm lau mặt Kha Thanh Hán.

Kha Thanh Hán lắc đầu.

“Anh ở không nổi.”

Dù không bị cha mắng nhiếc xua đuổi, hấn cũng không cách nào bình thản đối diện cha mẹ.

“Không lo lắng?”

“Trong nhà bây giờ mẹ trừ chăm sóc tía ra không lo việc khác. Anh cho ông Hai, ông Ba ít tiền để họ bình thường lui tới giúp đỡ. Lại mời một bà góa hàng xóm giúp nấu cơm làm chút việc nhà. Anh sẽ cố gắng khi nào rảnh quay về xem.” Bây giờ đường cái nông thôn đã trải cho dễ đi, từ thị trấn lái xe về thôn khoảng ba, bốn mươi phút.

Việc có thể làm cho cha mẹ chỉ nhiều như thế.

Hồng Vi nhếch môi, nhẹ giọng nói.

“Việc cha mẹ anh, anh nghĩ kỹ thì tốt rồi.”

Kha Thanh Hán nhìn cậu vẽ mặt bình thản, khe thở dài, kéo người này qua, không nói thêm gì nữa. Trong lòng hấn vẫn đang nghĩ, có lẽ Hồng Vi không cách nào không trách cha mẹ mình?

Nói sao thì ông Hồng chính là bị ông Kha ép chết.

“Anh Thanh Hán đừng nghĩ nhiều.” Dường như Hồng Vi đoán được suy nghĩ của Kha Thanh Hán, vươn tay vuốt mặt hấn. “Đích thực em không muốn thấy tía anh, đám người nhà họ Hồng. Nhưng mấy năm nay em đã gặp, nhìn rất nhiều chuyện, đã nghĩ thông. Chuyện thế gian luôn có nhân quả, không thể đều đổ bắt hạnh lên đầu người khác.”

“Năm đó tía đi kỳ thật cũng là giải thoát. Tía có bệnh cũ mỗi khi tái phát là đau chết đi sống lại. Chỉ là...”

Tâm tình Hồng Vi có chút ử rữ.

“Em đích thực làm ông ấy đau lòng, mới khiến ông...”

Kha Thanh Hán không cách nào nói ra lời an ủi. Tuổi trẻ kích tình, họ không thể điều khiển. Cách suy nghĩ, cách xử sự thiếu sót, cho nên mới xảy ra nhiều chuyện không thể cứu vãn.

“Nhắc những điều này cũng không có ý nghĩa gì.” Hồng Vi cố gắng dùng giọng điệu thoải mái nói. “Sau này hàng năm thanh minh, đông chí chúng ta cùng đi nhìn tía, cho ông đốt ít tiền để ở dưới kia cũng hưởng thụ giàu sang.”

“Tốt.”

Sau đó Kha Thanh Hán vì không muốn Hồng Vi suy nghĩ chuyện này nữa, hỏi tình hình bố trí phòng ốc. Cậu nghe hỏi lập tức hưng phấn kéo hắn đi từ trong ra ngoài một phen.

“Sân sau chứa một mảnh đất trống trồng đồ ăn, trồng mấy cây sâm nữa, chỗ khác thì gieo đủ loại hoa cỏ.” Hồng Vi chỉ vào sân sau diện tích không nhỏ.

Kha Thanh Hán không có ý kiến.

“Chờ mùa xuân đi tiệm bán hoa cỏ xem.”

“Ừa.” Hồng Vi cười gật đầu, lại kéo Kha Thanh Hán đi hướng nhà bếp, bắt đầu hưng phấn nói cho hắn về bộ chén bát sứ xinh đẹp vừa mua.

18. Chương 18: Tình Nồng Như Hoa

“Anh Thanh Hán, anh Thanh Hán...”

Kha Thanh Hán bị tiếng kêu khe khẽ dồn dập đánh thức, hắn mơ hồ ngồi dậy nhìn về đồng hồ trên tường. Đèn ngủ đầu tường ánh sáng hơi tối, hắn không thấy rõ thời gian.

Lại nghe tiếng la của Hồng Vi như đang khóc khiến hắn hoàn toàn tỉnh táo, cúi đầu giở chăn lên, nhìn người bên cạnh nhắm chặt mắt, vẻ mặt nhăn nhó, hắn sững sờ. Khóe mắt cậu còn đọng giọt nước mắt sắp rơi ra.

Ngón tay nhẹ lau nước mắt Hồng Vi, Kha Thanh Hán thấp giọng kêu.

“Tiểu Vi, tỉnh lại.”

Hắn kêu chưa tới hai lần thì Hồng Vi đột nhiên mở mắt, ánh mắt mờ mịt, đôi mắt đen còn sót lại đau đớn chưa tan hết.

“Tiểu Vi.” Lòng Kha Thanh Hán chợt nhói, ôm người vào ngực mình, lại điều chỉnh tư thế cho cậu thoải mái. “Mơ thấy cái gì?”

Biết rõ còn cố hỏi. Kha Thanh Hán biết trong mười năm chia cắt, hắn từng nhiều lần mơ thấy cảnh khiến người tê tái con tim.

Nhưng sau khi gặp lại Hồng Vi, một năm rưỡi nay hắn không mơ ác mộng nữa. Mỗi đêm ôm người yêu thân thể mềm mại, trong lòng hắn tràn đầy thỏa mãn, hạnh phúc và cảm động.

“...em mơ thấy, anh Thanh Hán không để ý tới em.” Hồng Vi mềm nhẹ đáp.

Kha Thanh Hán hôn trán cậu.

Không lâu sau, Hồng Vi lại nói.

“Em luôn chạy theo anh, liều mạng gọi anh. Nhưng anh không quay đầu lại nhìn em.”

Kha Thanh Hán thấy đau lòng. Hắn không ngờ họ cùng nhau một năm rưỡi, trong lòng Hồng Vi vẫn cực kỳ bất an. Là lỗi tại hắn sơ sẩy.

Nằm mơ luôn hỗn loạn mà không có lý do. Hắn không thể khuyên nhủ cái gì, chỉ có thể ôm và hôn xoa dịu người yêu sợ hãi, bất an.

“Em không sao.” Tâm tình Hồng Vi rất nhanh hồi phục, bắt đầu lẩm bẩm. “Đều tại tối hôm qua xem bộ phim kia, hai diễn viên quá thảm, hại em mơ ác mộng, đem diễn viên trở thành em và anh.”

Kha Thanh Hán cười khẽ.

“Ngày mai anh sẽ lấy ít đĩa hài về.”

“Dù sao anh sẽ không xem với em.” Hồng Vi hờn dỗi. “Mỗi lần em xem hưng phấn muốn chia sẻ cùng anh thì anh đang ngáy o o...”

“...”

“Không nói nữa, ngày mai còn phải đi trong tiệm, sắp bắt đầu hoạt động đêm mùng bảy tháng bảy, chắc sẽ rối loạn một trận.”

“Ừm, ngủ đi.”

Kha Thanh Hán để Hồng Vi gối lên tay mình, tay kia vuốt ve an ủi người bên cạnh

“Anh Thanh Hán.”

“Ừ?”

“Chúng ta sẽ vĩnh viễn không tách ra chứ?”

“Ừ.”

Hôm nay là đầu tháng nông lịch, bảy tháng bảy, là lễ tình nhân vài năm nay của Trung Quốc. Dù là trong cái huyện nhỏ này, không đâu không bị đêm bảy tháng bảy ảnh hưởng. Có không ít người bán hàng tổ chức hoạt động đặc biệt dành cho đôi tình nhân.

Siêu thị của Kha Thanh Hán theo vùng mới giải phóng nhanh chóng phát triển, một năm nay nước lên thuyền lên. Hôm nay bảy tháng bảy, Kha Thanh Hán và Hồng Vi cứ theo bình thường xem xét tình hình siêu thị, chỉ đạo này nọ.

Mười giờ, Hồng Vi trước tiên về nhà nấu cơm. Hiện giờ cậu và Kha Thanh Hán thật như vợ chồng bình thường, nam lo ngoài, ‘nữ’ lo trong. Kha Thanh Hán gánh nặng gia đình, cậu thì cố hết sức hỗ trợ. Có chút việc lớn hoặc quan trọng Kha Thanh Hán đều bàn bạc với cậu, cũng nghe đề nghị của cậu.

Hồng Vi vừa làm đồ ăn vừa nghĩ đến Kha Thanh Hán, bất giác nhếch khóe môi. Tuy cậu không hiểu gì hết, chỉ huy lung tung nhưng cách Kha Thanh Hán bao dung, ngang hàng đối xử khiến cậu thấy vui vẻ và thỏa mãn.

Có người gõ cửa vài cái, Hồng Vi vội vàng tắt bếp, cởi xuống tạp dề đi hướng phòng khách.

Đợi cậu mở cửa, một chiếc xe tải đứng ở ven đường lập tức đập vào mắt. Xe tải dùng lưới sắt to lớn chia làm ba tầng, mỗi tầng bày đầy hoa nở rộ.

“Có phải Hồng Vi không?” Thanh niên gõ cửa chỉ hướng xe tải, nói. “Đây là quý khách họ Kha tặng quà bảy tháng bảy cho ngài. Chín mươi chín đóa hoa Nguyệt Quý và chín mươi chín Tường Vi xanh.”

Hồng Vi kinh ngạc.

Thanh niên cầm hóa đơn đưa Hồng Vi còn đang ngơ ngác ký tên, sau để hai đồng nghiệp xuống mở song sắt, bắt đầu dời từng chậu hoa.

“Ngài Kha nói tất cả để trong sân sau, phải không?”

Hồng Vi tâm tình hỗn loạn chỉ ngây ngốc đứng ở hành lang sân sau, thất thần nhìn đầy đất hoa đỏ xanh.

Mất cả ngày ba người mới dời hết các chậu hoa.

“Các người là tiệm bán hoa nào?” Hồng Vi hỏi họ trước khi rời đi.

“Mấy tiệm ở thành tây đều bán hoa do chúng tôi trồng.” Một người đáp, chỉ Tường Vi xanh. “Nhưng Tường Vi xanh là mấy tháng trước ngài Kha từ bên ngoài kêu người chuyển tới, cho chúng tôi phí dịch vụ, nói nếu nuôi nắng thành công thì ngày bảy tháng bảy tặng cho ngài.”

“...”

Kha Thanh Hán mới bước vào cửa chợt nghe một tiếng quát.

“Mọt sách!”

Xưng hô đã lâu trước kia khiến hấn ngậy ra.

“Tiểu Vi?”

Hồng Vi mặt đỏ bừng, ánh mắt hờn giận lại có mấy phần như làm nũng.

“Sao anh làm ra nhiều Nguyệt Quý đỏ và Tường Vi xanh vậy, sân sau nhà ta mất hết cả đất trống rồi!”

Kha Thanh Hán giật mình, cười khẽ.

“Đợi chuyển hoa trong chậu vào đất thì sẽ không chiếm không gian nữa. Có vài đóa hoa chưa chắc sống được.”

“Người tặng hoa nói đây là quà bảy tháng bảy.”

“Đúng vậy.”

“...em chỉ nghe nói lễ tình nhân người ta tặng chín mười chín hoa hồng, chưa từng nghe tặng Tường Vi và Nguyệt Quý, còn là ở trong chậu hoa.”

Kha Thanh Hán ôm người yêu làm bộ giận dữ, dịu dàng nói.

“Những đóa hoa đã được cắt tỉa không vài ngày sẽ héo rũ. Hoa nuôi trong chậu sống lâu hơn, không phải càng tốt? Năm nay hoa tàn, năm sau còn có thể tiếp tục nở. Về phần chọn Nguyệt Quý đỏ, tên tiếng anh của nó là Hồng Tàu, bảy tháng bảy là lễ tình nhân Trung Quốc, đương nhiên phải tặng Hồng Tàu rồi.”

Đương nhiên đây không phải là lý do duy nhất tặng Nguyệt Quý. Mấy năm Kha Thanh Hán lang thang, khi ký ức tình yêu kia trở nên mơ hồ, chỉ có mái tóc Hồng Vi cài Nguyệt Quý là chưa từng mất đi màu sắc rực rỡ nhất.

“Còn Tường Vi xanh?”

“Tường Vi xanh...” Kha Thanh Hán giải thích. “Em còn nhớ không, trước kia anh chọc em giận, em nói anh phải hái cho em một bó Tường Vi màu xanh thì sẽ không trách anh nữa. Sau này anh chỉ có thể vẽ Tường Vi xanh thay thế.”

“Trước kia anh ở ngoài vô tình thấy trong tiệm hoa có bán Tường Vi xanh, nghe nói là sản phẩm mới. Em thích hoa, nên anh muốn mua tặng em. Nhưng anh tìm xung quanh chỗ chúng ta vẫn không thấy cái nào, chỉ còn cách từ bên ngoài đặt hàng mấy trăm mầm hoa, mời người trồng hoa trồng giúp. Vừa lúc những Tường Vi đã nở hoa trước thời gian, nên anh đem nó cùng Nguyệt Quý tặng cho em làm quà bảy tháng bảy.”

Nghe lời Kha Thanh Hán nói, trên mặt Hồng Vi là vui vẻ nhưng không thể không cố kiềm nén.

“...nhiều như vậy chắc chắn tốn không ít tiền?”

“...”

“Nhà chúng ta thu chi sổ sách đều là em giữ, sổ tiết kiệm và chi phiếu của anh cũng trong tay em. Số tiền mua hoa từ đâu ra? Chẳng lẽ anh giấu tiền riêng?”

“...”

“Anh Thanh Hán, sao anh không nói gì đi?”

“Tiểu Vi, có cơm trưa chưa?”

“Đừng đánh trống lảng!”

Kha Thanh Hán bắt đầu dĩ cười, đột nhiên ôm chặt cậu quay vài vòng.

“Tiểu Vi, yên tâm. Anh chỉ muốn cho em niềm vui bất ngờ, chứ không định lừa dối em.”

Hồng Vi bị hấn quay vòng vòng bật cười.

“Em biết rõ.”

“Tiểu Vi...” Kha Thanh Hán chậm rãi ôm người quay hai vòng mới ngừng, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đối phương, nói. “Vì đám hoa này, em gả cho anh đi. Chúng ta không cần ra nước ngoài đăng ký kết hôn cái gì. Anh mặc đồ tây, em mặc áo cưới, mua thêm mấy bộ lễ phục trung tây chụp album kết hôn. Chụp hình xong chúng ta trao nhẫn coi như lễ thành.”

Hồng Vi bị hấn đột nhiên nói mấy lời này khiến ngây người.

Kha Thanh Hán thấy cậu ngơ ngác thì cười to, ôm người lần nữa quay vòng.

“Tiểu Vi, mau đồng ý, nếu không anh sẽ không cho em xuống!”

Hồng Vi bị hấn trêu chọc bật cười, giận trừng hấn, cuối cùng lúc Kha Thanh Hán chậm rãi buông cậu ra, nhỏ giọng đồng ý. Có thể vì Kha Thanh Hán mặc áo cưới là điều cậu chờ mong và hạnh phúc nhất cuộc đời.

Kha Thanh Hán nhìn nụ cười của cậu, thả xuống tảng đá đè nặng lòng. Đêm đó Hồng Vi mơ ác mộng khiến hấn đột nhiên nhận ra, có lẽ chuyện năm đó và chia cách mười năm để lại miệng vết thương quá sâu trong lòng Hồng Vi. Hấn không thể dùng ngôn ngữ an ủi đau đớn trong đáy lòng cậu, chỉ có thể chờ thời gian lấp đầy. Hấn không thể không đau lòng cậu thậm chí chịu đựng dày vò.

Cho nên hấn chỉ có thể dùng hành động, cố hết sức cho Hồng Vi cảm giác an toàn chân thật.

Hôn nhân, dù là hôn nhân đồng tính không được pháp luật và thể nhân thừa nhận, là Kha Thanh Hán có thể cho Hồng Vi hứa hẹn cả đời.

“Anh Thanh Hán..”

“Ừ?”

“Buổi chiều chúng ta không ra tiệm, tranh thủ đem hoa trồng xuống đất hết.”

“...”

“Trồng hoa xong chúng ta có thể ở trong sân chụp hình kết hôn, có Nguyệt Quý đỏ và Tường Vi xanh làm bối cảnh nhất định rất đẹp.”

“...tốt, chuyện chụp hình cưới do em sắp xếp.”

“Chúng ta...khi nào thì chụp hình?”

“Tùy ý.”

“Vậy thì ngày mai!”

“...”

“Không được hả?”

“Anh chưa mua nhẫn cưới. Còn tiệm chụp hình...”

“Ngày mai trước chọn nhẫn cưới, hôm sau chụp hình.”

“Tùy ý em.”

“Có thể kịp hay không? Chụp ảnh cưới phải chọn tiệm, rồi áo cưới và lễ phục cũng cần phải mua.”

“Trong tiệm chúng ta đều có.”

“Không được, trong tiệm không đẹp, phải chuyên môn tìm người thiết kế riêng.”

Kha Thanh Hán mỉm cười.

“Đã nói tùy em, anh không hiểu mấy chuyện này.”

Hấn lập tức ôm lấy người yêu đang lải nhải, đi hướng nhà bếp.

“Bà xã, anh đói bụng rồi, trước nấu cơm trưa thôi!”

Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luc-tuong-vi>